

MIȘCAREA EVANGHELICĂ ÎN MUSCEL

Scurt istoric

Pavy Beloiu

**O relatare ilustrată a începutului reformei în biserica
ortodoxă**

MIȘCAREA EVANGHELICĂ ÎN MUSCEL

Pavy Beloiu

O istorie ilustrată a începutului reformei în biserica ortodoxă

**Editura Agape Făgăraș
2015
ISBN 978-973-694-209-9**

Pentru comenzi, ne puteți contacta la
e-mail pavybeloiu@gmail.com

Copyright 2015 by Pavy Beloiu
Editura Agape
Str. Podului 8
505200 Făgăraș/BV
ISBN 978-973-694-209-9

Mulțumesc tuturor celor care au ajutat la apariția acestei cărți. Mai întâi, mulțumesc soției mele, Mihaela pentru timpul și asistența dăruită pe parcursul anilor, de la primele scrieri până la tipar. Mulțumesc celor care au adus scrieri și amintiri, care au citit manuscrisul și au adus propuneri valoroase; menționez pe Horia Azimioară, Eugen Nedelcu, Radu Sandu, Ion Rădulescu, Doru Dumitru și Mariana Beloiu.

Pavy Beloiu

Cuprins

Prefață	5
Scurt istoric – începutul lucrării	9
Nicolae Predoiu	13
Mihai Beloiu	25
George Alexandrescu	37
Costică și Marina Grecu	42
Țică Iacob	45
Vică Dobrescu	49
Nae Ovejdanie și Sabina	50
Ion Sima	52
Mitică și Vasilica Zubac	55
Elisaveta Grecu	57
Ionel și Leonida Petrescu	61
Amintiri despre G. Alexandrescu –E. Nedelcu	62
Scurt istoric al Adunării din Lerești	69
Dumitru și Valeria Lucan	71
Florian și Anicuța Tudor	74
Din Sățic, amintiri trecute - Trei Țațe	76
Adunarea din Mesteacăn	85
La Adunare	86
Dimitrie Nanu	90
Nicu Georgescu	104
Jurnal de front	109
Sabia bunicului	120
Nicu Georgescu-amintiri de E. Nedelcu	124
Amintiri despre unele Adunări creștine din Muscel	129
Vasilică Moiescu	132
Concluzii	154

Prefață

Despre reforme și schimbări în lumea religioasă s-au scris tomuri întregi și se vor mai scrie; istoria marilor reformatori din vestul Europei este un subiect gustat de marele public, s-au făcut filme și numele lor este deja purtat de națiuni întregi, care le urmează crezul: luterani calviniști menoniți, anabapțiști și alții; puțin se știe însă de reforma din biserica ortodoxă, urmările ei sunt minore în comparație cu curente de deja tradiționale occidentale, care au îmbrăcat dimensiuni naționale. Mai târziu cu câteva secole, Țările Române s-au trezit abia spre început de secol trecut, încercând să prindă din urmă lumina lăsată de marile reforme din țările apusene. Deși de sorginte latină, *de la Rim ne tragem*, am avut neșansa să fim așezați ca un tampon între hoardele migratoare și lumea civilizată din vestul Europei. După ce s-au retras romanii (285 e.n. sub împăratul Aurelian), ne-au cotropit pe rând barbarii, începând cu neamurile germanice (până în sec IV - după C. Giurescu) vandalii, goții, vizigoții, hunii (375-454), gepizii și avarii (450-780), bulgarii (495-1018), slavii (sec. VI). Fiecare ceată a lăsat și a luat ceva din identitatea neamului nostru. Slavii au dominat prin durată și mari influențe în limbă (40% din bagajul limbii noastre este de origine slavă - C. Giurescu, *Istoria Românilor*). Ocupația turcească și presiunea păgână a otomanilor asupra românilor a fost nefastă și deosebit de violentă. Martirajul lui Brâncoveanu alături de fiii săi care au preferat să li se taie capul decât să se lepede de Hristos (1714), până la domniile fanariote străine și păgubitoare, arată soarta tristă și suferința românilor asupriți. Tradiția de rit bizantin și scrierea slavonă cu simboluri chirilice au dominat cultura noastră până în vremea lui Cuza (1863). Limbile slave și greaca se vorbeau în biserici și cancelarii, sârmanul popor zăcea în întuneric și tradiții și numai câțiva cărturari aveau acces la scrierile sfinte. De la ceasloavele lui Creangă, cu care prindea muște, până la bunicii mei din Mănăstirea Cașin, care se chinuiau cu slovele chirilice, românii se osteneau să înțeleagă scrierile greoaie și zăceau în necunoștință: “*Aveam de la tata un Nou Testament cu litere slavone - mama zicea uneori că Noul Testament ce-l citesc eu nu este bun. A venit o soră a mea și a confruntat în fața ei, citea din Noul Testament și mama confrunta din cel*

cu litere slavone. Și a zis: “Așa este, băiatul meu are dreptate, tot așa spune.” Mă rugam mult și pentru ea, spunând Domnului că pentru mine cerul n-ar mai fi cer dacă aș ști că mama mea este în iad”. (Mihai Beloiu - *Isus temelia vieții*).

Și totuși exista speranță, Dumnezeu s-a îndurat și de Țările Române. Scânteia s-a aprins separat în Moldova și în Muntenia prin iluminarea de sus a celor doi reformatori care au pornit din biserica ortodoxă. **Dumitru Cornilescu** a început traducerea Bibliei în limba dulce românească, pe care o înțelege tot norodul începând de la erudiții teologi cu doctorate la Cernăuți până la pastorii din munți care au învățat să citească repetând și memorând versete din Biblie. Singur în chilia sa la Stăncești - Botoșani, a început în 1916 și după 4 traduceri succesive, aplecat pe brânci, cocoșat de dicționare și traduceri în felurite limbi, după o muncă istovitoare de 5 ani, reușește în 1921 să publice prin Societatea Biblică Britanică prima traducere românească literară, pe deplin acceptată de românii din toată lumea. Ca și Luther în urmă cu 4 secole, el a rămas străpuns de chemarea Evangheliei, care nu cere omului să facă nimic decât să creadă și să primească mântuirea oferită în dar de Tatăl ceresc prin jertfa de la Golgota. În același timp, la București un preot vestea jertfa de pe cruce și iertarea păcatelor în biserica Sfântul Ștefan - Cuibul cu Barză. **Teodor Popescu**, predicând altora mântuirea, s-a lămurit că mesajele sale trebuie să-l atingă mai întâi pe el, ca alesul păstor al turmei de care avea grijă. A primit personal pe Isus ca Mântuitor și cu o viață schimbată a început să arate și să răspândească Vestea Bună mai departe și altora, care aveau aceeași nevoie să-și salveze sufletul. Lumina atrage lumină și merge înainte fără ocolișuri și aceste două candelă din colțuri îndepărtate s-au întâlnit și au început să lucreze împreună, aducând mai multă lumină în inimile românilor. Au slujit la Cuibul cu Barză până în 1923, când Cornilescu părăsește lucrarea în România și pleacă în exil în Elveția. Traducerea Bibliei în limba poporului, osândirea păstorului de către Sfântul Sinod, încuierea bisericii cu lacăt, caterisirea lui, nu sunt oare o repetiție a marilor reforme din apus? Dacă reformarea în biserica catolică s-a făcut succesiv în țările vest europene, cuprinzând aproape jumătate din bătrânul continent, la noi s-a derulat anevoios, încet și cu mare opoziție din partea oponenților guvernanți uniți cu clerul ortodox. Putem să spunem cu demnitate că țara noastră este singura

națiune dominant ortodoxă în care s-a început o reformă originală fără intervenție și influențe din afară. Țările vecine și surori ortodoxe, dacă au avut ceva influențe din partea mișcărilor reformate din apus și America (luterani, bapțiști, creștini după Evanghelie, pentecostali, adventiști) au stopat cu desăvârșire orice scânteie reformatoare. Astfel în Rusia, deși au fost unele tentative de misiune din partea unor demnitari și dregători în armata țaristă, preoțimea ortodoxă sprijinită cu forțe puternice de clasa politică, mai apoi revoluția bolșevică, după 1917, au nimicit cu desăvârșire toate tendințele de schimbare. Clerul ortodox își dă mâna cu guvernării și până în zilele noastre consideră dușmănoasă și rădăcită orice mișcare aducătoare de înnoire. Tot ce nu este ortodox este periculos și trebuie îndepărtat, ținut la distanță.

Revenind la lucrarea de față, atenția s-a oprit asupra mișcării creștine din Muscel, începută la București și răspândită treptat, anevoios cu primejdii și ostilitate până în vârful munților, prin locuri de plăieși și păstori, tăietori de lemne și cioplitori în piatră.

Mulțimea lucrătorilor este bogată și diversă, oameni de excepție, cu istorii și daruri minunate, dar și anonimi, necunoscuți, care-și toceau genunchii în rugăciune, sau săreau să ajute la nevoie și erau gata să se jertfească pentru înaintarea Evangheliei.

Un fost călugăr, apoi cârciumar în Piața Mare, bătrânul Predoiu căra gârbovit damigene de iaurt pe la bolnavii din spitale, știa Biblia pe de rost, trăia și respira din suflarea divină, cine a mai fost ca el? Teolog de excepție, ultimul din șase generații de preoți moldoveni, cu 4 licențe dintre care 2 în teologie, Mihai Beloiu, a scris și a vorbit din ce a trăit, și a trăit din ce a scris și vorbit, a fost printre primii 6 care au pornit lucrarea alături de primii reformatori. Vârful de lance Dimitrie Nanu, cunoscut mai mult ca poet muscelean decât ca teolog, a fost activ în mișcarea din Cuibul cu Barză și apărător demn al preotului Popescu, mânuia cu măiestrie Cuvântul Dreptății și până gazetărească, fiind unul din urmașii Nanilor cu nume celebre în istoria Câmpulungului. George Alexandrescu, legător de cărți, și-a legat viața în alergări neobosite prin țară și prin musceluri ca să aducă Vestea Bună prin case de nevoiași și bogați, a lăsat o bună mărturie și a păstorit decenii adunarea locală. Nicu Georgescu, avocat credincios Adevărului, împăca soții veniți la divorț și-i ajuta cu râvnă pe cei nevoiași, Călin Iorga, învățător din Schitu

Golești, era neobosit la rugăciune, păstrarea Adevărului Scripturii și menținerea păcii și rânduiei în adunări; Anicuța și Florian Tudor cu povești cu armăsari nărași, Țața Veta de la Sala, care și-a vândut averea și s-a dedicat slujitoare la Casa Domnului până la plecare, Costică și Marina Grecu, veniți din Satu Mare, adăposteau pe părintele Popescu cu casa deschisă la orice vreme; Vasilică Moiescu, din Domneștiul mioritic, cărturar de excepție și pasionat de Domnul Isus, pe care L-a găsit în piramidă... alături în cete de păstori și mioare, din hățișuri și posade de munte, se perindă pe rând rucărenii Idor și Șandru, Ovejdanie, Grapă și bătrânul Țuluca, încărcăți cu povești și amintiri de prigoane și lupte, cu jandarmi și bătăi în miez de noapte, adunări la lumina lunii, prin măguri și poiene, candelă în întuneric, au adus flacăra Evangheliei din valea Dâmboviței până sus pe culmile Pietrei lui Crai, prin stâne și sate de munte, în locuri neumbrate și au format adunări mici la Rucăr, Dragoslavele, Sătic și Podul Dâmboviței. Ceata continua cu țațele din Sătic, Veruța, Tinia și Vergina, care strălucesc ca florile de colț pe culmile stâncilor, ca niște garofițe de munte în bătaia vântului. Și câte cete și lumini mici, de care lumea nu știe, dar care rămân pentru veșnicie în răspândirea Evangheliei pe meleagurile Muscelului.

Dacă Grigorescu a surprins pe pânze chipuri de păstori și ciobănițe, trecătoare, atârdate prin muzee și galerii, pentru o vreme, preotul Popescu le-a adus Evanghelia și le-a salvat sufletul pentru o veșnicie... Așa au răsărit lumini, monumente ale harului, ca Luca Șandru care se adresa smerit și respectuos cu „Domnilor frați”, bătrâna Toculeț, care în vârful de munte citea Studiile biblice ale lui Charles Henry Mackintosh, sau Ghica Șandru, tăietor de lemne, păstor și om al pădurilor, citea John Bunyan, Călătoria Creștinului...

Lucrarea prezintă o parte din aducătorii de lumină din jurul Câmpulungului, sunt menționați câțiva, restul rămân în inimile noastre, în casele și amintirile copiilor și nepoților, ale prietenilor și mesajul lor nu se oprește aici, merge în veșnicie, ca și sufletul omului care este nemuritor.

Pavy Beloiu California 2014

Scurt istoric – începutul lucrării

La sfârșit de secol XIX, Țările Române se găseau încă în întuneric spiritual, blânda Ortodoxie a ținut Scriptura departe de graiul și societatea românească. Chirilica și greaca dominau cancelariile și dregătoriile de câteva secole, iar ierarhii bisericii erau în mare parte străini de neamul nostru. În anul 1899, misionarul englez E.H. Broadbent, de la Congregațiunea Creștinilor Liberi, a vizitat Bucureștiul venind din Constanța, unde avea câțiva prieteni armeni, credincioși. În capitală, el a găsit doar un grup mic de credincioși bapțiști germani. El a ajuns la concluzia că, în București și în Țara Românească nu exista nici măcar un singur loc în care Evanghelia să fi fost propovăduită în limba română. Auzind înjurăturile și limbajul vulgar a oamenilor de pe stradă, Broadbent a fost întristat profund și a început să plângă; a lăsat geanta pe trotuar, a îngenunchiat și s-a rugat cu voce tare. Plângând, a cerut Domnului să fie îndurător și să salveze România. Rugăciunile sale au fost auzite și Domnul s-a îndurat de neamul nostru, ridicând oameni de seamă pe care i-a folosit pentru iluminarea poporului în ce privește cunoașterea voii lui Dumnezeu.

Trezirea de la Cuibul cu Barză 1922-1923

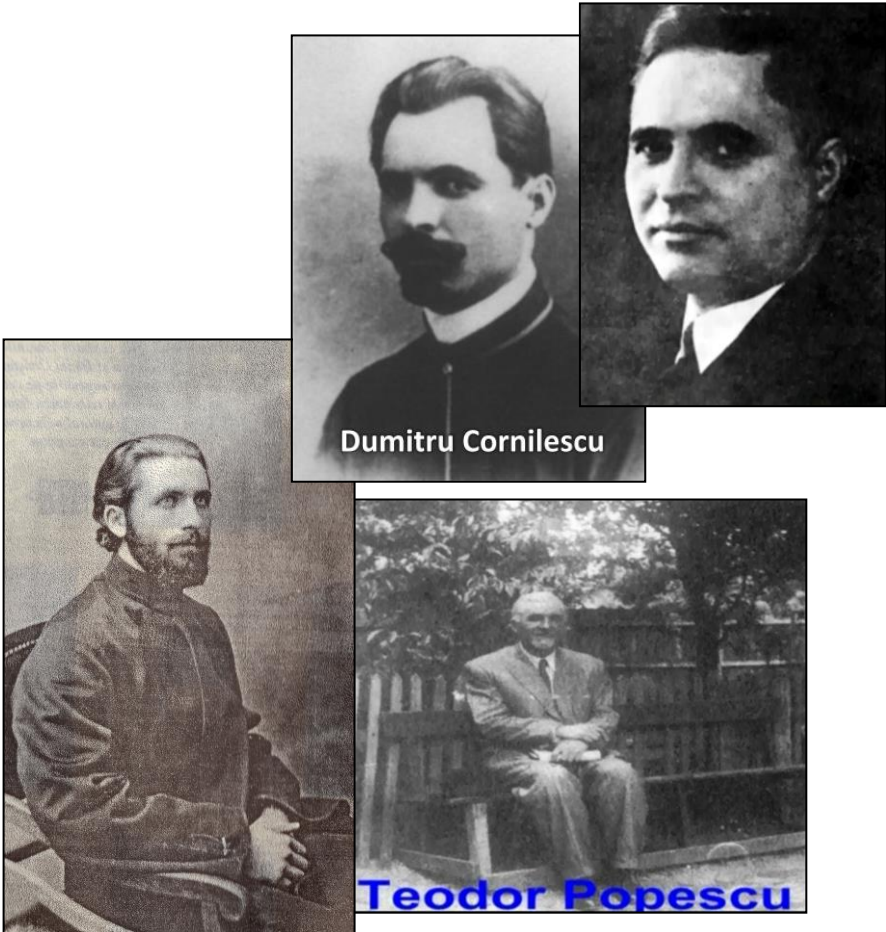
Dumitru Cornilescu și Teodor Popescu
(1891-1975) (1887-1963)

Biserica Cuibul cu Barză – Sfântul Ștefan zidită în 1760 și mutată cu 16.5 metri în februarie 1988 în spatele blocurilor de pe Știrbei Vodă, sub oblăduirea patriarhului Teoctist, care a felicitat pe constructori...

Trezirea a început din biserica **Cuibul cu Barză** din București unde Teodor Popescu își pregătea predicile ce avea să le țină duminica la

biserică; a constatat că ceea ce predica în biserică nu este în concordanță cu ce scrie în Biblie. Împreună cu Dumitru Cornilescu, traducătorul Bibliei în limba română, au pus bazele unei învățături, bazate pe cuvintele Sfințelor Scripturi.

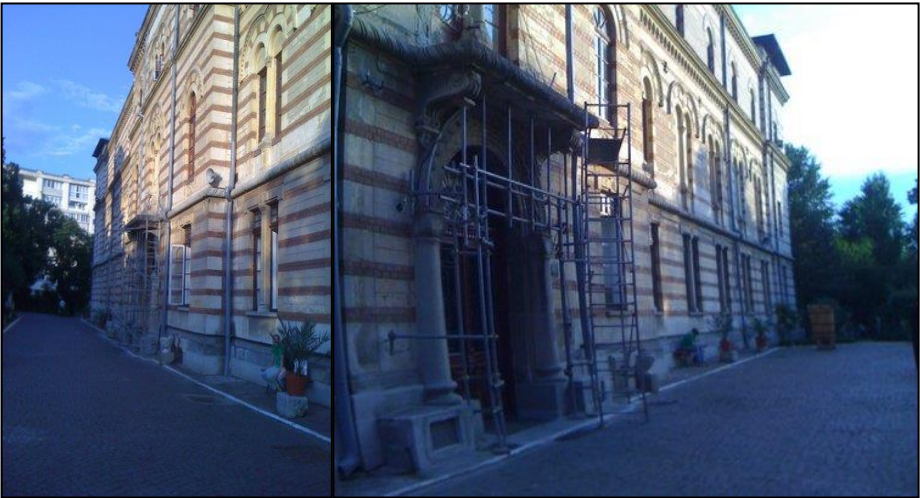
Când se va rosti adevărata istorie a creștinismului din România, apariția celor doi slujitori ai Evangheliei în neamul românesc va fi caracterizată ca una din marile intervenții ale lui Dumnezeu în viața spirituală a românilor.

Noiembrie 1923

Predicile părintelui Teodor Popescu, care arătau pe Isus cel Răstignit și jertfa de la Golgota, au stârnit împotrivirea ierarhilor bisericii ortodoxe.

Iată ce istorisește Mihai Beloiu, pe atunci student la Teologie:

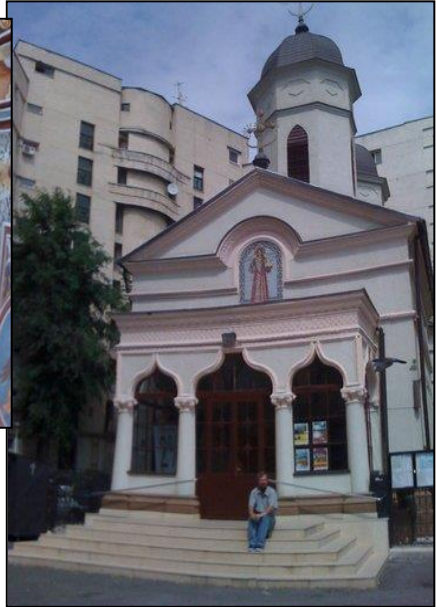
Biserica plină până la refuz, masa plină cu tratate și Noul Testament. La 8 noiembrie 1923 s-a vorbit despre Domnul Isus, despre îngeri. Duminica următoare a fost ultima duminică, căci a fost dat afară. Eram și eu în biserică - veniseră peste 10 popi, cu cei de la Patriarhie, s-a ținut slujbă și a ieșit și Teodor Popescu să spună poporului că de azi înainte nu mai este preotul lor. S-a făcut mare vâlvă, murmur, partizi, învinuiri, amenințări. S-a terminat, biserica a fost încuiată cu un lacăt mare - dânsul locuia în curtea bisericii împreună cu Gheorghe Cornilescu. Dumitru Cornilescu plecase în Elveția. Lumea a ieșit și a rămas în curtea bisericii. Dânsul a rugat ca să fie liniște și să aibă răbdare că Domnul va arăta adevărul care va ieși la lumină.

Seminarul Ortodox unde erau pedagogi frații Cornilescu

Biserica Șerban Vodă din curtea Seminarului

Biserica Cuibul cu Barză ascunsă printre blocuri - 2013

Lucrarea din Muscel

Multe persoane din provincie, trecând prin București și auzind de trezirea din Cuibul cu Barză, au mers pe la biserică, au ascultat predica părintelui Teodor Popescu și unele s-au întors la Dumnezeu. În anul 1922, în timpul verii, domnișoara Grigoriu, credincioasă de la Cuibul cu Barză, a împărțit în Câmpulung multe tratate. Ea venise în acest oraș de munte cu aer curat pentru a-și petrece concediul de vară. N-a uitat însă să ia cu dânsa o mulțime de tractate și astfel, odihnindu-se și în același timp, lucrând pentru Dumnezeu, a făcut cunoscut prin Câmpulung pe autorul tractatelor.

Vestea Bună adusă de Sus, s-a răspândit rapid ca o flacăra, începând cu oameni simpli, cârciumari și târgoveți de prin Piața Mare, apoi mai sus și mai adânc pe văile și hățișurile din munții Muscelului, printre pastori și mioare, cu plaiuri pierdute în negura vremii...

Nicolae Predoiu (1879-1971)

Din călugăr la cărciumă

(Pavy Beloiu-2013)

De mic Nicolae Predoiu a fost atras de cele de Sus și căuta în sine răspunsuri la întrebări adânci despre lume și viața, despre Dumnezeu și rostul omului pe pământ. Privea cu pioșenie pe slujitorii Domnului când străbătea agale locurile sfinte încărcate de istorie și tradiție, la tot pasul prin Câmpulung. De la stranele domnești ale mănăstirii Negru Vodă, dealul Flamanda cu cimitirul care înghițea nemilos suflete în dăngănit de clopote, povești cu stafii și duhuri ce umblau noaptea la Sânziene în jurul bisericii Miresei; locașuri de cult cu icoane poleite, de pe vremea primilor voievozi, apoi lângă spital, pe bulevard, colț cu Prefectura, Marina din Schei și câte altele. Trebuie să fie ceva, își zicea el, pătruns de gândul veșniciei; se hotărî la sihăstrie și urmă calea Domnului la călugărie; avea 16 ani și tânjea să afle adevărul, departe de lume, retras printre sutane negre cu cruci mari la gât; muțenia lumânărilor, fumul vinețiu al cădelniței, chiliile reci și austere, disciplina de fier, liturghiile fără sfârșit, mătăniile cocoșate în miez de noapte îl fascinau și-l purtau spre împliniri mărețe, năzuințe înalte, dar zadarnice, cum o să afle mai târziu. Se pregătea supus la noua viață, năzuințele lui dispăreau repede printre icoanele sfinților, afumate de vremi și lumânări fumegânde,

căutări în neant, fără răspuns; timpul trecea și săracul părea tot mai încurcat, ca într-un labirint fără ieșire.

Văzându-l doritor și grabnic împlinitor al rânduiei, starețul se hotărî să-l avanseze și-l anunță cu pompă într-una din zile: *am să-ți dau o veste mare, te ridic la rangul de vlădică, căci te-ai ostenit cu sârg în toate slujbele și corvoadele*. Se lăsă străpuns în adâncul ființei, el care fugise de rânduiei omenești și ierarhii era acum înălțat în frățietate.

Iată ce mai istorisește el însuși: “lucram în schit și ca părinte econom. Într-o seară am dus la curățatul cartofilor o ceată de călugărași din cursul inferior. Era “lăsatul secului” de Paști. În cazanul mare al schitului fierbea un berbec gras. Bucătarul făcea porții. Văd un mic călugăraș ca se apropie de masa bucătarului și fură o bucată de carne și o ascunse în antereu. Eu m-am apropiat de el și i-am dat o palmă de i-a sărit potcapul de pe cap. Acesta s-a dus plângând la Părintele Stareț să mă reclame. Am fost chemat la cancelarie și sfinția sa îmi zise:

Frate Predoiu, de ce ai lovit pe micuțul frate?

Vă rog să priviți! Și-i scot din buzunarul acestuia bucata furată din care picura grăsimea pe jos.

Părintele Stareț zise:

Frate Predoiu, răzbunarea este a Domnului! Pentru această faptă, spre iertarea păcatelor, vă dau sfintele canoane astfel: tu, micuțele Iuda, pentru că ai furat, vei face 40 de mătăni, 3 luni la icoanele Sfântului Petru și Sfântului Pavel. Dumneata, frate Predoiu, te duci la chilia Sihăstriei și vei sluji pe Sfinția sa, Monahul Costin, timp de 90 de zile. El a slujit la Sfântul Mormânt 70 de ani. Vedeti să vă împliniți bine sfintele Canoane, pentru iertarea voastră.

Am predat la un frate mai bătrân treburile economice de care eram legat și am plecat; eu trebuia să îngrijesc de bătrân, să-i aduc mâncare (avea peste 100 de ani), să-i fac curat în chilie, să-i aduc apă rece de la izvorul de pe Măgura... Am stat și m-am gândit la anii ce s-au scurs, 3 ani, când repetam aceleași ritualuri plicticoase, liturghii, rugăciuni, numărutul mătăniilor de chihlimbar, munca la grajdurile de vite, prașila întâi și a doua, cositul și seceratul, toate acestea se repetau, iar eu rămâneam tot apăsător de păcatele mele. Ce-mi folosea statul la Călugărie? Pe când meditam la cele de mai sus, cu capul pe piua ce-mi slujea drept pernă, începuse a se crăpa de ziuă; sihastrul Costin îmi zise:

- Frate Predoiu, du-te și-mi adu un ulcior cu apă rece!
- Mă duc, sfinția voastră, și am plecat la izvorul Măgurii.
- V-am adus apă rece, sfinția voastră, i-am zis, sculați-vă și beți.

Bătrânul coborî greoi din pat, se răsuci spre mine și atinse cu antereul ulciorul cu apă care se izbi de peretele chiliei, făcându-se cioburi. Bătrânul bufni supărat drăcuind ulciorul.

Eu am rămas uimit de el și i-am zis:

Cum sfinția voastră, drăcuți? După atâția ani de slujba la Sfântul Mormânt? De Satan nu scăpăm nici chiar la Mănăstire, frate Predoiu!

Eu mi-am zis: Ce rost mai am eu, ca să mă chinui cu călugăria? Mi-am dat jos rasa de călugăr și potcapul, le făcui grămadă pe lavița mea și am ieșit pe poarta din dos a schitului, la șoseaua cea mare a Piteștiului, ca să ajung cu vreo căruță la Golești și apoi la Câmpulung Muscel”.

Dezamăgit în căutările fără răspuns, sătul de farisei, datini și canoane, părăsi slujirea Domnului și se îndreptă spre lume și afaceri *sigure*; își deschise o cârciumă La Călugărul, în Piața Mare. Trebuie să meargă își zicea el, căci e vad și târgul geme de drumeți și călători din toate părțile. Din călugăr, cârciumar, afacerea mergea bine, nevastă-sa Drina și cele 2 fete serveau mușterii și-și înjghebă rapid o căsuță în vârful dealului. Era mare zarvă prin București cu preotul Teodor Popescu la Cuibul cu Barză. Prin 1922 Elena Grigoriu participa la adunările de casă ale acestuia în capitală și venea la Câmpulung în vacanțe răspândind broșuri și cărțile cu vestea bună.

Căsuța din deal pe strada Richard unde Nicolae Predoiu și familia au trăit pentru o vreme

Fotografie de epocă cu fetele Predoiu

Case vechi pe strada Richard-Câmpulung

Așa au aflat nevasta și cele 2 fete, care îndată s-au dus la București cu Grigoriu. S-au întors după câteva zile de întâlniri cu adunarea recent înființată care se strâneau prin case. Au venit acum cu viața schimbată, cântând de bucurie, căci îl primiseră pe Isus în inima lor. În schimb Nae Predoiu continua la teighea să-și vadă de păcătosul comerț cu alcool; ba mai mult, lungea țuica cu apă și înșela la teighea... Nevastă-sa Drina, văzând ticăloșia, se opuse categoric și-i spuse într-una din zile: nu mă mai unesc cu tine la servitul la cârciumă, e păcat, înșeli oamenii și-i ducem în prăpastie. Ei, nu-i lucru de joacă, își zise el și se hotărî să închidă cârciuma, apoi o deschise din nou, fără alcool, servea mâncăruri calde și gustări la minut. Își angajă câțiva dintre noii credincioși, pătrunși de lumina Evangheliei, ca urmare a vizitelor regulate ale preotului Teodor Popescu. Chiar acesta trăgea la Predoiu, când poposea ostenit de la București, de la gară; era servit la masa și primea găzduire. Primea în schimb broșuri și predici tipărite la București. Afacerea mergea bine, băieții și fetele erau corecți și nu înșelau la masă. În schimb Nae Predoiu, în goana după câștig, înșela la porții, le lungea cu resturi rămase la masă și făcea bani necurați, pe ascuns. Mârșăvia ieși la iveală și nevastă-sa

Drina și fetele se hotărâră să nu mai ajute. Rămas singur, Predoiu se văzu din nou încolțit, încă nu cedase, se războia cu firea păcătoasă care-l ținea cu gheare nemiloase și-l trăgea spre pierzare. Dar Dumnezeu avea un plan mai măreț cu fostul călugăr.

Într-una din zile, apărură la ușă o fată zdrențăroasă, de stradă; hămesită și sfioasă bătu la ușă, gata să între. Când o văzu, Predoiu o pofti la masă, se gândi să-și facă pomană, căci avea pe inimă milostenie și fapte bune. O pofti la masă și-i puse în față o broșură *Delia*, o poveste de lacrimi despre o fată vagabondă care l-a găsit pe Isus. Trebuie să meargă, își zise el, o citise toată lumea și i-o vârî sub nas. Trebuie să-o citești, e pentru tine, îi zise cărciumarul, convins că fata hămesită va citi întâi broșura frumos colorată. *Nu-mi trebuie, dom Predoiu, sunt coaptă de foame și-mi dai cu povești?*

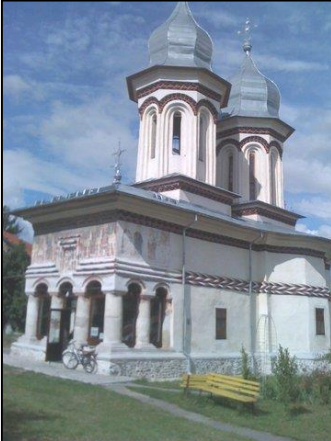
Pe prispa casei cu soția și un frate...

Predoiu se înmuie și-și dădu seama de greșală. Sârmana fată, moare de foame și eu îi dau cu povești. Aduceți *supra cu stele* și ardeți umpluți, porunci el și îndată fata fu servită împărătește. Înghiți pe apucate și bucuroasă ceru cartea; ți-o aduc înapoi, dom Predoiu, și ieși fericită cu cartea sub braț. Un fior de sus îl copleși și se aplecă rușinat, într-un colț la

rugăciune: și eu am nevoie de hrană, sunt mort și flămând Doamne, vin la Tine azi să-mi satur sufletul apăsător și să-mi astâmpăr setea cu apa vieții; acum înțelese... și el, ca fata zdrențăroasă, că avea foame și sete după lucrurile de sus, izvoare nesecate care nu se termină niciodată...

Pătruns de gânduri bune, închise pensiunea și se apucă de muncă cinstită, fără vicleșuguri. Ce să facă? Vremurile erau grele, comuniștii preluaseră puterea, sărăcie și prigoană pe toate părțile. Nevasta și fetele începură să facă borș și vindeau acasă și la piață. Cu banii câștigați cumpărau lapte de la țărani, îl țineau la rece câteva zile, să se prindă, apoi în damigene îl cărau la spital; bolnavii tânjeau după lapte și-l rugau mereu: mai ai Dom Predoiu? Cât costă, Dom Predoiu? N-ai cu ce să plătești, sunt bani cerești, răspundea el pe sub mustață. Câștigul pe borș, apoi lapte gratis prin spitale, atrase atenția prin piață și binevoitori dușmănoși băgară reclamații, iar nevastă-sa Drina ajunse după gratii, pe motiv că înșală și cumpără tot laptele. Ce necaz! Din râvnă pentru Domnul ajunse prinsă ca făcător de rele...

Biserica din Subesti 1551-1552

Intrarea Maicii Domnului în Biserică
Portalul cu frescă din fațadă

Predoiu își continua vizitele prin spitale cu damigenele pline. Mai ai Dom Predoiu? îl întrebă într-o zi în salon o bolnavă zăcând în pat; se uită lung și mai găsi ceva pe fund de damigeană: *nu costă nimic dragă* și plecă mai departe. Bolnava, trezită de bunătatea și plăcerea laptelui care-o făcu bine, se duse acasă și povesti pățania de la spital cu laptele gratis. Soțul ei se miră de cele auzite și avocat fiind, povesti la barou

întâmplarea. Lapte gratis și *bani cerești* făcură zarvă printre colegii avocați și unul din ei, Nicu Georgescu, care mergea la adunare, sări îndată: e Nae Predoiu, călugărul, cu cârciuma din piață, pe nevastă-sa Drina, care-i nevinovată, tocmai tu ai vârat-o după gratii. Of, pufni acesta cu năduf și izbi cu pumnul în colțul mesei... Trebuie să-i dau drumul, și scrise în grabă o petiție; biata femeie fu scoasă la lumină și adusă acasă spre bucuria familiei și mirarea târgului care află minunăția.

Nicolae Predoiu sporea tot mai mult în cunoaștere și Dumnezeu îl șlefui, ca o piatră aleasă pe toate părțile. Avea o memorie uluitoare și știa aproape pe de rost Noul Testament și Psalmii.

Când a dat de tractatele răspândite de domnișoara Grigoriu, a vorbit cu ea și i-au plăcut cele scrise. Bătrânul Predoiu, un bun povestitor, istorisea mai târziu:

“Soția și fiica mea cea mai mare mi-au cerut voie să meargă la București, la preotul Teodor Popescu, să primească pe Domnul Hristos. Eu m-am bucurat de lucrul acesta, dar le-am refuzat cererea, voind să le încerc, dacă această dorință este din toată inima. Le-am refuzat de vreo 3 ori și văzând ca ele stăruiesc, m-am hotărât să le satisfac dorința. I-am spus domnișoarei Grigoriu, care ne vizita în fiecare zi, că atunci când dânsa va pleca la București să ia pe soția și pe fata mea, să le ducă la preotul Teodor Popescu. Domnișoara Grigoriu s-a bucurat mult de lucrul acesta și când a plecat le-a luat și pe ele. După 5 zile ele au venit acasă, cântând și bucurându-se că sunt mântuite și fericite. Odată sosite acasă, le-am pus la o nouă încercare, făcându-le observații nedrepte, ca să văd dacă sunt cu adevărat întoarse la Dumnezeu. Acest lucru l-am repetat și m-am convins că sunt cu adevărat mântuite, pentru că după fiecare observație pe care le-am făcut-o, ele se duceau într-o cameră, îngenuncheau și se rugau. Eu le urmăream. Când am întrebat pe fiica mea ce se roagă, ea mi-a spus că se roagă pentru mine ca să primesc pe Domnul Hristos”.

În toamna anului 1922, Teodor Popescu a fost chemat de un preot din Câmpulung să țină niște conferințe religioase la un liceu de băieți din Câmpulung. Unii localnici s-au opus, spunând ca e un preot ca toți ceilalți. Sosind însă în Câmpulung, Preotul Popescu a fost invitat la vila unui general Grigorescu, unde a stat 3 zile. Acolo venea popor mult, era un adevărat pelerinaj. Teodor Popescu predica de dimineața până seara și se simțea stingherit când era vorba de masă. Unii veneau, alții ieșeau.

Vorbea despre planul de mântuire și alte subiecte prin care îl înfățișa pe Domnul Isus ca singurul Mântuitor personal. Cu această ocazie, foarte mulți intelectuali din Câmpulung au auzit Evanghelia. Aici, în casa lui Grigorescu, a venit și Nicolae Predoiu și i-a pus diferite întrebări, ca unul care fusese și el pe la mănăstire și mai cunoștea câte ceva din ale religiei. Totuși Predoiu, cunoscut în oraș cu numele de Călugărul, a continuat cu meseria care o avea, vânzarea băuturilor în restaurant. Nu s-a hotărât atunci pentru Domnul Isus.

La venirea preotului Teodor Popescu, în casa Grigorescu, în fața lui Predoiu, era și o elevă de la un liceu din Câmpulung, Ecaterina Gugiu (care mai târziu avea să fie soția d-lui Emil Constantinescu). Ea auzise despre Evanghelia prima dată de la domnișoara Grigoriu și i s-a părut cel mai desăvârșit lucru în domeniul credinței. Entuziasmată de frumusețea adevărului propovăduit, s-a atașat de cei credincioși și a început să spună și altora despre Domnul Isus. Când mai venea Teodor Popescu prin Câmpulung, nu uita să o întrebe și pe ea: “*Dar dumneata ce mai faci?*”, la care dânsa răspundea: “*De părinte, mai vine Satana.*”

Acolo venea mult popor: era un adevărat pelerinaj, de dimineață până seara: unii intrau, alții ieșeau. Le vorbea despre planul de mântuire, despre femeia păcătoasă, orbul Bartimeu, vameșul Zacheu, femeia samariteancă și multe alte subiecte în care Domnul Isus era Mântuitorul personal. În Muscel s-au înființat atunci cele mai multe adunări. Teodor Popescu vizita des orașul Câmpulung și ținea adunări pe unde era invitat, în casele oamenilor. Preoții din Câmpulung în unire cu poliția, au început însă să-i prigonească pe credincioși și în felul acesta cei hotărâți să-L urmeze pe Domnul Isus s-au unit tot mai mulți între ei.

Nicolae Predoiu, a cărei soție era credincioasă, istorisea mai târziu: “În anul 1925 am fost chemat la Prefectură. La prima chemare nu m-am supus. Au venit apoi 2 gardieni și atunci m-am dus. Prefectul a început să se răstească la mine, întrebându-mă dacă sunt român. I-am spus că tatăl meu este român băștinaș și sunt născut în Câmpulung, mahalaua Vișoi. Atunci m-a întrebat: Dacă ești român, de ce pripășești pe preotul Teodor Popescu, care este vândut străinătății și sapă la gila strămoșească?”

- Domnule Prefect, dumneavoastră vă place de omul care crede în Dumnezeu?

- Îmi place.
- Dumnezeuastră vă place de omul cinstit?
- Îmi place.
- Omul care îndeplinește aceste condiții este Teodor Popescu.

După mai multe discuții, Prefectul a spus: Destul, domnule Predoiu, scrie-i preotului Teodor Popescu să vină la Câmpulung. Luați o sala mare pe bulevard, unde să predice, să audă toată lumea predicile lui, și astfel să nu mai faceți adunări, pe ici, pe colo. Eu i-am răspuns că nu pot să fac lucrul acesta, pentru că sunt informat că preoții de aici au tocmit niște derbedei să-l bată pe preotul Teodor Popescu, când va veni la Câmpulung. Prefectul atunci mi-a vorbit așa: Domnule Predoiu, eu sunt prefectul județului, și niciun pai din județ nu se mișcă fără știrea mea. Spune-i preotului Popescu să nu aibă nicio teamă, că pun lângă el să-l păzească pe comandantul jandarmilor. Dacă-i așa, atunci îi scriu să vină domnule prefect. Și am scris preotului Popescu, rugându-l să vină la Câmpulung să predice, împărțându-i pe de-a întregul convorbirea dintre mine și prefect. Preotul Teodor Popescu a trimis la Câmpulung o credincioasă, Mița Manolescu, ca să vadă pe teren cum stau lucrurile. Împreună cu ea am închiriat Sala Dâmboviceanu (fostul cinematograf Muscelul). Am achitat suma cerută și mi s-a eliberat o chitanță. Atunci i-am spus credincioasei: Du-te și spune-i preotului Teodor Popescu să vină la Câmpulung. Între timp, am tipărit 500 de invitații. O parte au fost împărțite în piață, altă parte persoanelor de pe bulevard, iar restul pe la berăriile și cafenelele de pe bulevard. În ziua fixată, într-o duminică, a sosit de la București Teodor Popescu. După amiază, în fața unei mari mulțimi, el a predicat Evanghelia în sala Dâmboviceanu. A vorbit despre Corabia lui Noe. Predica a fost ascultată cu mare atenție și a făcut asupra celor mai mulți o impresie puternică. După câteva zile, câțiva participanți au venit la mine și m-au întrebat:

- Cine a plătit chiria pentru sala și cheltuielile pentru tipărirea invitațiilor?
- Eu.
- Pentru că știm că ai greutăți, ai copii la școală și pentru că am auzit lucruri atât de bune, suportăm noi toată cheltuiala, ceea ce au și făcut.”

(amintiri Pavy Beloiu 2014):

Mi-l amintesc ca prin vis pe bătrânul Predoiu, prieten cu tata, căci ne duceam împreună după borș. Era ca un bunic din povești cu mustața răsucită și barba tunsă scurt, rumen în obraji, mereu dispus să depene povești și povețe. Strada Richard cu dealul șerpuit ocolea Parcul Ștefănescu și dădea sus în Grui, de unde se vedea Măgura și fabrica de cărămidă. Iarna la săniuș, porneam de sus și zburam la vale printre vâlcele până-n Piața Mare. Ce lume de basm, cu promoroacă și nămeți viscolți, zburdam hămesii spre casă căci se însera și băteau clopotele la turla Sf. Ilie, după colț...

Nicolae Predoiu a căutat lucrurile de sus, nepieritoare care merg în veșnicie. *Cuvântul Domnului rămâne în veac* (1 Petru 1.25). A investit toată ființa sa în comori care nu se trec (*nu le mănâncă moliile și rugina* Matei 6.19), le-a luat cu el, le-a sădit în inimă, le-a săpat adânc în palmele ființei sale, s-a contopit cu ele, știa Biblia pe dinafară. *Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi* (Ioan 1.14). Persoana Domnului Isus, Cuvântul Sfânt, locuia în templul ființei sale și respira și vorbea din Cartea Sfântă pe care o știa pe de rost. Mai sunt asemenea oameni? Ce iei cu tine când vine ceasul despărțirii, plecăm cum am venit, dar ni se acordă o șansă, să investim în lucruri care nu pier, în Cuvânt și în persoane cu care ne vom întâlni dincolo, pentru o veșnicie... *Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice* (Luca 16.9). Împărțind Cuvântul și laptele prins pe la spitale, cu damigenele cocoșate pe spinarea gârbovită, urcând cu greu scările roase de timpuri, bătrânul Predoiu și-a găsit menirea și a împlinit pe deplin ceea ce de-o viață a strâns în inima. *Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta* (Ps. 119.11). Ce rămâne după tine?

Amintiri-mărturii

Am petrecut doar câteva vacanțe la Câmpulung și-mi aduc aminte cu mult drag de acele timpuri și de vocea bunicului care, când ne vedea dimineața zburdând prin curte, striga: *Psalmii, Psalmii!* Imediat mergeam la el și-i spuneam cât și din ce Psalm. Și Psalmii învățați atunci îi țin cel mai bine minte. Bunicul știa și Vechiul Testament aproape tot pe

dinafară, adică aproape toată Biblia. Era renumit pentru "citirea" din Biblie în toate drumurile pe care le făcea în împrejurimi.

(de la Liliana Popescu - nepoata lui Nicolae Predoiu, București 2013)

Când Emil Constantinescu și câțiva oaspeți din București erau într-o vizită la Câmpulung, în stația de autobuz, pe înserate, domnul Predoiu le zise, hai să citim ceva din Cuvânt... păi e noapte și n-avem Biblie, răspuse domnul Emil; nu-i nimic răspuse domnul Predoiu și începu să citească din gând capitole întregi cerute de oaspeți, care rămăseseră cu gura căscată...

(de la Horen Brasov, California 2013)

Despre smerenie:

Îmi spunea bătrânul Predoiu că intrase și el dimineața evitând să mai stea de vorbă cu frații; fr. Târnelci l-a scos afară, în fața tuturor. A ieșit ca să se ducă acasă, să nu mai vină la Adunare, dar pe drum, s-a întors și s-a așezat în prima sală; dincolo erau frații pentru frângere; cineva l-a întrebat: "*de ce stai aici, d-le Predoiu?*" "*stau pe banca smereniei*"... tot așa și d-ta, ia răspunsul ca din gura Domnului și stai liniștit.

(amintiri de Mihai Beloiu, din cartea *Isus Temelia vieții*)

Domnul Predoiu știa aproape tot Noul Testament pe dinafară și motiva că, dacă nu vom mai avea Biblie, în vreo prigoană, să știm să le citim. Numai Matei, capitolul 1, nu-l știa și țin minte că a luat cartea și m-a ascultat pe mine, cum îl spun, eu îl învățasem și era mulțumit că îl știa altcineva. Avea un glas sonor și nu se enerva niciodată. Soția dânsului Drina era ca Sara lui Avram, nu-i ieșea din cuvânt, îl respecta și-l iubea. Era ca o mamă, cu toate că nu avea copii, dar găsea un sfat pentru oricine avea nevoie. Îmi amintesc, că, pentru a-și câștiga existența, dânsul făcea iaurt, cumpăra lapte, îl fierbea, îl pune în pahare cu maia și în 3 ore era gata. Avea clienții săi, era un iaurt bun și când dânsul nu mergea, luam coșul și mă duceam eu. Povestea cum a învățat cinstea în casa tatălui său: ca ucenic a sustras 2 lei, într-o sâmbătă, și i-a adus acasă, la tată-său, pe lângă banii câștigați cinstit. De unde-i ai? A

întrebat tată-său... după ce a aflat a zis: În casa mea nu au ce căuta hoții, du-te și du banii de unde i-ai luat. A dus banii negustorului și acesta l-a pus șef peste ceilalți ucenici.

(de la Eugenia Diaconu - găzduită la familia Predoiu 1957-1961)

Printre mulțimea care asculta Evanghelia, erau și persoane de prin împrejurimi, de prin satele de munte.

Idor Ion cu sotia

Bosoi Ion cu sotia

La **Rucăr**, lucrarea a început cu prigonire. Cei 3 săteni care se întorseseră la Dumnezeu, (Grancea, Tudor și Ovejdanie) erau foarte rău prigoniți, în special de preot. Ei veneau peste munți până la Câmpulung, să audă predica și să se întâlnească cu frații. Dragostea, bunătatea și purtarea credinciosilor a înlesnit ca Dumnezeu să-și adune un mare număr de suflete în acest frumos sat de munte. Aceeași lucrare s-a făcut și în **Dragoslavele**, printre primii credincioși fiind Țică Rauță și **Bosoi Ion**. Frații din Câmpulung și îndeosebi frații Târnecki erau neobosiți în răspândirea Evangheliei.

Mihai Beloiu (1901-1985)

Marieta Beloiu (1915-1988)

Între timp, ei au fost ajutați de tinerii credincioși de atunci, **George Alexandrescu și Mihai Beloiu** care locuiau în aceeași casă, care mai târziu s-a dovedit a fi casa din Betania, unde cei credincioși găseau oricând îmbărbătare, mângâiere și sfaturi practice pentru rezolvarea anumitor probleme ce apăreau.

George Alexandrescu era un om energic și se bucura de autoritate în adunările din zona, autoritate ce reieșea din legătura lui cu Dumnezeu.

Mihai Beloiu și soția - Câmpulung 1939

Mihai Beloiu era licențiat în teologie, era un om blând și smerit, gata oricând a ajuta pe cei din jurul lui și nu numai. A suferit mult din pricina numelui Domnului Isus, trăind adeseori la limita sărăciei. A dat o deosebită atenție creșterii armonioase a familiei, punând accent pe creșterea copiilor în ascultare de Dumnezeu. Cei doi frați vizitau des adunările din localitățile: Rucăr, Dragoslavele, Aninoasa, Cotești, Schitu Golești, Mesteacăn, Stoenеști, Pucheni și altele. Așa a ajuns vestea bună a Evangheliei în satele din jurul Câmpulungului.

Iată povestea vieții lui **Mihai Beloiu**, povestită de el însuși:

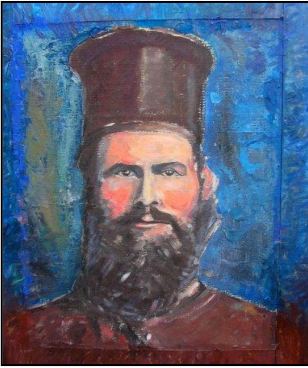
Autobiografie

M-am trezit în lacrimile scumpei mame, care mă ținea în brațe și cu șiroaie de lacrimi plângea după tata, care plecase când împlinisem eu doi ani și câteva luni. Am fost cel de-al doisprezecelea copil, cel mai mic și cel mai iubit de scumpa mea mamă.

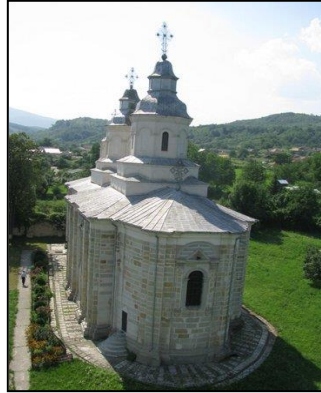
Am avut o copilărie tristă, orfan și cu o viață cu necazuri. Mama

rămăsese văduvă cu opt copii, avea o pensie mică de 20 de lei pe lună din care întreținea casa și un frate ce era la Școala normală la Galați. De mic, Domnul a pus în inima mea o preocupare pentru lucrurile de sus. Mama mea mă lua de mână și mă ducea la biserică făcând mătâni pe la toate icoanele, ca după slujbă să mă ducă la mormântul tatei ce se găsea în curtea bisericii.

Am fost învățat să mă închin cu rugăciunea 'Tatăl nostru' și să fiu împărtășit regulat la fiecare Crăciun și Paște - să fac multe mătâni la rugăciunea de seară și dimineață. Dar acestea n-au schimbat firea mea răutăcioasă și egoistă. Îmi plăcea să-i necăjesc pe toți ca să pot plânge și mama să-i bată. Mă făceam adesea că mă doare capul ca mama să vină să mă mângâie, să mă alinte.

Gheorghe Beloiu - tatăl lui Mihai Beloiu

Mănăstirea Cașin - Moldova-ctitoria lui Gheorghiiță Vodă 1560; locaș unde 6 generații de preoți au fost din familia Beloiu

Eram neascultător, totuși o iubeam pe mama și ea mă iubea mult, ca cel mai mic dintre copii. Dacă am învățat să citesc, îmi plăcea 'Visul Maicii Domnului' și 'Epistolia', piatra căzută din cer. Am crescut cu multe lipsuri, deseori nu aveam nici cele strict necesare. Vindeam prune din grădină ca să cumpăr câte o pâine. Aceasta, rareori, căci Domnul a îngrijit ca să avem totdeauna ce pune pe masă. De mic doream ca să învăț să fiu preot, cum a fost tata.

M-a dat la seminar la Iași; acolo greu am dus-o când am fost despărțit de casă și de mama. Am dus-o rău cu muzica bisericească că nu aveam ureche muzicală.

În seminar nu am găsit o atmosferă de evlavie - atât la colegi cât și la profesori, care erau preoți dintre ei. Am făcut patru clase la Iași și înființându-se seminar la Roman am venit prin transfer în clasa a V-a. Și aici era aceeași atmosferă de necredință. Ne duceam la biserică în fiecare duminică, mergeam în silă.

Prima săptămână din postul mare nu aveam cursuri - mergeam la biserică. Am ieșit din Seminar total necredincios, nu mai credeam în nimic. Despre Domnul Isus ziceam că a fost un om mare, dar nu și Dumnezeu. Nu știam nimic despre jertfa de la cruce. Învățasem cele patru posturi: la Crăciun - 6 săptămâni, la Paște 4 săptămâni, la Sân Petru - 2 săptămâni, la Sf. Maria - 2 săptămâni. Acasă, mama, vineri și miercuri nu ne dădea cu dulce, nici lapte, ci numai zarzavaturi. La Seminar când eram ca să asistăm la slujbă, când se vorbea, se râdea; eram pedepsiți cu 50 - 100 mătăanii în mijlocul bisericii. Am început să urăsc pe cei cu haine lungi, vedeam fariseismul lor. M-am dus la Facultatea, de Teologie din București, am reușit al treilea cu bursă 1; cămin. Aici la, cămin, am întâlnit un coleg credincios care învățase la Seminarul din București și avusese pedagogi pe frații Cornilescu.

De altfel, din clasa a III-a de Seminar, Domnul mi-a vorbit în revista 'Adevărul Creștin' în 1922. Am găsit-o la un cumnat al meu, preot la Sascut. Mi-a plăcut. Am luat adresa și i-am scris lui Dumitru Cornilescu, care edita revista la Str. Bursei nr. 1. Mi-a trimis revista la Seminar. Eram în clasa a IV-a. Era mare vâlvă cu predicile fratelui Teodor Popescu, de la 'Cuibul cu barză' din București. Revista venea regulat, la Seminar un timp, apoi mi-a oprit-o căci nu se limpezise problema de la 'Cuibul cu barză'.

A ieșit cartea 'Isus vă cheamă', predici de Tudor Popescu și 8 sau 47 de cântări creștinești. N-am înțeles nimic, aveam doar o simpatie pentru această problemă. La internat, acest coleg m-a dus la biserica 'Cuibul cu barză' unde slujea Teodor Popescu.

(Biserica s-a închis pe 15 noiembrie 1923-n.a.)

Am început adunări prin case. Biserica Radu Vodă, unde aveam căminul era în reparații, așa că am început să frecventez adunările de casă care se făceau în fiecare duminică. Sâmbăta mă duceam la fratele T. Popescu să-l întreb unde este adunare duminică. Pe ziua de 6 decembrie 1923, după masă eram în strada 13 Septembrie la un credincios pe care-l

chema Nicolae (era Sf. Nicolae). Fratele T. Popescu a spus în cinstea onomasticii gazdei 1 Tesaloniceni 5:18-19:

“Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi. Nu stingeți Duhul.” și a stăruit despre hotărârea cu Domnul Isus, primirea Domnului Isus. Am crezut și eu în El ca Cel ce a murit pentru mine și m-am hotărât pentru El. M-am întors la cămin. Nu mai știam ce este cu mine; m-am dus la masa de seară; noaptea mă sculam și mă duceam în grădina căminului să mă rog. Se făcuse cu mine o lucrare lăuntrică Colegii au început să observe schimbarea Erau trei hotărâți: eu, Pârâianu și Georgescu Teodor. După ce se stingea lumina în dormitor, aprindeam o lumânare la noptieră și citeam din Cuvânt. Ne porecliseră “Societatea Lumânarea”. Mergeam regulat la adunările de casă. Eram dactilograf la Patriarhie și student în anul I la Teologie.

Directorul internatului, preotul Nazarie, a auzit despre ce se petrecea în cămin. Unul din colegi, era mai zelos, mărturisea pe Domnul Isus, cânta cântece creștinești. A fost chemat la director, amenințat că-l va da afară. S-a arătat neînfricat, hotărât. Eu am fost fricos, nu am ieșit în relief cu nimic - de frică. Colegul acesta zelos a căzut de la credință - s-a dus la o conferință la Ateneu - zicea el. Apoi se ducea la Teatrul Cărbuș, la Tănase - cânta cântece creștinești cu melodii de la Cărbuș.

Vremea trecea, se apropia să termin școala. Am început să înțeleg că nu se potrivește ce spune Biblia cu ce învățasem eu, cu Biserica. Am înțeles că nu e locul meu să intru în Biserică - că nu este după Cuvânt. Vedeam că vreo trei preoți (Aninoiu, Teodorescu, Panaitescu) ieșiseră din Biserică. Știam că dacă intru, voi fi dat afară. Totuși, Cel rău, îmi spunea că e bine să intru, că chiar de voi fi dat afară., voi ieși și cu alții câștigați pentru Domnul. Era o cursă a lui.

Venea vremea pentru examenul de stat. Trebuia să fac o lucrare în urma căreia să fiu declarat licențiat în Teologie. Se alegea un subiect cu un an înainte de terminare. Subiectul era aprobat de profesorul respectiv, adunai materialul bibliografic și la sfârșitul celor 4 ani susțineai examenul din lucrare și din alte teme însoțitoare. M-am gândit ce subiect să iau ca să păstrez un cuget curat. Nu mai eram ortodox cum învățasem. Ceilalți își alegeau subiecte libere neținând seama de adevărul lui Dumnezeu. Am ales subiectul: "Isus, temelia vieții", lucrare ce o am în

copie. M-am gândit ca să nu fiu în nici o confesiune, să vorbesc despre Domnul Isus servindu-mă de singura bibliografie “Sfânta Scriptură”. Am împărțit subiectul în trei capitole după cele trei diviziuni ale sufletului după Psihologie: rațiune, voință și sentiment:

Isus - temelia minții (Judecății)

Isus - temelia voinței

Isus - temelia simțirii (a sentimentului)

Profesorul respectiv, decanul facultății, mi-a apreciat lucrarea și mi-a propus o bursă în Anglia, la Cambridge. Am refuzat. N-am primit, gândindu-mă că voi fi întreținut de biserica ortodoxă, fapt pentru care ar trebui s-o servesc și eu nu mai eram ortodox. Acum eram încredințat de temelia pe care stăteam și de cursele ce mi se puneau înainte ca să intru în preoție. Mi se oferise și un post de preot la Catedrala din Sofia - Bulgaria. La Cancelaria Patriarhiei unde eram dactilograf, era director un preot și auzise despre mine. Un coleg al meu fusese avansat și eu cu vechime mai mare nu fusesem. Mă duc la el să-i spun despre nedreptatea ce mi se făcuse. “Te știi eu că mergi la adunările lui T. Popescu.” Am înghețat. Am zis: “Nn înțeleg ce vreți să ziceți cu aceasta”. (Așa cum a zis și Petru când a fost luat la rost de slujnica marelui preot).

Am fost laș, fricos și m-am temut să fiu dat pe față. Până la urmă, Domnul m-a descoperit - Mulțumesc Lui. Am început să lucrez la subiectul pentru examenul de stat. Singura bibliografie mi-a fost Sfânta Scriptură. Am scris vreo 80-90 de pagini despre această temă. Un alt necaz, și încă și mai mare mi se punea înainte. Obținerea examenului de stat era însoțită de depunerea unui jurământ că vei sluji bisericii ortodoxe și canoanele învățate la școală. Aici era marele necaz. Îmi dădeam seama că eu nu mai eram ortodox și că nu voi respecta ceea ce trebuia să jur. Mă duceam la fratele Cornilescu și Emil Constantinescu și le spuneam: “Ce să fac?” Dânșii îmi spuneau: “Roagă-te”. Nici da, nici nu. Cu cât se apropia ziua pentru examen, cu atât mă cuprindeau frigurile muștrării de cuget.

Să renunț... mă gândeam că voi fi discutat că n-am fost în stare să termin ce am început. Să merg înainte, ce să fac cu cugetul? Ziua a venit. Se fixase. M-am dus ca boul la măcelărie. Boul nu știa, însă eu știam. Mi-am zis: “Ei, doar nu m-o pune pe mine să rostesc formula”. Era un grup de câțiva și unul singur rostea pentru toți; apoi sărutai crucea, te

închinai, etc.....

Mi-au făcut apreciere elogioasă asupra lucrării întocmite. Aveam de discutat și problema: “Cum se capătă mântuirea.” Am zis: ”Prin credință.” Dar îndată replica: “Numai prin credință?” Mi-am dat seama că trebuie să întorc foaia: “Nu, și prin fapte, adică prin credința însoțită de fapte.” “Așa, așa” mi-a răspuns – ”deci și prin fapte.” Și aici am fost învins - laș, laș! La prestarea jurământului, probabil că mirosise comisia cam ce cred eu, din felul cum am întocmit lucrarea. Și decanul a spus: “Rostește dumneata formula, domnule Beloiu.” Am înghețat. Mi se dă foaia în mână, citesc cu jumătate de gură și se încheia cu: “Așa să-mi ajute Dumnezeu”, vorbe paremi-se ce nu le-am mai rostit. M-am întors de acolo plouat; vin și spun la frați. Ei nu mă ceartă, nu m-au judecat. Au înțeles slăbiciunea mea. Ce să fac acum? Mă clarificasem că nu pot profesa titlul obținut. Trebuie să mă orientez în altă direcție. Mă înscriu la Facultatea de Drept, audiez cursuri, cumpăr cursurile, dar tocmai atunci mi-au căzut în mână ”Lămuririle Genezei, Exodului, Leviticului”, de C.H.M. Am vândut cursurile de drept, citesc aceste lămuriri. Iau parte la adunările din Carol Davila. Eu am funcționat la Ministerul Cultelor, prin transfer de la Patriarhie. Trebuia să clarific situația militară. Pe baza angajamentului ce-l înnoiam în fiecare an că mă fac preot, mi se amâna armata. Trebuia să isprăvesc cu asta. Mă duc să fac armata. La comisie sunt întrebat unde vreau să-mi fac stagiul: la trupă sau la școala de ofițeri. “Unde vreți dumneavoastră domnule colonel.” “Bun pentru trupă.”

Mare durere în familie că am abandonat calea pentru care muncisem 12 ani. Cum eram hărăzit să moștenesc ocupația tatălui meu, care murise când eram de peste 2 ani, mama îmi păstrase din îmbrăcăminte a lui, ca și desagii. “Vreau, zicea ea cu lacrimi, că nu doresc să vină altcineva la mormântul meu decât eu, copilul ei.” Aveam și doi cumnați preoți, bunicul preot. Mare consiliu în familie ca să vin la normal, să renunț să intru în popie. “Mi-ai făcut rușine mie, zicea biata. mama, mie, fraților și surorilor tale, satului, că nu te mai închini, că ai pus icoanele pe foc.”

Într-o noapte m-am sculat și am strâns toate icoanele ce le cumpărasem din București și le-am ars. Nu m-am atins de cele ale casei. Jale mare pe mama, cum nu mi-a fost frică să pun icoanele pe foc: “Erau tablouri frumos înrămate.” N-am mai dat pe acasă mult timp. Îi spuneam

mamei: ”Bine mamă, era mai bine să fi fost un bețiv, decât așa cum sunt acum?” ”Dacă erai bețiv, când te trezeai erai om, pe când așa....” Nu știa ce spune. Totuși câteodată mai avea și momente de liniște și-mi spunea: ”De mamă, dacă cugetul tău te-a oprit să te faci popă, poate dacă te făceai și aveai muștrări de cuget - bine ai făcut.” Citea și dânsa Noul Testament cu litere mai mari, era o femeie evlavioasă, temătoare de Dumnezeu, făcea multe milostenii și posturi, ca sutașul Corneliu. Asculta când îi spuneam despre Domnul Isus și zicea: “De aceea te aștept să vii pe acasă, să-mi spui și mie.” Câteodată izbucnea: "Mai taci din gură, că dacă ar fi așa te-ai fi făcut popă”.

Aveam de la tata un Nou Testament cu litere slavone - dânsa zice uneori că Noul Testament ce-l citesc eu nu este bun. A venit o soră a mea și a confruntat în fața ei, citea din Noul Testament și mama confrunta din cel cu litere slavone. Și a zis: “Așa este, băiatul meu are dreptate, tot așa spune.” Mă rugam mult și pentru ea, spunând Domnului că pentru mine cerul n-ar mai fi cer dacă aș ști că mama mea este în iad.

I-a dat Domnul o gangrenă la picior cu dureri mari, eram în învățământ în Dobrogea, am venit special, am stat două săptămâni lângă dânsa și i-am citit, i-am spus de Domnul Isus și în cele din urmă a crezut. Spunea că merge acasă la Domnul, dar voi, cei ce erau acolo, nu mergeți. Nici atunci nu am avu tăria să mă împotrivesc celor de față cu aprinsul lumânării, care i se pusesese și ea voia să sufle să o stingă. A trebuit să plec, am lăsat-o în dureri și peste câteva ore a plecat. Mi-au dat telegramă la București ca să vin la înmormântare. Nu m-am mai dus. Mă încurcam rău de tot.

În armată, la depunerea jurământului trebuia să se separe fiecare cărei credințe îi aparține. Nici aici n-am avut tăria să spun că sunt credincios. Destul de compromițător. Am dat diploma de învățător la București și am fost numit în Dobrogea, în Cadrilater, teritoriu ce a trecut de la Bulgaria în 1913. Am luat concediu din învățământ pentru studii și-mi plăteau jumătate din salariu. Mă înscriesem la Facultatea de Litere, secția Geografie și Istorie, Sociologie. Frecventasem cursurile la zi, stăteam la Sală la Carol Davila și mă întrețineam cu ce luam din învățământ.

Am absolvit Facultatea de Litere și trebuia să-mi fac un rost mai stabil. Eram cu serviciul la Cara Esecchio i - Durostor, sat turcesc. Mă

atașasem de poporul acesta, unde am găsit mai multă sinceritate - și îndeosebi de copiii pe care îi aveam la școală. Îmi venea gândul să mă duc misionar la ei ca să le vestesc Evanghelia. I-am iubit, mă simțeam bine între ei și ei mă iubeau. Am organizat o excursie la București cu vreo 40 de copii în două căruțe și am trecut Dunărea pe la Oltenița. I-am găzduit la sala de adunare, unde frații le-au adus de mâncare. Era cu ocazia zilei naționale a României. I-am plimbat prin București, m-am fotografiat cu ei, și i-am dus înapoi la Cara Esehioi.

Când a trebuit să mă despart de ei, căci s-a dat Cadrilaterul la Bulgaria, a trebuit să vin la Câmpulung cu postul, la Apa Sărată, unde am funcționat între 1940-1948; făceam naveta zilnic Câmpulung - Apa Sărată. Legătura cu copiii turcilor ce i-am avut la școală am menținut-o prin corespondență. Ei mi-au scris și eu le-am răspuns. Și anul acesta mi-au scris (1982). M-au vizitat la Câmpulung anii trecuți, mi-au adus câte ceva ce nu e pe aici. Le-am făcut rost de o Biblie în limba turcă. Mi-au scris că citeau din ea. Domnul să lucreze ca să cunoască și ei pe Domnul Isus. Ei cred că Domnul Isus a fost un mare proroc și că este în cer. Va veni iarăși ca să judece lumea. Ei zic că evreii au vrut să-L omoare și atunci El S-a înălțat la cer. Cred tot ce e scris în Biblie despre El, numai în moartea și în învierea Sa nu cred. Satana a fost meșterul ca să acopere tocmai ce era mai important, jertfa Domnului Isus. Au un caracter deosebit față de neamul nostru; sunt temători de Dumnezeu.

Domnul a făcut să mă căsătoresc la Câmpulung în 1938, pe când funcționam la Apa Sărată. Aici la Câmpulung s-au născut primii 5 copii. Fiind în Câmpulung, am avut parte de binecuvântarea de a merge la adunare, de a avea legătură cu frații, care ne-au iubit și ne iubesc mult, măcar că n-am meritat atâta atenție din partea lor.

Aici la Câmpulung mi s-a trezit cugetul despre fapta urâtă ce am săvârșit cu depunerea jurământului la Facultatea de Teologie, ca voi ține învățătura ortodoxă. Am fost îndemnat de un frate, căruia i-am spus necazul ce mă frământa, ca să fac cerere recomandată la Decanatul Facultății de Teologie din București, ca să-mi anuleze diploma de licențiat în teologie, deoarece am depus un jurământ fals - eu nu mai eram în învățătura ortodoxă. La cererea mea n-am primit nici un răspuns, desigur fiind socotit ca deplasat la minte (zic eu asta). Deoarece aveam licența în Geografie, un frate credincios ce era în Ministerul

Învățămintului, mi-a obținut numirea ca profesor de Geografie la "Dinicu Golescu". Am refuzat, ca socotind că mai multă stabilitate pot avea la Apa Sărată decât la "Dinicu Golescu", mai ales că nu aveam examenul de capacitate ce se cerea la, secția pedagogică ce urmasem la București. Mi se rezervaseră ore la clasa a VIII-a și m-am socotit mai puțin apt pentru clasa a VIII-a, cerând să mi se dea clase mai mici, mi s-a spus că sunt ocupate. Am rămas mai departe la Apa Sărată până ce mama copiilor mei, soția mea, Marieta, a fost reintegrată iarăși în învățământ, pentru că fusese îndepărtată din postul ce-l avea în Ardeal. A fost repartizată la Cervenia și atunci am fost silit și eu să cer transferul de la Apa Sărată la Cervenia, unde am funcționat între 1948-1957, când mi s-a desfășurat contractul de muncă pentru că nu fusesem atestat (pentru credință). Am revenit la Câmpulung în 1957, de unde plecasem cu primii 5 copii și ne reîntorceam cu 7 copii, căci Gheorghită și Mihăiță s-au născut în Cervenia - Teleorman, iar ultimul copil, Pavelică, s-a născut un an mai târziu la Câmpulung.

Am rămas la Câmpulung cu pensia ce o avea mama căci fusese pensionată de la Cervenia pe caz de boală. Primeam și alocația pentru copii. Am stat așa vreo doi ani până am ajuns la vârsta de pensie pentru bătrânețe și mi s-a calculat pensia ce trebuia s-a primesc. Aici am fost sprijinit de unchiul nostru, familia Alexandrescu și de frații care ne-au ajutat, m-au primit cu multă dragoste. Aceeași dragoste mi s-a arătat și în cei nouă ani cât am stat în Teleorman. Adevărat că am trăit Ps. 23 - "Domnul este Păstorul meu și nu voi duce lipsă de nimic". El a fost sprijinul și ocrotitorul nostru în neazuri, lipsuri, boli. La Cervenia am fost la spital în două rânduri, în timp ce mama era la Câmpulung internată în spital. Domnul a îngrijit să ne trimită o soră de la Câmpulung, sora Ana care a îngrijit de voi tot timpul cât mama voastră a fost internată și a lipsit de acasă. Ea a trebuit să fie internată la Moroieni, să fie operată, să i se scoată două coaste și apoi să facă pneumotorax timp de 3 - 4 ani la Cervenia, timp în care s-a născut Mihăiță. Doctorul de la Zimnicea îmi spusese: "Să știți că soția dumneavoastră nu mai poate purta sarcina; trebuie să aleagă între moarte și viață. Ea nu mai poate trăi. Dacă vreți s-o mai aveți mamă la copii, trebuie să fie dat copilul afară, că nu e posibil să-l nască". I-am spus: "Ne temem de Dumnezeu, domnule doctor, nu putem face aceasta." "Bine, pe răspunderea dumneavoastră. Să aveți

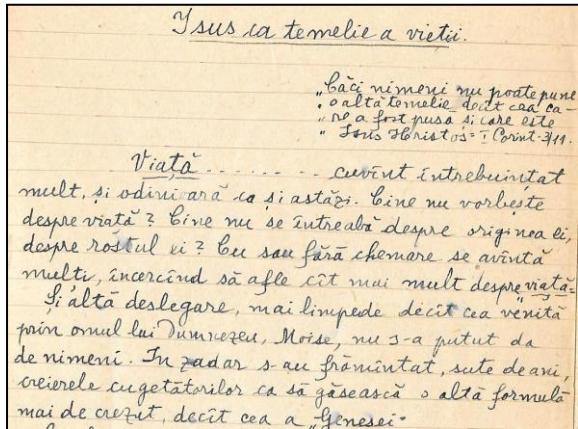
grijă însă, că atunci când va fi să nască să fie internată din timp la un spital din Alexandria, dacă va fi posibil, ca să poată fi ajutată cu ceva.” Domnul a făcut invers cum au spus medicii, căci Mihăiță s-a născut într-o cameră rece, fără foc și neasistat de vreun cadru medical, ci numai cu Mica Veta, soția fratelui Purdu, care tocmai sosise de la Câmpulung în seara acelei zile când noaptea a venit copilul. Și când a început să plângă, Gheorghită s-a trezit din somn și a zis: “Cine l-a mai adus și pe ăsta?” Când s-a dus după vreo 2 - 3 săptămâni la Zimnicea pentru pneumotorax și când a văzut-o doctorul a exclamat: “Adevărat că Dumnezeu face minuni.” Am trăit și trăim viața de minuni în fiecare zi.

Aici la Câmpulung, am fost internat și eu de două ori în spital, afară de internarea din ultimii ani - internările recente. Dacă am reușit până acum, suntem minunea lui Dumnezeu, care ne-a iubit și ne iubește. Îmi aduc aminte când v-ați îmbolnăvit de o boală contagioasă, era tablă pe poartă - boală contagioasă - și v-am izolat în camera mare de la stradă și dormeam cu voi - eram cu cei cinci mari, mi se pare. Domnul a îngrijit să nu fiți prin spitale, v-am doborât acasă cu ce ne-am priceput. Îmi aduc aminte de Măriuța când și-a scrântit piciorul și când se umflase, avea dureri mari, hotărâsem sa ne ducem la București căci ni se spusese că nu este cazul să poată fi ajutată de medicul din localitate. Ne-am sculat pe la miezul nopții și am cerut Domnului să ne scutească de a mai face un drum așa de greu până la București. Dimineață Măriuța se scoală și spune: “Nu mă mai doare piciorul.” Și câte, și câte necazuri și neplăceri. Domnul le rezolva prin rugăciune. El ne era medicul nostru și sfătuitorul nostru, mângâierea și bucuria noastră.

Știți dragii copii, că după câte îmi aduc aminte, în fiecare săptămână aveam o zi rezervată pentru post și rugăciune. Ne rugam cu toții, împreună, citeam împreună, cântam seara și dimineața, fiecare după vârstă spunea rugăciunea, mulțumind Domnului Isus că a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Și știu că vă atașaserăți și voi cu noi, fără a fi impuși, voi ați ca să fiți împreună cu noi până la o vreme din zi, când ne rugam și apoi mâncați. La adunarea din sat, luați fiecare Noul Testament care-l aveți și mergeați la adunare; vizitam pe frați. Ce frumos cânta Anuța din cântările creștinești când umbla să aducă uscături din salcâm să coacem pâinea la țest și Mihăiță păștea capra printre salcâmi din grădină. Nu știam altceva decât Domnul Isus și venirea Lui. Învățaserăți

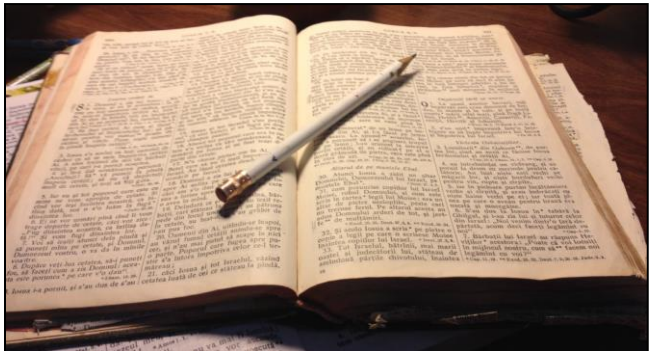
Psalmi, versete după alfabet care le spuneai la întrecere. Împărteam cu toții ce aveam, ce ne dădea Domnul, la fiecare în mod egal, ca să ajungă la toți. La Cervenia nu ieșeați din curte, vă jucați singuri între voi. Mai venea Ștefan, vărul vostru în vacanță la voi. E adevărat că am trecut și prin lipsuri, ca să știm să prețuim belșugul de care Domnul nu ne lipsea. Învățasem a ne mulțumi cu ce aveam, nu ceea ce ar fi trebuit să avem. (Mihai Beloiu: *Isus temelie a vieții* - autobiografie)

Pagina din manuscrisul scris de tata pe care l-am găsit într-un sertar, la câțiva ani după plecarea lui... acasă

gânduri de dimineață:

fire albe, fulgi de nea

Citesc din Biblia lui tata roasă de vreme și ruptă de joaca copiilor... E galbenă, stacojie, citită cu inimă și suflet; câte un fir de păr alb ca neaua se ascunde în cotorul cărții... e părul alb al tatei... așa l-am pomenit: "e tată sau bunic?"

Amintiri de demult mă copleșesc, părul alb și pălăria cenușie cu boruri de fetru, mustățile tunse cu forfecuța mică, fruntea brăzdată de ridurile vieții, ochii azurii, ca smaraldul și privirea blândă, apoi cântarea de leagăn, "cucule, cuc" cu care mă adormea pe înserate...

Iau părul în mână, lucește în soare, e o fărâmă din tata, din frumusețea lui care strălucește undeva departe, între raze de lumină și serafimi cu aripi de vulturi și îngeri care roiesc în splendoarea astrelor nevăzute.

A mai rămas câte un fir de păr, de bunic, ascuns în sulul Bibliei, alături de cuvintele alese, însemnate cu 3 liniuțe, cu creionul....mergeau la inimă și trăiau în viața lui presărată cu necazuri și bucurii, ca valurile mării... **sclicește ceva în mine?**... unde ești tată?

(Pavy Beloiu California)
(sâmbătă 4 oct. 2014)

George Alexandrescu (1906-1988)

Elena și George Alexandrescu

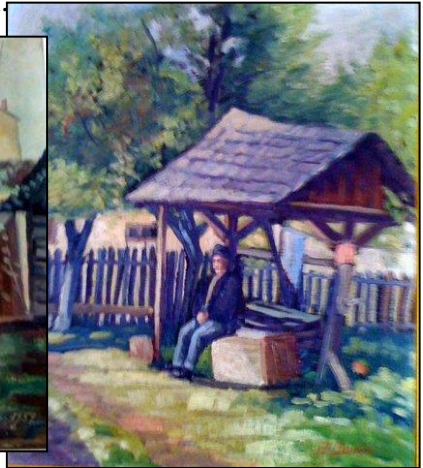
George Alexandrescu lângă copiii și nepoți - în stânga soția Elena alături de sora dânsi Marieta Beloiu

(Amintiri Pavy Beloiu, 2014):

George Alexandrescu este unul din părinții mișcării evanghelice din Muscel. Venit de prin Oltenia (satul Pluta, Mehedinți), s-a alipit la Câmpulung la casa orfanilor Pițigoi, Elena, Vetuța, Pavel și Marieta, rămași singuri în căsoiul părăsit de pe strada Negru Vodă.

Probabil prin Ecaterina Gugiu, cu care era cumnată, a intrat în legătură cu primii credincioși din Câmpulung. Avea 4 surori, Tota Gugiu, Tanța Alexandrescu, Georgeta Tănăsescu, în București și Iuliana Mignea la Ploiești, el fiind cel mai mic. Și-a adus părinții la Câmpulung, și i-a așezat în fundul grădinii spre strada Râului, într-o cămăruță la stradă unde pe vremuri bunicul își ținea argații.

Casa unde au locuit părinții - în spate Turnul Băilor Un bunic, la fântână
(picturi de Alexandru Donici)

Casa din Câmpulung, pe Negru Vodă, unde familiile Alexandrescu și Beloiu au trăit zeci de ani împreună

Având legături de rudenie cu cei din București, a cunoscut îndeaproape mișcarea de reformă începută la Cuibul cu Barză, rămânând însă la Câmpulung sa lucreze neobosit pe meleagurile muscelene.

Cu pălăriuța cenușie peste fruntea frământată, ochii mici și ageri, privirea blajină, mereu jovială, te îmbia la gânduri bune și dorință de viață. Aranjat și pedant, curat și meticulos, pantofii negrii mereu luceau cu cremă, costumul gri cu bretele, pantalonii la dungă, cămașa albă apretată, mereu atent să nu întârzie la adunare. Ager și inimos alerga neobosit prin musceluri să aducă Vestea Bună, dar și în circuite prin țară, de o lună, în fiecare vară alături de soția Elena. Sociabil și prietenos, avea peste tot uși și inimi deschise și știa să lase o mireasmă plăcută, oriunde poposea: Cisnădie la Iac, Craiova la Țalapin, Sighișoara, Turnu Severin, Sibiu și alte locuri îndepărtate cu sfinți din diferite frățietăți. Pe măsuta cu veioză de carte, sub geamul fumuriu, mă holbam la ilustrate frumos colorate, aduse din circuite. Fără telefoane sau internet, ușile și inimile se deschideau și aducea un plăcut prinos pretutindeni... ce mărturie...

Munca la grădină, alături de tata, la săpat holda primăvara, semănat și haraci, la buruiiană, cuiburi de porumb și fasole... cu cămașa suflecată și desculți asudau amândoi fiecare pe partea lui în gradina moștenită de la bunicii Pițigoi.

Tipografia **Vlădescu** unde a fost director

Case vechi lângă Piața Mare scoase la vânzare
Câmpulung 2013

Deși era prigoană a fost pus director la Tipografia Vlădescu, căci știa să lege cărți. Avea o presă cu 2 scânduri lustruite și strângea cartea lipită cu pap, cu 2 mânere cu filet; le presa toată noaptea apoi le punea coperti din carton.

Nenea George la geamlâcul casei părintești - Câmpulung, Negru Vodă 172

Poză de
epocă-1936-38
familia orfanilor
Pițigoi: Vetuța,
Lenuța, Pavel și
Marieta-în mijloc
cu cravată-George
Alexandrescu

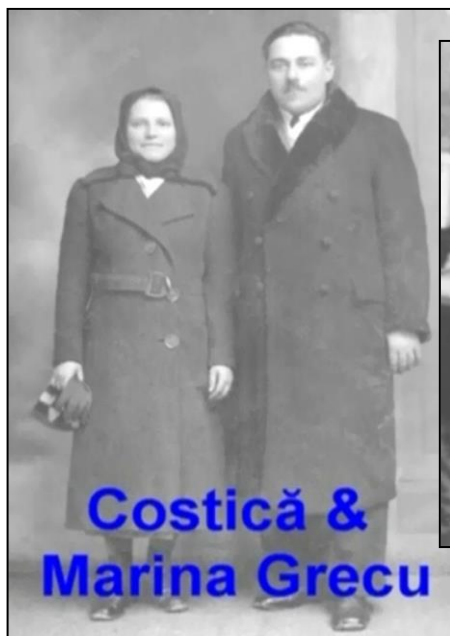
Câștiga binișor, apoi a renunțat la funcții și a ieșit la pensie ca slujbaș de rând, căci copiii trebuiau să prezinte un dosar curat la înscrierile la facultate. Pensia mică și 7 copii la masă nu era ușor, ba mai primise și pe Daniel și Maria, frații mei, să învețe carte la Dinicu Golescu. Mă alerga prin curte cu nuiuaa căci mă cățăram pe furiș, mereu, în vișinii încărcăți, care erau pe partea lui. De ziua mea, mă omenea mereu cu 10 lei, ce buni mai erau, alergam fericit la înghețata cu con la Zulfi după colț, sau la filmele cu indieni, era 2.50 biletul.

De multe ori oaspeții veneau la noi, să poposească, sau pentru o vorbă bună. Se adunau pe băncuța de sub brad sau la masa din grădină sub merii înfloriți. Răsunau cântări și rugăciuni către cer. Tata și nenea George mențineau părtășia, mama și tanti Lenuța înălțau cântări îngerești. Mai târziu, când ne-u dărâmat casa și ne-au mutat la blocurile din Vișoi, s-au dus pe rând acasă: tanti Lenuța, tata, mama, tanti Vetuța, apoi nea George rămas singur între pereții reci și amintiri trecute, era un simbol de înaintaș credincios și dădea îndrumări și bun exemplu către credincioșii din Câmpulung; îl vizitam de câte ori veneam la Câmpulung, îl găseam mereu zâmbitor și deschis, își scria jurnalul de meditații zilnice, era plin de dor să meargă acasă unde îl așteptau atâția înaintași dragi plecați înainte. L-am văzut la urmă la spitalul Fundeni, unde a fost operat. Avea aceiași bucurie și nădejde care nu înșală ci merge înainte, ca și lumina, care aduce altă lumină și biruiește întunericul și suferința. Odată cu el s-au dus bătrânii care au păstorit de la începuturi frățietatea din Muscel, începuturi cu figuri remarcabile, Emil Constantinescu, Teodor Popescu, Mihai Beloiu, toți fiind legați de aceeași râvnă și dăruire spre a lumina în întuneric și a aduce Vestea Bună în casele românilor.

Iată ce-și amintește **Nicu Rădulescu** despre adunarea din Câmpulung:

Nici acum nu înțeleg cum Dumnezeu, în harul Lui, a lucrat să pot ajunge în Câmpulung-Muşcel, unde am cunoscut sfinți care mi-au influențat viața. Am plecat din Roșiorii de Vede cu un bilețel de la Ilie Rica, cu recomandarea ”să te duci la domnul **George Alexandrescu** “. Nu mai fusesem în Adunarea din Câmpulung și nu cunoșteam pe nimeni. Am venit în acest oraș ca să mă angajez cu serviciul la ARO, uzina de

mașini de teren. Familia Alexandrescu m-a primit cu multă căldură. Ei aveau doi băieți cam de vârsta mea, Cornel și Cristi, cu care m-am împrietenit. Mare mi-a fost mirarea că în aceeași casă am întâlnit toată familia Beloiu Mihai. Cele două familii erau rude și locuiau într-o casă mare în centrul orașului! La Câmpulung, era o adunare mică dar plină de viață spirituală. Împreună cu domnul Beloiu și cu alți frați am început vizite la familii de credincioși. Astfel am cunoscut familia bătrânului Predoiu, Niță Târneci, care era bolnav, familiile Petrescu cu mulți copii, Ovidiu Georgescu și soția lui Cornelia, Nuța Georgescu căreia îi murise soțul, țața Veta de la Sală, dăruită Domnului cu tot ce avea. Am aflat că dânsa, când s-a predat Domnului, a vândut casa ei și tot ce avea și a dat la săraci și acum se ocupa cu curățenia Adunării; de asemenea multe alte familii de care acum nu îmi mai amintesc...

Într-o seară la Adunare, domnul George Alexandrescu s-a sculat în picioare și mi-a zis: *"Nicule, te rog să ieși afară, avem ceva important de discutat"*. Scopul a fost că dânsul a întrebat în Adunare ce familie ar putea să-mi dea găzduire pentru mai multă vreme. S-a oferit **familia Costică și Marina Grecu**, care nu aveau copii. M-am stabilit la dânsii și

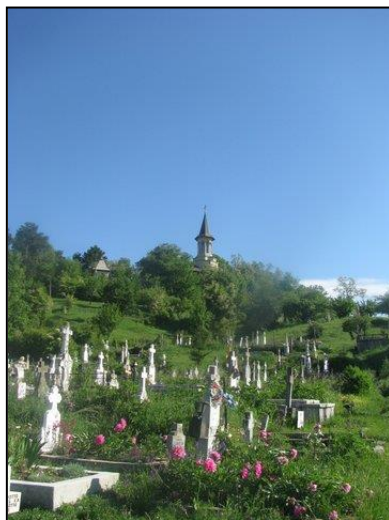
pe parcurs au devenit ca și părinții mei...ce oameni minunați! Aici am avut harul să-l cunosc îndeaproape pe domnul Teodor Popescu, care venea vara din București la odihnă în Câmpulung și locuia la familia Grecu. Discutam mult cu dânsul, seara pe bancă în curte. Cu timpul am început să pătrund în viața spirituală a Adunării. Domnul Alexandrescu era cel care predica mai mult, domnul Beloiu stătea mai rezervat, dar și când vorbea, avea o gândire adâncă din Cuvântul lui Dumnezeu. Mă duceam adesea la familia Beloiu pe care-l apreciam mult. M-am împrietenit cu copiii dânsului, în special cu Daniel, care era mai apropiat de vârsta mea.

Casa familiei Grecu din Câmpulung unde poposea verile Teodor Popescu

Seara ne duceam la câte o familie unde se studia Biblia și se citeau cărți creștine interzise pe vremea aceea. Se fixa mai dinainte casa unde trebuia să ne adunăm, iar seara, pe întuneric, individual, trebuia să ajungem acolo. Nu puteam merge în grup pentru că deveneam suspecti pentru autorități și puteam fi arestați, iar casa respectivă confiscată, așa s-a întâmplat în alte locuri.

Era o lege nescrisă, că te puteai aduna în Adunare dar nu în case particulare. Era un mare curaj să-ți pui casa la dispoziție cât și pentru cei care se adunau. Domnul Beloiu lucra mult pentru trezirea sufletelor din oraș, cu un duh liniștit și cu înțelepciune.

Mormântul lui Nicolae Predoiu și dealul Flămânda cu cimitirul

Când eram liber, mă lua cu el în Cimitirul orașului, pe dealul Flămânda. Îmi zicea: *“Hai, cu mine Nicule, să nu fiu singur. Este mai bine să fîm doi.”*

Ne așezam pe o bancă lângă cișmeaua de apă, unde oamenii îndurerați veneau să ia apă pentru morminte. Domnul Beloiu intra în vorbă cu ei, fiind pătruns de durerea lor și încet, încet le explica ce a făcut Domnul Isus ca fiecare om să se împace cu Dumnezeu Tatăl. Uneori, duminica, plecam pe jos să vizităm familiile și Adunările din satele apropiate de Câmpulung.

Am fost chemat la armată, unde, din cauza credinței am fost repartizat la mina de cărbuni, în Filipeștii de Pădure, lângă Ploiești. Nu descriu aici cele întâmplate în acel timp. Pot spune numai că rugăciunile fraților mei din Câmpulung și scrisorile de încurajare, îndeosebi ale domnului Beloiu, m-au salvat de la moarte. După terminarea armatei nu m-am mai putut întoarce la Câmpulung, deși aș fi dorit. Totuși legătura cu dânsul și familia, cu fratele Costică Grecu și sora Marina au rămas strânse. Ei au fost tot timpul ca și părinții mei spirituali. M-am stabilit cu serviciul în București, dar când era Adunare generală, la sfârșitul lunii în Câmpulung, luam trenul și eram prezent acolo.

S-a îmbolnăvit mama și în acest timp a venit dl. Beloiu ca s-o vadă și să ne încurajeze. După câteva luni mama a murit și am fost foarte

întristați, iar eu nu m-am mai putut duce la servici. Am plecat la Câmpulung și am luat legătura cu dl. Beloiu și cu soția sa. Văzându-mă în ce stare sunt, mi-a zis ” stai liniștit Nicule, am să te duc într-o comună unde te vei odihni”. Astfel, împreună cu dânsul, am ajuns la Sățic, la poalele munților Pietra Craiului, unde am cunoscut pe alți frați și surori de acolo. M-a lăsat acolo și dânsul a plecat înapoi la Câmpulung. De atunci, mulți ani la rând și chiar după căsătorie, Maica Tinia a fost gazda noastră dragă. Ce minunați copii ai lui Dumnezeu!

Într-o zi domnul Beloiu a venit la București pe neaunțate. Cu o figură tristă și glas domol a început sa-mi spună de ce a venit. Nu voia să mă întristeze, și cu vorbe de mângâiere mi-a spus că fratele Costică Grecu a murit într-un accident de mașină și se afla la morga unui spital din București. Am rămas încremenit de veste. Fratele Costică îmi fusese ca un părinte. Ce se întâmplase? Câțiva credincioși din Câmpulung, printre care unul care avea o mașina ARO, au plecat spre orașul Alexandria - între Roșiori și București - să cumpere grâu. La plecarea din Câmpulung, stăpânul mașinii l-a solicitat pe fratele Costică sa meargă cu ei, el fiind șofer de meserie. Sora Marina le-a spus că-i dă voie să meargă, dar să-l lase numai pe el să conducă. La întoarcere stăpânul mașinii a solicitat să conducă și el. Neavând experiență și fiind obosit, a derapat mașina, și, cum ARO era acoperit cu prelate, iar pasagerii stăteau pe bănci cu spatele spre exterior, prin atingerea cu un copac de pe marginea șoselei, fratele Costică a fost lovit la cap, în spate, dar nu s-a prăbușit, Ceilalți credeau că doarme. La un popas au coborât și, fiindcă fratele Costică nu cobora, l-au strigat. Neprimind răspuns, s-au suit să-l scoale. Când au pus mâna pe el, s-a prăbușit și au constatat că e mort. Toate acestea mi l-e povestit dl. Beloiu. Am fost și eu la înmormântare în Câmpulung. Sora Marina nu a vrut să vină la cimitir. A spus că vrea să-i rămână în amintire viu, nu mort. Dl. Beloiu mi-a povestit că atunci când i-a adus vestea, sora Marina nu a scos nici un cuvânt. După un timp, a îngenunchiat și i-a mulțumit Domnului.

Mi-am pus întrebarea: mai sunt oameni ca aceștia în timpurile noastre? Doresc ca pilda de viață a acestor sfinți, să fie de folos și altora, în vremea noastră.

Nicu Rădulescu, Denver 2008

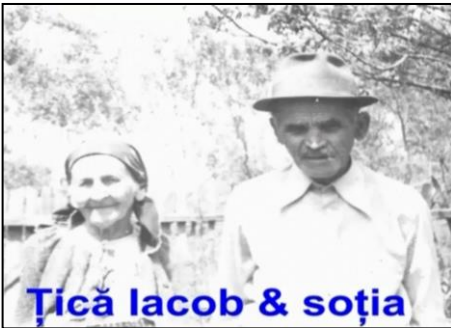
Cu toată împotrivirea, Cuvântul viu a pătruns în mai multe familii din Câmpulung cum ar fi: familia **Mușetoiu**.

În casa familiei Grecu se adunau multe suflete sa-l asculte pe Teodor Popescu, care adeseori era oaspete, mai ales vara. Mulți dintre ei care ascultau Evanghelia, Îl primeau pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. La începutul lucrării, strângerile se făceau prin casele credincioșilor, până când s-a stabilit în casa **Mariei Boncoi** (mama sorei Stuparu), care primise pe Domnul împreună cu soțul.

Printre cei ce frecventau aceasta adunare erau soții **Ionel și Leonida Petrescu, Ion și Ilie Dumitru, Victor Toma, Nicu Georgescu, Purdu Gheorghe** și alții.

Evanghelia a prins în plasa ei oameni de diferite pături sociale, ca cei despre care vorbește apostolul Pavel în 1 Corinteni 1.26: ”*printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii*”; ne amintim cu deosebit respect de câteva familii: **Țică Iacob din Valea Romanешtilor**, care deși aveau mulți copii erau nelipsiți de la adunare.

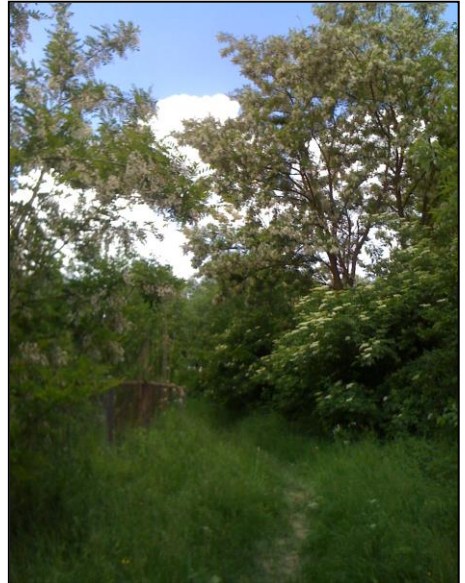

Fiind vizitat de un credincios Țică Iacob l-a întrebat dacă credincioșii pot să fabrice băuturi alcoolice. Răspunsul a fost categoric “NU”. Fiind membru al CAP, printre produsele care i se cuveneau la zilele de muncă prestate, se număra și țuica pe care o strângea în pivniță în diferite vase. Deoarece el nu consuma așa ceva, s-a strâns o cantitate destul de mare, ceea ce pe el îl neliniștea, fapt ce l-a determinat să ia vasele și să arunce băutura pe un pârâu de lângă casă. Mirosul răspândindu-se repede, a ajuns la vecini care l-au întrebat de ce a făcut lucrul acesta și au primit răspunsul potrivit. Unul dintre băieții dânsului **Mitică Iacob** s-a căsătorit cu una din fetele familiei **Dobrin**, tot din adunarea din Câmpulung.

În livada cosită proaspăt, casa
bătrânească și fântâna veche
unde **Țică Iacob** scotea apa,
peste pârleaz

Cărăruie sub salcâmi și soc în floare

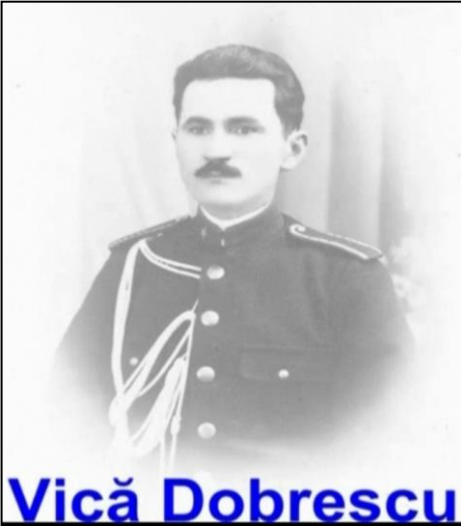
(amintiri Pavy Beloiu, California 2014):

Mă lua tata cu el să vizitam Valea Româneștilor, un sătuc ascuns printre dealurile și muscelele ce șerpuiau la deal, sus tot mai sus; o luam peste podul Băilor, călcam grijuliu peste scândurile cu găuri roase de vreme; se vedea râul Târgului, cu cascade și băltoace, cu tufișuri și

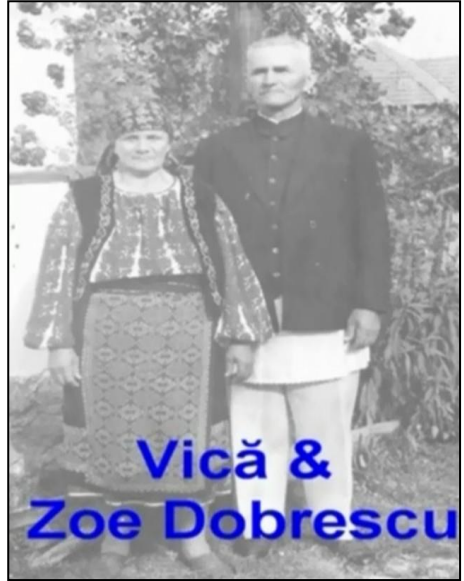
răchite plângăcioase, apoi digul de ciment străjuind malurile abrupte. Venea voinicește dinspre munți, intra prin Schei, pe la butoaie, se arunca tumultos prin tufișuri umbroase și ostenit ca un bătrân agale, ieșea din oraș pe la gară, strălucind în asfințit și ducând cu el amintirile mele... urcam încet pe drumul de căruțe, spre Cruce, sus se zărea Flămânda, biserica miresei cu basme de sânziene și mistere îngropate în timp. De aici porneam cu săniile în iernile viforoase, cei mai viteji își făceau vânt și zburau printre colinele abrupte până spre Râu, la autogară. Cunoșteam bine drumul, căci îl băteam mereu, iarna la săniuş, iar vara la cireșii încărcăți, de lângă cimitir. Mi-era teamă să m-apropii, auzeam clopotele cum zângăneau sinistru, apoi tălângile de turme făceau o armonie tristă. Flămânda care nu sătura niciodată, cortegiile plângăcioase și mormintele celor dragi. Treceam de vârf și poieni cosite proaspăt, salcâmi cu roiuri de albine și greieri, livezi de meri cocoșați de rod, toate te îmbiau la drumeție... tata nu mă lăsa să iau din fructele căzute lângă drum, *nu sunt ale noastre*. Ce scurt era drumul când întâlneai la tot pasul, izvoare răcoroase, pâraie umbroase, ascunse între urzici și tufe de brusturi, o lume de poveste ascunsă între lunci și muscele... curând ajungem la primele case, apărute din senin, câini hămesiți pe la porți, hărmălaie pe strada cu căruțe, câteva bătrâne curioase şușoteau pe prispe... ne oprim la nea **Țică Jacob**, credincios vechi, prieten cu tata de demult. Cu ițari și brâu, desagă la spinare, pălărie neagră prăfuită, căra desagii cu mălai zilnic de la podul Băilor până-n deal acasă; îl plăteau cu mălai și grăunțe și le trăgea săracul la deal căci copiii așteptau în jurul mesei; când venea la tata, n-avea unde să-l culce și dormeau amândoi în pat; ne primeau cu uși deschise și inimi calde, cu vatra încinsă de focul inimii, tata nu prea voia să mănânce, citeau ceva, o cântare, rugăciune în genunchi și mai departe, pe ulițe înfundate, săream pârleazuri cu sârmă și câini la poartă, ce oameni primitori, parcă visam...

(California, 2014)

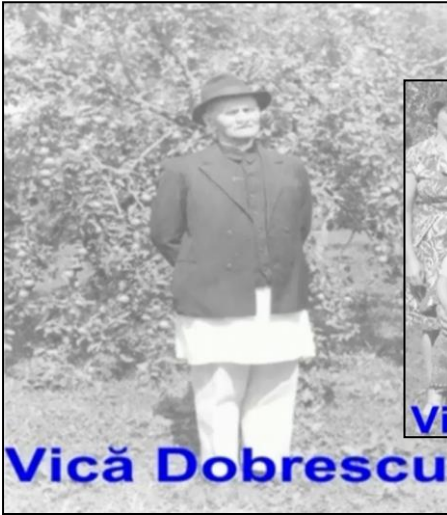
Tot în această perioadă s-a întors la Dumnezeu și **Vică Dobrescu** care avea servicii pe atunci la poliție. Ascultând Cuvântul, a crezut și a devenit credincios. Schimbarea sa a fost observată și de colegii săi de muncă. Într-una din zile, la servicii a început ploaia și trăgându-și gluga pe cap, uitând că acolo avea ascuns un Nou Testament, acesta i-a căzut jos în fața tuturor.

Vică Dobrescu

**Vică &
Zoe Dobrescu**

Vică Dobrescu

Vică Dobrescu cu familia

Atunci a recunoscut public că este credincios. Având o mărturie și o purtare bună, n-a fost dat afară din servicii, dar i s-a luat dreptul de a purta armă și a fost transferat la Biroul Populației, la buletine.

Nae Ovejdanie și Sabina

Când adunarea credincioșilor avea loc în casa Boncoi, printre cei ce veniseră să asculte Evanghelia era și **Ovejdanie Nicolae**, care își pusese

pietre în buzunare Alături de Grancea și Idor a fost printre primii credincioși care au primit Evanghelia în Rucăr, în 1929 (T. Popescu - *Am trăit atâtea minuni*, p149)

Căsuța bătrânească, cu trandafiri și geamlâc - familia Ovejdanie - interiorul în paragină - 2013

Ascultând Cuvântul despre care prorocul Ieremia spune: “*Nu este Cuvântul Meu ca un foc și ca un ciocan care sfarmă stâncă?*” (Ieremia 23.29). Glasul Domnului nu numai că i-a făcut inutile pietrele din buzunare, dar i-a sfărâmat și inima, care era tare ca o stâncă și s-a întors la Domnul. La terminarea adunării, arunca pe furiș pietrele și ajuns acasă

a strigat din curte la soția lui: “*Sabino, m-am întors la Dumnezeu*” la care ea răspunse:

“*Taci mă, un nenorocit și bețiv ca tine să se întoarcă la Dumnezeu?, prostii, din capul tău...*” Văzând minunea, **Sabina**, după o săptămână, L-a primit și ea pe Domnul Isus.

Printre cei credincioși, care au plecat pe front a fost și **Ionel Sima**, care deși mulți ani prizonier la ruși, în lagăr a dat o buna mărturie, fiind protejat chiar de comandant. Eliberat, după câțiva ani, a ajuns cu bine acasă.

Amintiri despre familia **Sima**

(Paul Sima, Câmpulung, mai 2015)

La începutul anului 1940, la vârsta de 28 de ani, tata Ion Sima avea deja casa construită în locul *Malul Bisericii*, localitatea Bughea de Jos, apoi imediat s-a și căsătorit, mama mea se numea Elena Rizoiu și avea vârsta de 19 ani. Cu ocazia unei spovedanii, tatăl meu a vorbit cu preotul ortodox, cu care era și bun prieten, cum să procedeze ca să nu mai înjure. Preotul a fost sincer și i-a spus că nu-l poate ajuta, pentru că și lui, când se supără, îi scapă înjurături ori drăcuiele. Acest răspuns l-a amețit, căci avea o părere bună despre preoți. În același an, cineva le-a oferit

părinților mei *Noul Testament*. A mers la preot și l-a întrebat dacă e bine să citească. Preotul i-a zis : *Ionică, e Cuvântul lui Dumnezeu, citește-l*. Cu multă sârguință s-a apucat să citească și foarte des mergea la preot să-l lămurească, până când, plictisit, l-a sfătuit să se ocupe mai bine de meseria lui de tâmplar, *ori vrei să te faci călugăr?*

N-au trecut decât vreo câteva zile și fiind doritor să scape de muștrările de conștiință, *la îndemnul unui credincios evanghelic*, a acceptat invitația lui de a merge la adunare. Chiar în ziua aceea s-a hotărât să urmeze pe Domnul Isus. A venit acasă cu mare bucurie, dar a fost întâmpinat cu reproșuri, totuși n-a renunțat să frecventeze mai departe adunarea de credincioși de la Câmpulung. Cu ocazia cutremurului din 10 noiembrie 1940 și mama s-a predat Domnului, chiar în noaptea aceea. Preotul avea de executat niște lucrări în biserica pe care o păstorea și a apelat la tata să preia acele lucrări, fângăduindu-i că are să-l scape să nu meargă pe front. Cu toate insistențele, n-a mai acceptat să sculpeze idoli, preferând mai bine să fie încorporat, cu toate că se născuse primul copil Marilena. În 1941 a fost trimis de pe front acasă, fiind rănit la gât de o schijă de brand. A văzut că Domnul îl iubește, că schija nu i-a secționat nici esofagul, nici carotida, nici jugulara. În acest timp și-a văzut de meseria lui de tâmplar, fiind totodată și un credincios activ. Familia s-a mărit prin nașterea a încă două surori, Adriana și Lucreția. În primăvara anului 1944, a fost din nou mobilizat și trimis pe frontul de est, dar la scurt timp a fost luat prizonier și dus într-un lagăr la Kiev. Ne povestea întâmplarea când a fost luat prizonier. Avea gradul de caporal. Împreună cu alți militari, pe neașteptate, un basarabean aflat în detașamentul inamic a strigat: *Fraților, predați-vă, predați-vă, nu vă fie frică, suntem tot români*. A fost o mare derută, unii au luat în serios și au aruncat armele predându-se. După ce s-au predat, i-a aliniat să-i împuște cu propriile arme, dar tata a intervenit, convingându-i să-și respecte promisiunile : *Pe camaradul meu l-ați străpuns cu baioneta, după ce s-a predat, încă aveam arma în mână, dar m-am stăpânit și n-am tras, că mă tem de Dumnezeu*. După un scurt sfat între comandanții inamici, au hotărât să-și respecte promisiunea de a-i lăsa în viață, luându-i prizonieri. La Kiev a stat patru ani. Meseriașii erau trimiși să lucreze în meseria pe care o cunoșteau. Cu tâmplăria s-a descurcat mult mai bine față de ofițerii care erau trimiși la munci grele, necalificate. Într-o zi comandantul lagărului a întrebat cine ar fi capabil

să-i facă la pușca de vânătoare un pat din lemn de nuc. Colegii tâmplari din lagăr i-au spus ca Sima Ion il poate face. Comandantul a apreciat lucrul și numele lui și fotografia au apărut în rândul prizonierilor frunțași. Acest lucru a stârnit și invidia unora, care au propus ca Sima Ion să lucreze într-o secție unde se făceau cuști pentru păsări, iar plasa de sârmă era tivită manual; majoritatea aveau degetele mari de la mâna dreaptă bandajate. A cerut șefilor un răgaz de câteva zile, ca să facă o mașinărie pentru tivirea pe ramă a plaselor de sârmă. S-a rugat Domnului să-i dea înțelepciunea să confecționeze acel dispozitiv. S-a încadrat în termenul stabilit astfel că la demonstrația de lucru au fost invitați și inginerii din lagăr și toți cei prezenți l-au laudat, văzând cât de rapid se tiveau acele plase de sârmă pe cele patru laturi ale ramei, iar recompensa a fost să primească hrană mai bună. S-a bucurat și de libertate mai multă, astfel că a avut posibilitatea să învețe limba rusă, a avut posibilitatea să viziteze o adunare de credincioși bapțiști ruși, care s-au bucurat că i-a vizitat, oferindu-i un Nou Testament în limba rusă. Deși în Uniunea Sovietică Sfintele Scripturi erau rare (pe o Biblie citeau mai multe familii de credincioși), dragostea lor a fost foarte mare, făcând acest nobil sacrificiu. Cu acel Nou Testament în limba rusă a reușit să vină în România.

Acasă nu se știa de soarta lui, fiind dat dispărut. Mare a fost bucuria mamei și a surorilor mele, când tata a sosit îmbrăcat ca un rus în haine de iarnă. N-a acceptat să se facă membru de partid, deși a fost invitat deseori să se înscrie. El știa foarte bine ce este comunismul, din cei patru ani petrecuți în lagăr. Se baza pe sprijinul și ajutorul lui Dumnezeu, că El i-a dat sănătate și a reușit să lucreze pentru o familie numeroasă cu nouă copii, din care patru fete și cinci băieți. A trecut în veșnicie credincios, la vârsta de 92 de ani și jumătate.

Era perioada deportărilor din Basarabia.

Printre cei deportați și ajunși pe meleagurile noastre a fost și familia **Mitică și Vasilica Zubac**, dânsul lucrând la jandarmerie.

Întâlnindu-se într-o zi cu un credincios, Mușetoiu, acesta i-a vorbit despre jertfa Domnului Isus, arătându-i că El este singurul care poate mântui. Ajuns acasă, a povestit soției de întâlnirea avută și au dovedit că ceea ce practicau ei erau lucruri de care Dumnezeu, nu numai ca nu ține seama, dar le și condamnă.

În ziua următoare urma o întâlnire în casa familiei Ovejdanie. Printre invitați era și fratele Mușetoiu. Acesta le-a vorbit despre dragostea lui

Dumnezeu și rostul jertfei de pe cruce. Familia Zubac a primit pe Domnul Isus, adăugându-se astfel la ceata celor răscumparați.

(amintiri Pavy Beloiu-2014):

Una din prietenele mamei mele era Vasilica Zubac. Am vizitat-o în 2010; rămăsese singură, cu un nepot din Basarabia care o îngrijea cu dăruire.

Cămăruța cu ștergar și carpete, calendar și versete înrămate, ferestrele cu perdele și mușcate la geam, îmi amintesc de vremuri de mult apuse când vizitam cu părinții familia Zubac. Imaginea mamei, cu cântări îngerești, tata cu părul alb citind din Daniel, merii înfloriți din grădinița cu liliac la poartă, mă duc departe, între pământ și cer, atmosfera îngerească, de evlavie și duh, apoi din nou, bătrânica rămasă singură, cu privirile adâncite, așteptând parcă să plece acasă după cei dragi care o așteaptă...

Crescând numărul credincioșilor din Câmpulung, se simțea nevoia unei Săli de adunare mai mare. **Niță Târneci** a cumpărat terenul pe care se afla acum această casă de rugăciune. La construcția sălii de adunare a lucrat ca diaconiță **Elisaveta Grecu** (**țața Veta de la Sală**) din Bughea de Jos, care și-a vândut toată averea și, la îndemnul lui Teodor Popescu, a cumpărat de toți banii Noi Testamente pentru oamenii doritori să cunoască voia lui Dumnezeu. Printre surorile care au ajutat-o la Sală a fost și sora **Tiliceanu**, apoi **Elena Popa**, care era neobosită în vizitarea celor bolnavi, bătrâni și nevoiași.

Amintiri despre credincioșii din Câmpulung - Mariana Beloiu

Acum, aici, în propria mea odaie de sus, încerc și eu cu modeste puteri să-mi aduc aminte de alți ucenici ai lui Isus, contemporani copilăriei mele de acum mai bine de o jumătate de veac, în Câmpulungul muscelean!

În apropierea casei părintești locuiau mai multe familii de credincioși Domnului Isus, mai apropiate fiind: Nae și Sabina Ovejdanie, Mitică și Vasilica Zubac, Rodica și Mitică Stuparu, Ion și Maria Coman, Ilie și Silica Dumitru, Mitică și Lidia Iacob, Lenuța de la seră cu soțul ei care a plecat de tânăr în veșnicie, Lenuța Tiliceanu, familia Sima cu mulți copii, familia Petre Alexandru, familia Nedelea și altele de care o să amintesc pe parcurs.

Famiile **Ovejdanie** și **Zubac** locuiau în aceeași casă și în aceeași curte plină de flori gingașe și plăcut mirositoare. Tanti Sabina și nenea Nae, cum le spuneam noi, copiii, locuiau în casa de sus, iar jos, într-o cămăruță rustică cu velință pe pat și perdeleț cusute în fereastră, locuia o bătrânică, Lelea cum îi spuneau toți, soră cu Sabina. Lelea mergea toata ziua și culegea plante medicinale, sau te miri ce!

Nenea Nae, bun prieten cu tatăl meu, avea o voce puternică, groasă, melodioasă, ce se auzea de departe! În diminețile de vară când cânta cu geamul deschis, se auzeau din curtea noastră cântările închinat Domnului și parcă voiam și noi să cântăm cu el! Știam atunci că nenea Nae și tanti Sabina se închinau Domnului, rugându-se, citind din Scriptură și cântând lauda Lui. Noi, copiii mai mari știam ceva din povestea lor: nenea Nae fusese brutar și lucrase la brutărie mulți ani... în tinerețea lui fusese un bețiv înrăit și uneori era văzut amețit pe stradă, dar când s-a întors la Dumnezeu s-a petrecut un miracol: n-a mai băut deloc. Făcuse un legământ în fața Domnului Isus și El l-a ajutat să îl respecte cu strictețe. Nenea Nae și Sabina, vecinii și prietenii familiei noastre, confecționau papuci din pânză și talpă de cauciuc, căutați de țărani și târgoveții din jurul Câmpulungului. De multe ori prin fereastra deschisă îi auzeam lucrând și cântând. Nenea Nae avea un *cal* de fier pe care așeza talpa papucului; apoi o prindea în cuișoare de fața textilă și ciocănelul sălta vesel pe metal iar Sabina, la mașina de cusut, îi ținea isonul, meșterind din material frumos colorat fețele papucilor. Se înțelegeau așa

de bine cei doi soți încât niciodată nu se auzea în curtea lor ton ridicat sau vreo ceartă... oare se aude și azi în casele noastre?

De multe ori mă gândesc la statura spirituală uriașă a înaintașilor noștri, la mărturia lor în fața celor văzuți și nevăzuți... Doresc din inimă să le urmăm și noi exemplul.

Sabina avea o vorbă blândă, tărăgănată, gata să te învețe câte ceva și să o facă cu modestie și răbdare. Până la plecarea lor în veșnicie, i-am considerat ca niște “bunici” dragi, și am continuat să-i vizităm cu bucurie împreună cu copiii noștri ori de câte ori eram veniți acasă!

Cum am amintit mai sus, mai mulți ani, familia Mitică și Vasilica Zubac, refugiați din Basarabia doar cu hainele de pe ei, locuiau în camera de la stradă. Nici ei nu aveau copii, ca și familia Ovejdanie, și iubitori de copii fiind, ne-au “adoptat” pe noi. Mitică fusese jandarm în Basarabia și poveștile lui ne fascinau și ne făceau să îl considerăm un erou în lupta cu cei răi! Era înalt și puternic în contrast cu soția lui mărunțică și agilă în mișcări.

De multe ori mama trebuia să-l ajute pe tata la mica lui afacere și tanti Vasilica avea grijă de noi. Fără prea multă vorbă reușea să stăpânească o liotă de copii gălăgioși și puși pe ștregării. De multe ori, o dată cu trecerea anilor, fiind în căsuța ei, în vizită, ne povestea, cu multe amănunte, întâmplări din copilăria noastră și tare ne minunam de memoria dânsei. Apoi, ne luam la întrecere care știe mai multe versete și nu de puține ori ne întrecea; cunoștea foarte bine Sfânta Scriptură, deoarece creștinii de atunci memorau mult din Biblie. Ei nu numai că memorau dar și trăiau o viață simplă, profund ancorată în Cuvânt, respectându-și legământul cu Domnul și integri unii față de alții. Dacă duminica dimineața unul lipsea de la cină, după amiază erau 2-3 frați care-l vizitau ca să vadă ce păcat sau ce problemă l-a împiedicat să lipsească.

Lenuța Tiliceanu, vecina noastră, spăla rufe prin casele mai înstărite. Așa era atunci, cel ce avea mai mult, ajuta pe cel ce avea mai puțin, așa ca să nu fie nici un ucenic al Domnului muritor de foame. Eram cu adevărat o familie, familia Domnului Isus cum spune și cântecul.... Mai jos, pe o stradă apropiată, locuia familia Stuparu, Mitică și Rodica. Și ei erau ucenici ai Domnului Isus împreună cu fiica lor, Nuți. Casa lor frumoasă era înconjurată de o curte plină de flori.

În fața casei lor era casa familiei Ioan și Maria Coman, foarte buni prieteni cu părinții mei. Doamna Coman, o femeie mărunțică de statură dar foarte bogată în cunoștințe, capabilă să îți dea un sfat potrivit în orice domeniu cotidian, era foarte prețuită de mama. Aveam îngăduința să o vizitez și să împrumut de la dâșii cărți creștine adecvate puterii mele de înțelegere, fiind un copil de 12-13 ani... Am citit de la ei despre Maria Jones și Biblia ei, Flașneta lui Moș Dumitrache, Pavelică în țara luminii, cărți care mai apoi au fost cumpărate și de părinții noștri, pe lângă altele, formând biblioteca noastră, a copiilor. Domnul Coman era înalt și uscățiv și deseori îl vedeam venind de la piață cu un frumos coș cu cumpărături. Se vedea mai rar un domn cu un coș cu cumpărături pe stradă. Lângă dâșii și-au făcut o casă ceva mai mică Lenuța de la sera cu soțul ei, oameni foarte pricepuți la cultivarea florilor și a zarzavaturilor. Ei lucrau la sera orașului și aveau una din cele mai frumoase curți plina de culoare și parfum! Rodica Stuparu, Vasilica Zubac, Lenuța, sora mea Genova, Dascălu, mama mea, Leonida Petrescu, uneori și Monica Dumitru se întâlneau luni dimineața la rugăciune în case și la părtașie sfântă: citeau din Cuvânt, se rugau unii pentru alții, cântau laude Domnului, povesteau din răspunsurile la rugăciune, se zideau unii pe alții. Mai există și azi obiceiul acesta dar nu mai este toata echipa, unii au plecat acasă... L-am preluat și eu în familia mea de câțiva ani. Pe aceeași stradă mai locuia familia Mitică și Lidia Iacob, o familie binecuvântată cu mulți copii. Amândoi părinții Iacob erau oameni cu vorba blajină, credincioși serioși Domnului despre care se vorbea numai de bine. Muncitori, pricepuți în multe activități casnice, Lidia te ajuta cu plăcere când aveai ceva de făcut la mașina de cusut. Ea făcea parte dintr-o veche familie de creștini, familia Dobrin care are mulți urmași credincioși Domnului Isus, nepoți și strănepoți, iar el era dintr-o familie creștină din satul Valea Romaneștilor. Nenea Nae Ovejdanie i-a cununat și pe ei ca pe mulți alții, inclusiv pe părinții mei

(Pitești – august 2014)

Despre părinții mei **Ionel și Leonida Petrescu**

(Mariana Beloiu – Pitești - mai 2015)

Tatăl meu, **Ionel Petrescu**, provine dintr-o familie ortodoxă din Hârtiești Muscelului, sat frumos, situat pe malurile Argeșelului. Tatăl său a fost primarul liberal al localității, dar pe fiul său cel mare l-a dat să fie băiat de prăvălie la un văr al său în Pitești, după numai cinci clase primare... A plecat de acasă la numai unsprezece ani... așa povestea tata cu părere de rău. Mereu a tânjit după relația cu mama sa. Tatăl său era un ortodox mândru, greu de înduplecat.

Toată tinerețea tata și-a petrecut-o la Pitești, învățând din mers tainele meseriei și completându-și studiile. Aici a aflat câte ceva despre credincioși de la sora sa cea mare, Florica Busuiocescu, care își predase viața Domnului Isus, cu toată supărarea soțului ei. Altă soră a sa, Aurelia, s-a căsătorit cu Gheorghe Nicolăescu, din comuna Bughea de Jos, om temător de Dumnezeu care și el primise mântuirea în dar. Gheorghe Nicolăescu, coleg de breaslă cu tata, i-a devenit un bun prieten și prin el tata a cunoscut Evanghelia Domnului Isus, l-a acceptat ca Domn al vieții sale și a început să frecventeze Adunarea din Bughea de Jos și apoi din Câmpulung. Familiile celor doi cumnați au devenit tot mai numeroase, dar foarte apropiate.

Peste Grui, printre brazi și flori de câmp, tatăl meu, mama și noi copiii mergeam deseori în drumeție la rudele noastre dragi de la Bughea de Jos, în casa lor mare și primitoare. După o vreme de joacă eram chemați în casă noi, copiii, să spunem ce verset am învățat în săptămâna aceea. Era o preocupare importantă a părinților pentru copiii lor ca să știe

versete din Biblie și chiar Psalmi; ce bine mi-au folosit toate aceste pasaje mai târziu în viață...

Mama mea, **Leonida Petrescu**, provenea dintr-o familie de ortodocși, trecuți cu bucurie la Oastea Domnului și mai apoi, în adolescența mamei mele, la Creștinii după Evanghelie, acolo unde au cunoscut mai în adâncime Cuvântul Sfânt și au înțeles mai profund rostul omului pe pământ. Mama mea l-a primit pe Domnul Isus în inima ei la șaisprezece ani și a mers cu El în călătorie până la frumoasa vârstă de nouăzeci și unu de ani. La fel ca ea au fost și frații ei Nicu și Margareta Achim, căsătorită Safta, în comuna Domnești Argeș. Nicu Achim a trăit în Pitești, căsătorit cu Marilena Sima din Câmpulung. La Domnești, comună mare și bogată a Muscelului, Adunarea creștinilor a fost în casa familiei Pătru, apoi în casa familiei Moga, apoi în casa familiei Rusalim, credincioși dedicați Domnului Isus ca și familiile Achim și Safta și alte câteva familii .

(Mariana Beloiu - Pitești 2015)

AMINTIRI DESPRE GEORGE ALEXANDRESCU ȘI ADUNAREA CREȘTINĂ DIN CÂMPULUNG MUSCEL

(Amintiri – Eugen Nedelcu)

Unul dintre primii credincioși care s-au apropiat mai mult de mine și mi-a acordat o atenție plină de dragoste după ce am făcut prima vizită la Adunarea Creștină din Câmpulung Muscel, a fost George Alexandrescu. Dânsul era un prezbiter al acelei Adunări, pe care o reprezenta cu un spirit de încurajatoare bunăvoință și de bună primire a oricărui vizitator, interesat să audă vestea Evangheliei.

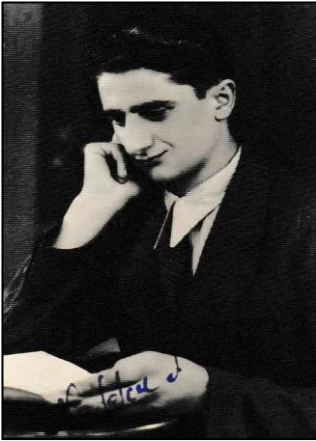
Figura lui mereu zâmbitoare, plină de bucurie, reflecta legătura lui discretă cu Domnul Isus, Mântuitorul său, care forma subiectul esențial al predicilor sale.

O veche amintire, despre George Alexandrescu

Pe când eram copil, de vreo șase ani, îmi amintesc că am fost cu mama la o mică Adunare creștină, în casa familiei Alexandrescu. Rețin câteva cântări, o rugăciune și o predică expusă probabil chiar de domnul George.

Cred că această mică sală de Adunare era folosită înainte de construirea sălii mai mari de pe strada Cuza Vodă, lângă podul Ieriminoiu, de peste Râul Târgului, aproape de cartierul Vișoi. Mama aflase despre această strângere, de la sora ei, Paraschiva Achim din comuna Domnești-Mușcel, care frecventa pe atunci gruparea creștină ortodoxă „Oastea Domnului,” căutând adevărul Evangheliei.

Eugen Nedelcu 1949 și 2015

Efectul unei mărturii creștine în viața mea

Mai târziu, pe când eram elev la liceu, prin anii 1945-1946, a locuit în casa părinților mei o verișoară credincioasă, Leonida, fiica mătușii mele, Paraschiva Achim. Ea a avut o bună influență în familia noastră, căci ne-a făcut cunoștință cu Evanghelia și cu Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit atât de mult încât și-a dat viața pentru ispășirea păcatelor noastre. De la ea am aflat despre doi credincioși din Adunarea din Câmpulung, George Alexandrescu și Mihai Beloiu. Deși am avut aceste prețioase cunoștințe, totuși eram dominat, chiar din copilărie de ritualul slujbei din Biserica ortodoxă, în care am fost crescut de părinții mei. Din această cauză, regret și acum că am refuzat câteva invitații ale Leonidei de a merge la Adunarea pe care o frecventa ea, crezând că aceasta este o sectă și că adevărata Biserică este cea tradițională, ortodoxă, care exista de sute de ani.

Un moment decisiv – prima vizită la Adunare

A sosit totuși un moment decisiv, rânduit de Dumnezeu la vârsta de 14 ani, în luna iunie 1945, când simțeam nevoia de ceva nou, o schimbare de direcție în viață. Astfel, am acceptat să merg la acea Adunare, la rugămintea unui tânăr refugiat din Bucovina, Adam Coza, care era ucenic la atelierul de cizmărie al tatălui meu. De curând, el vizitase acea Adunare, unde a aflat vestea Evangheliei și s-a întors la Dumnezeu.

Astfel, într-o duminică dimineată, am plecat împreună cu el la Adunare, pe jos, circa 2 km, având sufletul deschis pentru mesajul Evangheliei pe care l-am auzit chiar prin glasul fratelui George Alexandrescu, într-o atmosferă de laudă față de Dumnezeu prin cântări al căror ecou mi-a rămas până astăzi în minte. Nu îmi amintesc detalii din predică, dar am simțit chiar în acele momente memorabile, o chemare caldă din partea lui Dumnezeu ca să-L primesc în ființa mea pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal. Cred că textul citit era chiar „miezul Scripturii” – Evanghelia după Ioan 3:16: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”*

După terminarea programului din Adunare, domnul George mi-a strâns mâna și m-a îmbiat cu un zâmbet mângâietor. Am ieșit din sală cu Adam, simțind o înviorare și un imbold lăuntric de a-L urma pe Domnul Isus și să înțeleg că aceasta este calea adevărată care duce la cer. Ajunși acasă, am spus părinților mei cu bucurie despre acest pas nou în viața mea, iar ei mi-au arătat înțelegere și bunăvoință; nu s-au întristat.

Îmi aduc aminte că la puțin timp după aceea, într-o duminică seara, au venit la părinții mei în vizită familia Alexandrescu, George și Elena; s-au bucurat să ne cunoască și să ne spună mai mult despre Domnul Isus. Nu pot să uit acel zâmbet grațios al domnului George față de mine, prin care m-a copleșit cu o dragoste sinceră și am simțit prezența lui Dumnezeu în casa noastră, și parcă un îndemn cald de a-L onora pe Domnul Isus.

Primii mei pași pe calea credinței

Pe drumul nou pe care am pășit prin îndurarea lui Dumnezeu, împreună cu Adam Coza și cu Leonida, verișoara, ne rugam și cântam, formând un voios „trio creștin” în casa părinților mei. Acesta a fost un plăcut anturaj,

prin care am crescut din punct de vedere spiritual. De atunci, am păstrat ca un talisman prima mea Biblie, oferită de domnul George.

Grija față de credincioși și colaborarea cu alți frați din Adunare

George Alexandrescu se deosebea foarte mult de cumnatul său Mihai Beloiu pe care îl aprecia și-i respecta opiniile și spiritul lui mai analitic, mai sistematic și mai profund al Cuvântului. Am observat însă că dâșii se completeau reciproc, prin calitățile cu care erau înzestrați de Dumnezeu: unul mai comunicativ și activ pe multiple planuri, și altul mai retras și mai meditativ, dar amândoi plini de dragoste față de frați și dedicați slujirii Domnului nostru în Adunare și în viața de familie. Pe vremea aceea erau în adunare Niță Târnecki, Nicolăiță Târnecki, Nae Ovejdanie, Victor Toma, Victor Mușetoiu, frații Nicu și Ovidiu Georgescu, și cu cei mai vârstnici, Predoiu și Atanasiu.

Multiple activități în Adunare

Domnul George Alexandrescu avea cu adevărat calitatea unui conștiincios prezbiter al Adunării. Atenția și preocupările lui pentru toate problemele, au făcut ca dâșul să fie apreciat și iubit de toți credincioșii. Zâmbetul lui cald ridica moralul multora când treceau prin încercări. Totodată, el punea mult suflet la chemarea oamenilor la Domnul Isus și se străduia să-i convingă să ia o decizie la momentul potrivit și să nu amâne întoarcerea lor la Dumnezeu; într-o seară, o doamnă, care venise de câteva ori la Adunare (invitată de o vecină credincioasă), nu se hotărâse să-L primească pe Domnul Isus. Atunci, domnul George a îndemnat-o să nu mai amâne această decizie și au îngenunchiat toți cei prezenți; câțiva frați s-au rugat și din acel moment doamna aceea a devenit credincioasă și a dat o bună mărturie în Adunare.

Așa a procedat dâșul și cu alte suflete care nu se hotărau pentru Domnul. Prin tot ce făcea cu râvnă și conștiinciozitate, prin dragostea și bucuria ce o emana, dâșul era ca și sufletul Adunării. Când pleca în vizită la alte Adunări, i se simțea lipsa.

Preocupări pentru adunări generale și vizite la alte Adunări

Dâșul avea pe inimă și întâlnirea cu frații din alte localități cu ocazia unor „adunări generale” și veghea asupra pregătirii pentru masa

frățească la care întreținea discuții pe teme spirituale sau cu probleme de viață cu musafirii. La aceste adunări speciale, veneau și invitați din București, ca Teodor Popescu, Gheorghe Cornilescu, Alecu Alexandrescu (erau cumnați), Horia Azimioară, Nicu Niculescu, Alexandru Măianu etc. Din Ploiești, veneau frații Bălan, Ipolit Mignea (cumnat) și Ioan Alexandru. Ei ne vizitau adesea și ne încurajau prin mesajele lor spirituale. Domnul George se bucura să viziteze alte Adunări din județul Argeș, ca de exemplu cele de la Lerești, Bughea de Jos, Albeștii din Mușcel, Rucăr, Dragoslavele, Piatra-Stoieniști, Oiești, Corbeni, Stroești, Capul Piscului-Cotești, Pietroșani, Bădești etc.

Pe traseul acesta ne-am oprit pentru ziua de duminică în comuna Corbeni, unde am luat parte la o adunare generală în livada de pruni și meri a învățătorului Gorunescu. Atunci, a vorbit în aer liber un distins oaspete, Nicolae Tonoiu, originar din Corbeni, cu un subiect de îndemn practic foarte elocvent, din 1 Corinteni 10:12: „*Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.*” Altădată, domnul George și alți frați au organizat o întâlnire de părtășie spirituală cu cântări și citiri din Cuvânt într-o poiană pitorească în partea nordică a culmii Crețișoara, nu departe de sala de adunare din Câmpulung.

Un crâmpel din corespondența cu domnul George

Încă o preocupare utilă a domnului George, ca și al lui Mihai Beloiu, a fost corespondența (poștală) cu frați din diferite localități. Am primit și eu scrisori de îmbărbătare de la ei, pe când eram student la Iași.

Mai târziu, am fost încurajat printr-o scrisoare plină de dragoste și de sugestii înțelepte, pe când am trecut printr-o situație dificilă împreună cu un grup de credincioși care se detașaseră de Adunarea din strada Carol Davila, din București. Dânsul căuta ca prin scrisori să transmită gânduri inspirate și îndemnuri pentru ridicarea moralului unor credincioși care treceau prin încercări.

Serviciul profesional

Domnul George Alexandrescu avea serviciul la Tipografia Vlădescu din Câmpulung, unde făcea munca de editor și director. Aici se tipăreau scrisori pentru căsătorii, aniversări, comemorări etc. De

remarcat este faptul că dânsul a tipărit aici și broșuri și cărți cu subiecte creștine.

Când eram elev de liceu, îmi amintesc că am făcut la invitația lui, câteva zile de muncă voluntară la serviciu, ca să-l ajut la niște calcule și transcrieri de liste și fișe oficiale, și să asist la lucrările muncitorilor din tipografie. Mai târziu, am aflat de la fostul prieten Nicu Stoica, care-l simpatiza mult pe domnul George, că avea un fler deosebit de bun psiholog în cunoașterea oamenilor și a forurilor oficiale din orașul Câmpulung. Astfel, dânsul a reușit să salveze clădirea Tipografiei Vlădescu de naționalizare pe baza unor documente oficiale.

El era priceput în problemele tipografiei și lucra cu plăcere și conștiincios, așa încât a fost apreciat de proprietarul Vlădescu; își împărțea bine timpul de serviciu, ca să fie liber după terminarea programului și disponibil pentru Adunare, vizite, seri de cântări și legătură frățească.

Seri de părtășie și cântări de laudă

La unele asemenea seri am participat și eu. Odată, cam în timpul sărbătorilor de iarnă prin 1946, într-o duminică seara am asistat la un mic „concert” de muzică creștină susținut de Doamna Alexandrescu, ca solistă cu o voce suavă, acompaniată de Aurel Popescu la vioară.

Mai târziu, m-am bucurat să iau parte la un „cor” de cântări creștine al familiei lui, împreună cu domnul Emil Constantinescu, care exersa un fragment din imnul religios „*În întâmpinarea patriarhului ortodox*,” ca o amintire din timpul când era student la Facultatea de teologie din București. Altă seară l-am vizitat cu un profesor de liceu din București, Mihai Constantinescu, cu care fusesem în Munții Iezerului pentru cercetări geografice. Am dorit să-l introduc în atmosfera unei familii creștine. Acolo se afla atunci și Ipolit Migneu, cumnatul din Ploiești, care l-a recunoscut pe însoțitorul meu, profesorul. Ne-am bucurat împreună cu discuții despre subiecte biblice, și cântări care cred că i-au mișcat inima. Nu pot uita, de asemenea, o vizită a domnului George, însoțit de Mihai Beloiu și Victor Toma, la părinții mei într-o duminică seara, tocmai când erau la noi și frații mei mai mari, Gogu și Năică. Musafirii ne-au făcut o plăcută surpriză și au fost inspirați să spună câteva lucruri din Scriptură, ca să ne miște inima. Tatăl meu și frații mei au avut prilejul

să primească încă o înștiințare din partea lui Dumnezeu pentru sufletele lor. Mi-am dat seama din nou câtă grijă aveau pe inimă frații din Adunare ca să aducă în casa noastră un nou mesaj prețios al Cuvântului sfânt.

Întâlniri și momente memorabile

Încă o amintire cu privire la domnul George o am dintr-o călătorie comună cu trenul la Craiova prin martie 1958, unde am vizitat Adunarea și ne-am bucurat să cunoaștem mai mulți frați de acolo. Seara am fost în vizită la familia Țalapin, la care am petrecut momente de părtășie cu câțiva tineri și tinere, credincioase. A fost o atmosferă elevată de cântări și discuții despre o carte foarte bună, intitulată „*Discuții intime despre putere*,” de S.D. Gordon, cu multe aspecte practice de viață creștină.

O altă întâlnire cu domnul George a fost în timpul unei vizite pe care am făcut-o la Adunarea din Câmpulung împreună cu Bănel Constantinescu și Bică Socoteanu. Atunci, am avut ocazia să spunem câteva lucruri despre mișcarea de trezire spirituală din Adunarea din strada Carol Davila și apoi în cea din strada Luigi Cazavillan, și să învățăm niște cântări noi ale fratelui Moldoveanu, pe care doamna Elena le-a exersat cu vocea ei atât de plăcută. Asemenea întâlniri s-au repetat și într-o iarnă, la Crăciun, când am fost cu aceiași frați la Adunare și apoi în vizită acasă la familia Alexandrescu în apartamentul din cartierul Vișoi.

Condiții mai dificile în anii bătrâneții

Condiții de viață mai grele, atât pentru familia dânsului, cât și pentru cea a domnului Beloiu, au survenit când casa lor atât de ospitalieră a intrat în planul de sistematizare a orașului și a fost demolată. Atunci, li s-au dat apartamente în niște blocuri din cartierul Vișoi, care n-au fost prea confortabile și puțin încălzite în timpul iernii. Chiar în anii de bătrânețe, dâșii au fost nevoiți să trăiască în condiții mai puțin prielnice. Totuși, au rămas plini de pace și au continuat o viață de smerenie și de evlavie, mulțumindu-se cu situația pe care a îngăduit-o Domnul nostru. Aici erau mai aproape de Adunare. Mie mi-a rămas în minte drumul pe care-l făceam ani de-a rândul împreună cu familiile lor, de la Adunare spre casă, pe strada Cuza Vodă, cu conversații utile, încurajatoare, trecând pe lângă casele multor credincioși.

Pilda mărturiei creștine

Viața domnului George și a soției Elena, au rămas alături de familia cumnatului său Mihai Beloiu, o pildă de viață creștină în dependență de Dumnezeu și cu aceeași deviză de a-L lauda pe El. Ei au fost mângâiați de nădejdea fericită a revenirii Domnului Isus pentru ai Săi. Casele lor ospitaliere au fost case de cântări de laudă și mulțumire pentru Domnul. Au urmat ani de suferință și încercări la o vârstă înaintată, când domnul George a fost bolnav și internat la Spitalul Fundeni din București. După aceste suferințe, a trecut în veșnicie în anul 1988, lăsând în urmă amintirea unei vieți dedicate lucrării pentru Dumnezeu.

Viața domnului George a emanat o mireasmă plăcută a unei mărturii creștine de dragoste și chibzuință, precum și de seninătate și încredere în bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu. Cred că dânsul L-a iubit mult pe Domnul Isus și s-a bucurat împreună cu familia de prezența și binecuvântările Lui în viață.

(Eugen Nedelcu, Sachse, Texas, 4 august 2014)

A urmat o perioada când adunările au fost închise peste tot. La **Lerești** și **Schitu Golești** se adunau prin pădure noaptea.

Scurt istoric al Adunării din Lerești

(culese de Beny Urdea - Câmpulung 2015)

Începuturile adunărilor din Lerești se pierd în trecut în jurul anilor 1930, când pâlcuri de săteni îmbrăcați în sumane și ii colorate, cu cioareci în picioare, se adunau în jurul unor bătrâni, de curând întorși la Dumnezeu. Stă mărturie o poză document păstrată de unul din primii credincioși, Moiceanu-Diță; în centru preotul Popescu, care vizita deseori satele muscelene, aici însoțit de inimosul Mitică Lucan, cu cravată, lungit pe-o parte, și înconjuțați cu mare prețuire de lereștenii care le sorbeau cuvintele... Bătrânul Gheorghe Pitea, printre cei adunați grămadă, își amintește de primele strângeri și de câțiva începători ai

lucrării: Ghica Ursea, Dârstaru, Davidoiu, Gheorghe Necula, Țoi Cicu, Dragomir... se adunau pe ascuns, la început în casa lui Ghica Ursea. Entuziasmul credincioșilor a fost mare, mărturia lor era curată, dar și prigoana din partea preoților uniți cu jandarmii a fost pe măsură; Diță Moiceanu își amintește: într-o seară, la strângere au venit jandarmii; amenințau cu temnița, dacă nu ne lepădam de credință; nimeni n-a cedat și am fost încolonați spre Câmpulung. Pe drum, la cotitură, o lereșteancă, s-a oprit cu mare mirare:

-Dar ce ați făcut de sunteți duși de jandarmi la temniță?

Gheorghe Necula, fost jandarm, plin de duh, a răspuns:

-Ne-am certat cu dracul, și slujitorii lui ne duc la închisoare!

Necula și Cicu au fost opriți, dar n-au renunțat la credință și vestirea Evangheliei. Mitu Dragomir, care după război, a rămas orb și suferind, și-a crescut familia și cei patru copii ”pe întuneric” tăind și spărgând lemne prin sat, făcând papuci de pâslă; el povestește:

”Taică, când l-am primit pe Domnul Isus și eu și fratele meu Gheorghe locuiam în mal, la Chivu. Acest loc era pe un deal în partea dreaptă a locului, cum curge Râul Târgului. Singurul drum de a ajunge la noi, era un podeț din lemn. După amenințări și presiuni să cedăm la credință, într-o iarnă geroasă ne-au dărâmat podul, dar noi tot n-am cedat...”

Poza document 1930 Lerești

Prigoană a fost și pe vremea legionarilor și a lui Antonescu, când Adunarea a fost închisă și a funcționat ca depozit pentru alimente. Rămăși fără un loc de adunare, au găsit soluții pentru a continua lucrarea făcută de Domnul și pentru a nu se lipsi nici de rugăciune, nici de frângerea pâinii și s-au adunat clandestin în casa lui Ghică Voican, în pădure, pe Măgură și în Poiana Fântâniei. Dragostea Domnului îi strângea, erau uniți și simțitori unii cu alții. Nevoile și greutățile unora erau compensate de dărnicia și iubirea celor care împărțeau din puținul lor și celor care duceau lipsă. După război, fiind o sărăcie lucie, erau frați care noaptea sau pe înserat puneau alimente în căruță și împărțeau celor nevoiași, fără a ști ”*stânga ce face dreapta*”.

Adunarea dedicată lucrării publice de vestire a Cuvântului a fost construită după anul 1936 în locul în care se găsește astăzi - donație din partea familiei Ecaterina și Ghică Voican. La construcție, ca pe vremea lui Neemia, zideau cu toții - *în dreptul lor*, cu mic și mare, cu entuziasm și dăruire.” În acest fel a fost posibil ca bunicii, părinții mei și eu, alături de mulți alții născuți la Lerești să auzim despre Biblie și despre Domnul Isus, pentru că în trecut au existat *oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții*. (2 Timotei 2.1).

Astăzi, la Lerești, ne bucurăm de o adunare frumoasă, de libertatea Cuvântului, de harul și binecuvântările Domnului Dumnezeu, de strângeri laolaltă de trei ori pe săptămână, de un număr de peste 100 de persoane care frecventează în mod curent adunarea, de un pitoresc cimitir propriu, de pace și părtășie.”

(Câmpulung, martie 2015)

Unul din neobosiții lucrători ai frățietății noastre a fost **Dumitru Lucan**-alături de soția sa **Valeria** - deși sunt legați de București și de adunarea mare - Carol Davila, acești doi bunici ai soției mele, au fost dedicați trup și suflet răspândirii Vestei Bune pe meleagurile Muscelului fiind peste tot, la Câmpulung, acasă la Marina și Costică Grecu, unde trăgea mereu preotul Popescu, la Sătic, la Tinia și

Veruța, trăgând la coasă, la strânsul fânului, sau ajutând mamele cu copiii mulți la gospodărie, apoi la Lerești, ca și în poza document din 1930; ei ajutau și cu vorba dar și cu fapta, lăsând în urmă mireasma și parfumul Domnului căci erau plini de râvnă să ajute, să dea din sărăcia lor - aveau 10 copiii - și să încurajeze. Deși ei s-au dus de mult, faptele lor rămân și străbat veacurile, se transmit din gură în gură, din tată în fiu și nepoți... așa le-am auzit și eu departe în timp și în mijlocul munților, căci sunt nemuritoare și merg împreună cu noi în veșnicie... ce rămâne după tine??...

Bunicul Lucan - la gară

Se scula cu noaptea-n cap odată cu tramvaiele care începuseră a scârții pe șinele-nghețate de gerul nemilos de început de februarie. Mitică Lucan avu o noapte agitată, în care primi un îndemn de sus, de la Domnul, să se ducă la Giurgiu să vestească Cuvântul la adunarea proaspăt înființată. *Trebuie sa mă duc, am tren la 7.15, mai am timp, își zise încetșor.* Bunica Valeria se perpelea între perne, căci îl simți că n-are astâmpăr și-l văzu gata de plecare la gară, cu cămașa albă proaspăt apretată și cravata cenușie legată-ntr-o parte. *Unde te duci, Mitică, știi că n-ai bani de bilete, mai așteaptă și tu la următoarea pensie, ne-om ușura puțin... Lasă dragă, ne încredem în El, va purta de grijă...* Figura blajină și ochii albaștrii radiau o lumină lăuntrică, de încredere neclintită în lucrurile care nu se văd. Își aruncă în grabă paltonul ponosit și bocancii, apoi în genunchi se plecă din nou în rugăciune. Primi puteri noi să pornească la drum cu buzunarele goale, dar convins că bogății nespuse sunt pregătite dinainte din același izvor care nu seacă niciodată.

Ieși încet pe scările întunecoase, cu grija să nu trezească vecinii, se lumina de ziuă și tramvaiul 24 tocmai apuca după colț, gata să ajungă la gară înainte de vreme.

Gara de Nord, forfotă și noroaie cu zăpadă mocirlită, desagi și papornițe împinse în grabă pe peroanele ticsite. Era duminică dimineată, cozi la bilete, ca de obicei. Se așeză la rând la ghișeul 23. În față un domn între 2 vârste cu pălărie de fetru și baston, în spate o bunică grijulie cu 2 nepoți încărcăți cu bagaje și sarsanale. Printre rugăciuni ajunse repede, mai erau 2, 3 în față la bilete. Era liniștit și o pace deplină îl copleși, aștepta să vadă o minune, căci domnul cu baston ajunse la rând și grăbit,

mormăind sub mustață, lăsă restul la ghișeu; *Domnule*, strigă casierița disperată, aplecându-se peste geam, *ia-ți restul domnule; dă-i la următorul*, zise acesta arătând spre Mitică cu bastonul și dispăru în mulțimea agitată de așteptare și frig. *Unde mergi dumneata, domnule? La Giurgiu*, răspuse Mitică Lucan, *cu Rapidul 84. Poftim biletul, domnule, ai călătoria plătită, dus și-ntors*. Era copleșit de har și Duh venit de sus; cu lacrimi în ochi, mulțumi și păși încrezător mai departe... amintiri trăite prin credință, ca și Avraam în vechime, care-i răspuse lui Isaac la întrebarea sfârșită: unde este mielul de jertfă? **Domnul va purta de grijă...**

(California 2013)

Bunicul Lucan - vine ploaia

Râvna pentru Evanghelie, ca și alții să cunoască Adevărul, nu-i dădea pace și călătoria prin satele din jurul Bucureștiului, dar și mai departe, prin coline și hățșuri neumblate, căci împlinea Cuvântul care spune: Luca 10.2-3: *Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său. Duceți-vă; iată, vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.* ”

Într-un sat din Bărăgan, tocmai era în vizită, când nori grei și plumburii începură să amenințe și păreau că dau navală peste sâracii gospodari, care-au intrat în panică; ce ne facem, ce ne facem, Doamne-ajută, strigau disperați, căci se pregătea o furtună ca pe vremea potopului. Mitică Lucan, vizita frații și îi îndemna la rugăciune și ascultare de Domnul. Citeau și se îndemneau unii pe alții cu cântări, psalmi și încurajări să nu-și piardă nădejdea, căci nimic nu e la întâmplare chiar și furtuna care era gata să vină.

Stați pe pace, fraților, căci noi suntem ocrotiți de-o mână tare, ca evreii în Egipt; urgia va trece și veți vedea cât de mare e credința noastră. Îndemnați de Mitică, s-au liniștit; unii s-au dus acasă, convinși că rugăciunile lor au fost ascultate; se înseseră și satul roia de frica potopului care bătea la ușă... au început să-și facă bagajele și să-și adune în bocceluțe lucrurile de preț, ba unii s-au pus să-și care mobile, paturi grele și dulapuri către dealul dinspre șoseaua Giurgiului; se opinteau din răspuțeri cu sarsanale și căruțe pe coasta abruptă care ducea spre vârful dealului, la scăpare. De-o veni viitura suntem la adăpost, căci e la

înălțime... cine-a putut să care, a tot cărat, erau nevoiași care n-aveau ce duce, și s-au lăsat păgubași, frații și Mitică s-au culcat liniștiți, pătrunși de nădejdea care dă pace și alinare. Spre miezul nopții s-a pornit o răpăială scurtă apoi cerul cocoșat de norii grei plumburii, s-a brăzdat de tunete și lumini care zguduiau pereții și aduceau groaza de moarte... s-au spart brâiele cerurilor, s-au rupt zăgazele norilor, a sosit prăpădenia... înlemniți de frică pe la geamurile sparte, se holbau și așteptau sfârșitul... viitura dinspre miazănoapte era gata să șteargă satul de pe hartă... turna în rafale însoțite de limbi de foc, bubuituri surde urmau și iarăși de la capăt, vreo 2 ore în șir; spre dimineață s-a domolit vijelia și începuse o boare ușoară, norii fugeau spre Dunăre și se mija de ziuă; lumea mirată, ieșea să vadă minunea, viitura a ocolit satul! Ce se întâmplase? La intrarea în sat, baloții de fân stivuiți la cooperativă, au ținut piept și prăpădenia și-a schimbat direcția la loc larg, spre câmpie... Mitică și ai lui au avut dreptate, șopteau bătrânele pe la colțuri... Ba mai mult, ploaia mocănească a distrus mobilele cărate pe vârful dealului! ce grozăvie...

Când va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi, va trece pe lângă ușă și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească (Exod 12.23)

(istorioară auzită chiar în vârf de munte la Sățic, povestită de bătrânul **Hublea** din Rucăr - 2013 în casa fetei lui nea Țuluca)

(California 2015)

Amintiri despre Florian și Anicuța Tudor - Schitu Golești

(amintiri Pavy Beloiu, California 2013)

Florian și Anicuța, 2 icoane pierdute în amintiri trecute. Căsuța lor cu geamlâc și cireși încărcăți îmi amintesc mereu de vremuri apuse, când cu tata îi vizitam la cireșe. Cu traista legată la gât, mă agățam printre copacii cocoșați de rod; aveau de toate, începând din mai până vara târziu. Anicuța, sfioasă ca o floare, înfășurată în fotă lungă, cu brâu lat la

mijloc, părul negru strâns în basma brodată, ca-ntr-o pânză de Grigorescu, alerga ca o albină și robotea când acasă ș-apoi la curățenie, pe Negru Vodă, mai sus de noi, la Grupul Școlar. Pioasă și mlădioasă, nu îndrăzne să deranjeze și venea pe la noi, în treacăt, grăbită mereu să dea bună ziua. Florian, blând ca zorile dimineții, mereu zâmbitor și bucuros în Domnul, avea o vorbă bună pentru fiecare. Vânos și ager, avea înțelepciunea omului simplu și smerit, trecut prin încercări și necazuri, mereu biruitor și plin de nădejde. Povestea cu tâlc întâmplări trecute, ca și Daniel în groapa leilor sau cei 3 aruncați în cuptorul încins. Domnul a fost cu el și l-a scos la liman, nevătămat, mereu deasupra.

La stănoagă

Era în armată, după război, când comuniștii impuși de ruși au preluat puterea. Moșteniră rămășițe din cavaleria regală, cu armăsari năvăși și focoși, ca leii smuceau în frâu și scoteau foc pe nari la parade și defilări. Câțiva ofițeri mai bătrâni au preluat comanda regimentului. Erau bine instruiți, cu vechime și învățați cu disciplina. Florian Tudor nimeri la cavalerie, la trupa, unde fiecare soldat îngrijea câte un armăsar și se prezenta la raport în ținută de defilare. Aflând că-i credincios, comandantul îi dădu îngrijirea celui mai năvăș armăsar, cu gând hotărât să-l distrugă. Fiara neîmblânzită făcuse prăpăd: 2 soldați schilodiți și altul pe moarte, loviți de năvăș cu picioarele din spate. Dimineată la raport, soldatul și calul erau obligați la comenzi și rânduială. La strigătul ascuțit *la stănoagă*, calul trebuia să pășească un pas în față apoi să stea nemișcat, până ce comandantul trecea la următorul, la inspecție. Cei mai mulți ascultau porunca scurtă și înaintau, apoi înlemneau, în timp ce soldatul amuțea la spate, în poziția de drepti; alții, mai sălbatici loveau năprasnic cu copita și secerau moarte, schilodindu-i mortal pe militari. Ce-i de făcut? se ruga Florian, căci credința lui îi atrăsese ura comandantului. Se apropie de cal, care fornăia nervos și păstră distanța. Doamne ajuta-mă, se rugă el din nou, căci îi veni rândul la raportul de dimineată. Își alese planton 2, în miez de noapte, ceru o pătură dublă și-și făcu un bici împletit în două din curele de porc. Spre miezul nopții aruncă pătura udă peste armăsar, să nu lase urme și se năpusti ca un viteaz, gata de luptă. Îi propti gâtul între pereții de beton și-i scurta garda pe măsură

ce înainta cu loviturile din curele. Bicele cădeau ca ploaia în rafale scurte din părți, ca să nu lovească, până osteni; se odihni puțin și iarăși de la capăt, până-l lăsară puterile de durerea mușchilor. Bestia mugea nădușit, din pătură umeda ieșeau aburi ca după o ploaie rece de vara peste grădina arsă de soare. *La stănoagă*, urla Florian și-l copleșea cu bice pe toate părțile. Într-un târziu, văzând ca n-are scăpare, calul încetă fornăielile și se potoli, lăsându-l pe Florian să-i slăbească garda ce-l ținea aplecat cu gatul înțepenit. *La stănoagă*, tună din nou Florian, când comandantul trecu la inspecție și calul, mielușel făcu un pas înainte. Mulțimea încremeni la asemenea grozăvie... s-a pocăit calul, murmură comandantul pe sub mustață și trecu nervos mai departe.

(Pavy Beloiu, 2013)

La Câmpulung credincioșii lăsau copiii în leagăn și se duceau pe Măgura și Crețșoara unde se rugau împreună. Deseori cei din Rucăr, Dragoslavele și Stoenesti se întâlneau noaptea pe Mateiaș unde se rugau și laudau pe Domnul împreună. Nu de puține ori au fost prinși și au petrecut nopțile în arestul poliției.

Din Sățic, amintiri trecute - Trei Țațe

(Pavy Beloiu, 2013)

Înaintam greu printre gropile de pe drum, praf și pietre aruncate de roți, în urmă un nor afumat se pierdea odată cu Dâmbovița care-și urma cursul la vale, spre chei. Sățicul, vatra veche ce-și leagănă obârșia din timpuri uitate, cu plăieși, fânețe și turme de mioare, ascuns între Piatra lui Crai pe de-o parte și colinele abrupte cu păduri umbroase și clopote zăngănite de cealaltă parte. Ca un Crai încununat după nuntă, muntele misterios își schimbă fața întorcându-se după soare, în zori cu plete fumurii, grizonat de norii plumburii, la amiază strălucește ca un mire împodobit cu mioare și clopote, pe-nserate zâmbeste ca un voinic cu fața auriu-sidefie, pe cerul liniștit de alergătura norilor care merg la culcare. Poteci ascunse, neumblate de oameni, călcate de capre negre și presărate cu flori de colț, poienițe închise, cu bujori de munte și garofițe, izvoare reci pornite din crăpături de stâncă sau hornuri ascunse, toate erau o atracție magică pentru temerarii care îndrăzneau să se avânte pe

culmi. Nu vă duceți, mamă, ne preveneau bătrânii, mulți au pierit și nu s-au mai întors acasă...

Casa din deal la ța-Veruța

Ajungem după colț la casa din deal, cocoțată sub pădurea de brazi ce stă să cadă pe țișla podului. Aici locuia Veruța Falcă, ța-Veruța cum o strigau sătenii. Tata mă aducea aici în verile însorite de vacanță. Rămasă văduvă de tânără, inimoasă și curajoasă și-a păstrat credința, nădejdea și pacea. Avuse un soț la pădure, tăietor de lemne; un copac uriaș îl zdrobi la pământ, într-o iarnă geroasă. Alerga ca o albină din zori până noaptea, pe-nserate la ceaunul din vatră și mulsul vacilor. Strânge fânul pe coastă că vine furtuna, pe potecile abrupte aplecata sub coșărcile uriașe, cară fânul în podul grajdului, pune masa pe fugă la cei 4 nepoți rămași fără mamă, ai lui Victoraș; după zmeură prin bălării uriașe de urzici și urme de urși hămesiți și lupi singuratici, sapă la cartofi la grădină, aduce apă de la izvorul din vale, iar seara, frântă, la lampă în fața Cuvântului și rugăciune. S-a dus săraca, istovită de viața grea și iernile lungi și geroase. I-am vizitat mormântul ascuns în țințirimul micuț, între cântec de greieri și dăngănit de mioare, acoperit de buruieni stufoase și umede, la picioarele Pietrei lui Crai.

Flori de colț și marele Grohotiș

La ța-Tinia

Drumul șerpuit spre Sățicul de Sus se leagănă pe malul Dâmboviței cu apa de cristal, peste podețe și grădini cu fânete și căruțe la poartă. Trecem de școală și după colț, chiar lângă râu, se zărește casa bătrânei Tinia. Căsuța din povești cu tindă și geamlâc, te așteaptă în prag țața Tinia, încinsă la brâu cu fota lungă neagră până la pământ, basma prinsă la spate, ochelari cu șnur, cu fața ridată de vremi și soroace, mereu zâmbitoare și primitoare de oaspeți. Aici poposeau oameni de seamă, preotul Teodor Popescu, Emil Constantinescu, familia Mignea, Lucan, toți cu copii mulți. care se înghesuiau în cele 2 cămăruțe mici acoperite cu chirpici și văruite proaspăt.

Țața Tinia îi primea pe toți, le pune masa și-i servea cu dăruire și suflet. Seara, la lampa chioară, scotocea prin sertare și găsea poze de familie, cu oaspeți de demult. Iat-o maică și pe-asta, și pe-asta și poveștile continuau la miez de noapte. Rămasă fără ajutor și neputincioasă, s-a mutat la urmă la o nepoată peste gărlă; acolo s-a sfârșit bătrâna, a păzit credința, a terminat alergarea. Căsuța părăsită s-a prăbușit

sub iernile grele și ploile nemiloase de munte. Câțiva pereți afumați de amintiri trecute, podul cu șindrilă pe frunte s-a lăsat pe-o parte, câțiva stâlpi de la prispa din față mai stau și azi ca mărturie vie... aici a fost casa din Betania...

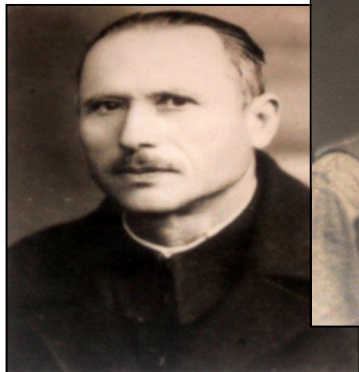
La ța-Vergina

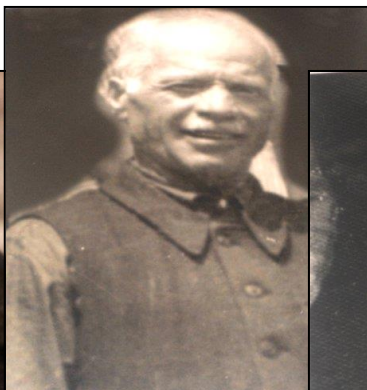
Trecem pârleazul șubred peste Dâmbovița, apoi șerpuind pe-o potecă cu urzici și băltoace se ivește o căsuță cocoțată, cu geamlâc și perdeluțe la ferestre. În gradina cu fâneată, o bătrână gârbovită de spate adună vreascuri de foc. Este ța-Vergina, bătrâna Toculeț. Mamă a 5 copii, rămasă văduvă de tânără, acum aplecată de necazuri și singurătate. *Poftiți în casă, mamă*, ne îndemnă duios, abia ne vedea căci târșea o coșarcă cu uscături. În fața casei o holdă de cartofi așezați pe rânduri. *I-am săpat singură, Domnul mi-a dat putere*, suspina bătrâna, fără să se vaite. Urcăm scările șubrede, apoi o săliță cu prispa luminată de soare printre perdeluțele de la geamuri. Se așeza pe prispă și privea pe geam undeva departe. Fața-i luminoasă brăzdată de greutățile vieții, nu-i ușor să răzbești singură într-un sătuc de munte cu ierni troienite, zăpezi cu nămeți, viscole spulberate și haine, drumuri înzăpezite și uitate. *Nu cer la nimeni nimic*, spunea ușurată și ochii ca cerul senin radiau pe fața acoperită pe-o parte de șuvițe tremurânde sub basmaua colorată. Îl am pe Domnul care mă sprijină și-mi dă alinare. Din sălița cu perdele 2 cămăruțe văruite, pe pereți covoare viu colorate și ștergare de Rucăr, o fereastră spre gârlă, peste pârleaz, cealaltă spre Piatra lui Crai, spre coasta abruptă cu fâneata proaspăt cosită. Pe pat, lângă geam, deschisă cu semn de carte, Biblia mare, în jur calendare și cărțulii vechi. Cuvântul citit și trăit zilnic, cărțile CHM, alte calendare stăteau pe policioară. Nu lipsește de la adunarea din sat, la Bărbieru, în spatele curții. Pe ploaie, furtuni de zăpadă, este nelipsită la întâlnirile cu frații. Pe peretele din față o deschizătură fără ușă dădea în bucătăria cu plită la care se ajungea și din curte. Bătrâna se strecura agățată de perete și marginea scării, se apleca într-o rână și ajungea târâș c-un picior pe scaunul din bucătărie. Cum reușea sa coboare scărița abruptă? Cocoșată și slăbită se furișea cu dibăcie și Domnul a păzit-o de căzături și necazuri. Ce Prieten și Ajutor în nevoi, nelipsit și veghetor la rău și la bine.

De unde atâta lumină și mărturie în acest sătuc de munte? Lumina Evangheliei a pătruns prin negura vremii, încet, venită de sus; lumina aduce lumină. Reforma în biserica ortodoxă s-a pornit cu un veac în urmă prin lucrarea unor oameni cucernici, temători și cu înaltă educație, cunoscători de limbi vechi și moderne, cu doctorate la Cernăuți. Aceste făclii aprinse de Duh și adevăr au răspândit Vestea Bună și la oamenii simplii, de rând, ba și fără carte, care-au învățat să citească pe Biblie și au

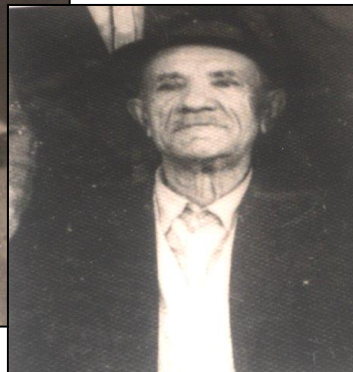
fost bună mărturie prin satele și împrejurimile Câmpulungului și pe valea Dâmboviței până-n Târgoviște.

Pistrițel Idor

Ion Grapă

Ghică Șandru

Preotul Teodor Popescu venea adesea în aceste locuri de munte, fascinat de frumusețea locurilor, dar atras mai mult de acești lucrători dornici să cunoască adevărul, ciobani din Rucăr și Dragoslavele ca Țuluca, Idor Pistrițel, Ioan Grapa, Ghică Șandru sau Nae Ovejdanie. Prigoniți de jandarmi, de preoți mânioși, ei se adăposteau prin coclauri ascunse, noaptea prin păduri și poiene și făceau adunări la lumina lunii, însuflețiți de bucuria mântuirii și râvna Evangheliei.

(din amintirile lui Teodor Popescu):

Din cauza neînțelegerii din partea unor săteni, frații din Rucăr, de exemplu, aveau tot pădurea ca loc de adunare. Acolo erau oarecum liberi, puteau să se roage, să cânte. Odată erau vreo 20 de credincioși adunați pe o coastă de munte și au venit și alții să audă Evanghelia. După scurt timp s-au zărit jandarmii, care i-au arestat pe toți. Din 20 de necredincioși, opt au primit chiar atunci pe Domnul Isus.

Cu toate hărțuielile, credincioșii continuau să se adune; odată pe o coastă de munte, în a doua duminică în alt loc și astfel își schimbau mereu locul prin pădure.

Locurile unde se strâneau noaptea la felinare

Odată jandarmii erau pe un deal, iar credincioșii de pe dealul vecin. Erau vreo 90 de credincioși, iar 14 din ei au fost prinși pe drum:

-De unde veniți?

-De la adunare, au răspuns ei.

Bătrânii din Rucăr și Sătic povestesc

Și cu cât împotrivirea era mai mare, cu atât veneau mai mulți oameni să se alăture cetei celor credincioși. Unii jandarmi se arătau mai înțelegători și spuneau: *“noi nu vrem să vă urmărim, dar așa am primit ordin”* Cina Domnului o luau după miezul nopții, până spre ora două ca să nu fie prinși. Se anunțau unul pe altul; la frații care nu aveau ceas, venea un frate vecin și ciocănea în fereastră, și astfel se strângeau noaptea toți la aceeași oră.

Adunarea din Sătic

... plecând de la Adunare, înainte de ploaie

Odată, Ion Târnci cu fratele lui au plecat din Câmpulung spre Rucăr. Au căutat sa nu meargă pe drumul cunoscut de toți, ci pe câte o coastă, pe poteci și astfel, după o bună bucată de timp, au ajuns la fratele Idor, în valea lui Andreiaș, tare obosiți. Tocmai când se pregăteau să se odihnească, a venit fiica unui credincios și le-a spus: *“vin jandarmii cu popor mult”* abia au ieșit ei și au apucat să se urce pe deal, că a și început să apară mulțimea cu jandarmi și cu preotul. De sus, din mijlocul brazilor, cei 2 frați Târnci vedeau cum erau căutați cu lumini, peste tot, prin podurile caselor din vecini. Negăsindu-i pe cei 2 vizitatori, mulțimea a pus mâna pe Idor, pe care l-au bătut.

La Rucăr, țin minte că ne-a pus o masă și ne-a tăiat niște carne de oaie. O noapte întregă am stat la bătrânul Luca Șandru. El avea 2 băieți pe care i-a trimis să se intereseze ce este cu adevărul, pentru că el nu era încă încredințat că ce se spunea despre Evanghelie este în totul adevărat. Băieții au fost la Câmpulung și, fiindcă soțiile lor, împotrivoare, le-au

încuiat ușa la întoarcere, au fost nevoiți să meargă la tatăl lor, care asculta cu mare interes cele istorisite de băieți.

La Rucăr lucrarea s-a început cu prigonire. Primii trei săteni care se întorseseră la Dumnezeu erau foarte rău prigoniți în special de preot. Ei veneau peste munți până la Câmpulung și au ajuns la Rucăr, unde au împărțit tratate, l-au întâlnit pe fratele Idor, însă au fost toți bătuti de unii localnici, care nu vedeau bine prezența lor acolo. Abia au scăpat cu mașina lui Andrei Vișineanu. Într-un loc pe șosea, mai mulți oameni luaseră un trunchi de brad și se sileau să-l pună de-a curmezișul înaintea mașinii. Nu mai aveau mult să bareze cu totul șoseaua, când mașina a reușit să se strecoare. Ultima răzbunare a fost o ploaie de pietre aruncate după mașină. În vârful muntelui Mateiaș, au oprit puțin mașina, s-au rugat, mulțumind lui Dumnezeu, și astfel s-au înviorat.”

Fratele Idor era cunoscut de la început ca un om cu inima întreagă pentru Evanghelie, și Teodor Popescu a păstrat mereu o amintire plăcută despre adunările din Rucăr, unde era prezent întotdeauna și Idor Ion, cu care a întreținut mult timp corespondență. Dintr-un om pătimaș al băuturii, Idor a devenit pentru cei ce-l cunoșteau, unul din cei mai aleși credincioși, cu dragoste de frați și iubire de oameni. Lui Teodor Popescu îi plăcea să numească pe astfel de frați “monumente ale harului lui Dumnezeu”. Dragostea, bunătatea și purtarea lui delicate, i-au dat lui Idor autoritate în fața tuturor și au înlesnit astfel posibilitatea ca Dumnezeu să-Și adune un mare număr de credincioși în acest sat frumos de munte. (Din viața și lucrarea lui Teodor Popescu-Horia Azimioara, 1988)

Teodor Popescu povestea: “Credincioși sunt mulți, dar oameni ai iubirii sunt puțini, chiar între cei credincioși. Pe unul îl caracterizează istețimea minții lui, pe altul cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, pe altul îndrăzneala către suflete, dar rar veți întâlni ființe credincioase, pe care le caracterizează dragostea”.

Prin 1928 Ghica Șandru era pădurar la un loc în munte numit Măra lângă Rucăr. Nu era bogat, dar a vândut o oaie și și-a cumpărat o Biblie. Seară de seară, la lumina lămpii cu gaz cerceta Scriptura și a citit-o toată la rând. Un credincios când îl vedea îi spunea “oaie, oaie”, nu știa să-i spună mai mult. De Idor, Șandru se cam ferea, nu dorea să stea de vorbă cu el, se gândea ca nu cumva să fie adventist. Totuși a cumpărat o carte de la Idor și a citit-o: *Călătoria Creștinului* de John Bunyan, tradusă

în română de Dumitru Cornilescu. În noiembrie 1930, la Măra, fără nici o intervenție a vreunui om, Șandru a îngenunchiat în pădure și s-a predat Domnului Isus, rugându-se "Doamne, vino în ajutorul meu, căci sunt un păcătos". Îndată a început să mărturisească și celorlalți pădurari despre Domnul Isus, dar ei au spus în sat că Șandru a înnebunit. Tot așa au spus și soției lui. Vestea despre el a ajuns la șeful lui, care l-a întrebat printre altele :

-Dar despre Teodor Popescu ai auzit?

-Am auzit că este ca și mine, dar nu l-am văzut, nu-l cunosc.

-Dacă ești ca și el, așa să fii! Să-ți dau și eu o carte să citești. I-a dat Călătoria Creștinului, tocmai cartea care l-a ajutat să se întoarcă la Dumnezeu. Șeful lui cunoștea ceva din lucrarea lui Teodor Popescu și o simpatiza. De atunci Șandru nu se mai ferea de frați, nu se mai temea de Idor. S-a dus și la Câmpulung la adunare, de-abia a nimerit locul, căci nu știuse precis unde este. Acolo a cunoscut și alți frați. Credincioșii din Câmpulung și în special frații Târneci erau neobosiți în răspândirea Evangheliei, peste tot ei răspândeau Noi Testamente, cărți creștinești, aduse din București. Tot în acest timp (1924), în drum spre Câmpulung, unii frați din București au fost îndrumați să meargă sa vestească Evanghelia și de-a lungul Bratiei, o vale frumoasă, la care-au ajuns cu un tren mic de munte, prin Berevoești. A fost doar un început, apoi Cuvântul s-a răspândit și prin satele vecine, Aninoasa și valea Siliștei.

Adunarea din Mesteacăn

(amintiri de Adrian Stan, povestește Mihai Beloiu):

„După ce ne-am stabilit la Câmpulung aveam pe inimă lucrarea lui Dumnezeu în oraș și în împrejurimi. Mergeam cu frații și mărturiseam pe Domnul Isus. Se întorceau sufletele la Dumnezeu și se înfiripau adunări. Așa a apărut Adunarea din Mesteacăn la 40 km de Câmpulung. Frații trebuiau vizitați și îmbărbătați. Nu prea erau mijloace de transport ca acum (1975 n.a) și nici bani. Așa că multe deplasări se făceau pe jos. Plecam seara singur peste Vâlnei și mergeam aproape toată noaptea pe jos. Traversam pe întuneric zone accidentate pe poteci, prin păduri cu locuri neumbrate și bântuite de sălbăticuni. Dimineața eram în adunarea din Mesteacăn. Luam parte la Cină cu frații, spuneam un cuvânt din partea lui Dumnezeu la zidire, la evanghelizare, iar după aceea vizitam

cât de multe suflete se putea până spre seară. Apoi îmi luam rămas bun de la frații care mă însoțeau în vizite și plecam. Ei credeau că merg la autobuz, nu știau că am venit pe jos și că voi merge la fel înapoi. Dimineața eram la Câmpulung de unde plecam, tot pe jos câțiva kilometri, direct la Apa Sărată unde eram învățător.”

(din cartea *Isus Temelia Vieții*)

Ca urmare a acestor prigoniri, numărul credincioșilor din adunare a crescut și lucrarea s-a întărit atât prin frații de la Câmpulung dar și prin sosirea altora: **Șerb Ion** a venit de la Brașov, iar **Verzea Ion** s-a întors la Dumnezeu.

La Adunare

(Pavy Beloiu, California 2008)

Hai că-i târziu, mă lua mama de mână, târâș grăpiș prin grădină, apoi treceam podul Băilor, ce frumoasă era gârla cu verdeți și tufișuri; după podul de scânduri, scârțâit cu găuri și crăpături, coteam pe lângă gater, rumeguș și praf, băieții cărau cu sacul pentru godinul din casă...

Râul Târgului
-peisaj de iarnă-
Alexandru Donici

În față, drumul șerpuia spre Mățâu și Valea Romaneștilor, printre dealuri, lângă el un birt și alimentara, cu podea de lemn, neagră și lipicioasă; mă duceam desculț după ulei și zahăr, ce-mi păsa?

După gater, bătrâna Nedelea cu căsuța ascunsă-ntre copaci, lângă ea, “La Olteanu, pălării, piua presă, vopsitorie”, de-abia citeam literele de-o șchioapă din perete, făceau pălării din fetru și le vindeau pe

bulevard, la Moiceanu. Marina Grecu, cu liliac la poartă și gard înalt, apoi o curte mare, mahala de țigani desculți și pucioși, Coriu, casă de cărămidă și fătoasă, cu televizor, Mica Veta și Gheorghiuță Purdu, pe aceeași parte, căsuțe mici văruițe alb, cocoșate la stradă. Drumul lung, pe lângă râu, nu se mai termina, “mai e puțin”, mă trăgea mama, ajungem în sfârșit la răscrucea cu troița de lemn, cu lumânări și candelă, lângă ea poieni cu flori de câmp și dealuri, se vedea Mateiașul. Se termină asfaltul cu trotuar, praf, căruțe și noroi când ploua, garduri înalte, cotețe la stradă. Intrăm prin dos, lângă Sibianu, ce repara ceasuri, o potecă pietruită, o magazie mică cu harabale și lemne de foc, un gang strâmt pe lângă zid ducea sus la țața Veta... în față, sala de adunare. Mare și despărțită în două cu uși glisante, tavanul înalt sprijinit de stâlpi din loc în loc, bănci lungi cu spetează, bărbați pe-o parte și femei pe alta. În mijloc, masa cu Biblia, de unde tata predica în față, cântare și altă predică. Stăteam lângă mama, Mica Veta, Vasilica Zubac și Slăninioiu, în față. Cântări lungi și plicticoase, predica tata din Daniel, cuptorul cu foc și cei trei scăpați de un înger în alb, Dumnezeu. Mai desenam puțin, mama-mi dădea geanta, avea păhărelul mic pentru cină și-o batistă, cartea de cântări cu cotor roșu, “fii cuminte, că se termină”. Printre rânduri, în colț, Nae Ovejdanie, cânta cu gura la urechi și ochelarii pe nas “cetesc, cetesc, cetesc și iar cetesc... din străvechea Carte sfântă...”, Mitică Iacob, la ușă dădea tonul, în fund, într-un colț, Cașcaval. Vara ieșeam afară, la joacă pe băncile din față, vopsite alb, așteptam să se termine. Pe la gardul din stradă, țiganii atârnav în bațjocură, capete de capră cu franjuri... Lângă tata, nea George, în spate Mitică Zubac și Stuparu cu chelia lucioasă, Nistor și Aninoiu mai în spate. La urmă, tot pe drum, aceleași case, le luam la rând, podul Băilor și acasă, prin spate, la Chirculescu. Mai târziu, mama și tata plecau dimineața la cină, pe răcoare, iar eu și Mihai, frate-meu veneam singuri pe la 10. O tăiam prin parc și pe malul râului, alergam bucuroși printre zăvoaie și diguri până sub podul din Schei, la butoaie.

Deși înăuntru și în afară au fost multe furtuni, Dumnezeu a păstrat această Adunare până în zilele noastre.

DIMITRIE NANU (1875-1943)

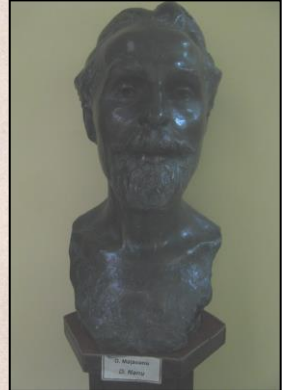
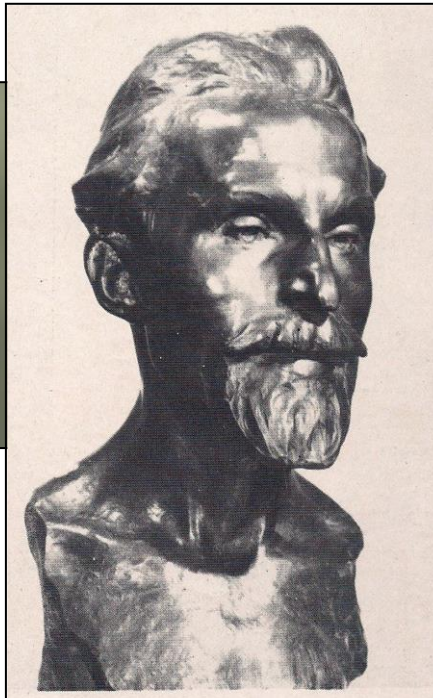
Dimitrie Nanu, apărătorul Adevărului în ziarele vremii, mânuind cu iscusință Cuvântul și pana gazetărească, a fost mai târziu președintele societății Trezirea (1925), care a adunat fondurile pentru construcția Sălii de Adunare din Carol Davila. Activitatea sa neobosită din capitală s-a mutat și la Câmpulung, locul său de naștere. L-a însoțit pe părintele Popescu și l-a introdus la oficialii orașului, care i-au primit mai târziu să predice. Astfel s-au născut minunile amintite adesea de Teodor Popescu, primirea în casa generalului Grigorescu, accesul la Sala Dâmbovițeanu, fostul cinematograful Muscelul, bunăvoința prefectului față de mesagerii Evangheliei. Dacă s-a așternut umbra peste scrierile sale, meritul de a aduce Lumina pe plaiurile muscelene, îl mențin pe Dimitrie Nanu pentru veșnicie, căci flacăra s-a întins rapid, cuprinzând încet dealurile și satele de munte din jurul Câmpulungului.

Mai toate scrierile despre Dimitrie Nanu îl amintesc ca un poet de excepție, sensibil și înclinat mai mult către suflet și existența omului pe pământ :

“Unchiul meu, poetul era un om mărunț, dar bine legat. Toată viața lui a purtat barbă siriană, neagră și deasă, sub o privire, însă, de o rară blajinitate. Deasupra ochilor mărunți, dar distrați adeseori, atenți doar pe adâncurile sufletului, urca o frunte albă și fină, într-un ivoriu curat, abia acoperită de un păr mătășos și rar. Cu oricâtă discreție l-ai fi privit, bănuiai în el un visător. Avea o fire sfioasă și niciodată nu l-am văzut cerând ceva cuiva, pentru el personal. Era un om de o timiditate excepțională. Nu voia să jeneze sau să contrazică pe nimeni. Era umil și un credincios înnăscut. Avea nevoie de Dumnezeu. Se ruga la icoane și se împărtășea. Fixat sufletește pe cele mai înalte creste ale unei etici austere, privea involuntar cu întreaga lui făptură numai pe Dumnezeu, fiindcă pentru el, toate cele bune și toate cele rele ale acestei vieți porneau de la El și se terminau în El, dar pe care rațiunea noastră nu îl puteau înțelege. Întreaga sa operă lirică, cred, nu e decât rezultanta de a vedea lumea într-un fel stoic, cu multe resemnări. Poezia lui era o poezie religioasă și morală. Despre el s-ar putea spune foarte bine că este un om vechi... un om care merge pe o cărare a artei ce coboară din

*Dumnezeu și din morală. Și n-a scris decât din dorul lui sufletească mare de a fi de folos omului rătăcit pe pământ și de a-I spune prin experiența lui proprie, prin poezia lui, că viața e făcută să urmărească exemplele oamenilor mari, ale istoriei, ale istoriei morale însă... Oricine l-ar fi putut apropia și studia în adâncime, și-ar fi dat seama cu ușurință că punctul de gravitație al întregii lui ființe era etica” așa cum remarca despre el nepotul său **Mihai Moșandrei**, în volumul **Evocări Literare**. “Nu știu dacă ți-am spus în scrisoarea trecută, dar te îndemn și acum, fă tot posibilul și informează-te la ce biserică din Paris se țin cele mai reputeate predici, și du-te de le auzi; te vei convinge că nimic nu formează adâncimea inteligenței și a sufletului ca adevărurile cuprinse în Evanghelie.” (din corespondența către nepotul Mihai Moșandrei)*

Bustul poetului de **Dumitru Mățăoanu** la Muzeul de artă Câmpulung

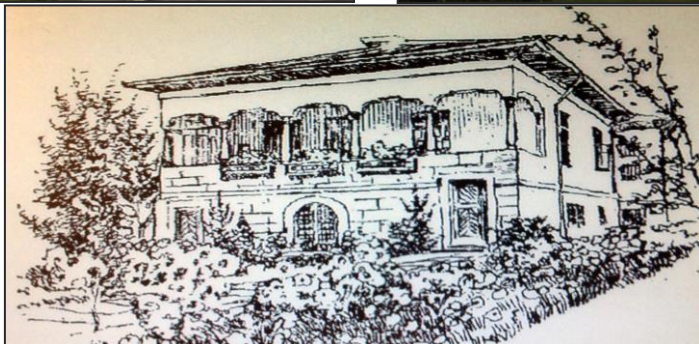
Desigur poetul Mosandrei îl arată pe unchiul său în postura unui enoriaș pios prin 1922 la biserica Sfântul Ștefan - Cuibul cu Barză din București unde predica Teodor Popescu. Mai târziu îl regăsim pe același muscelean, dar schimbat cu credință și convingeri noi, care nu mai era un om vechi, ci înarmat cu coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu (Efeseni 6.17). Despre lucrarea lui și activitatea de apărător al Adevărului în gazetele vremii, vom vorbi mai târziu...

Urmaș al unor înaintași pierduți în istorie, **Dimitrie Nanu** s-a născut la 26 octombrie 1875 la Câmpulung, fiind cel mai mic dintre cei 6 copii ai lui Zoe și Gheorghe Nanu - comerciant de vază din Câmpulung; bunicul dinspre mamă Ion Enache Hristodor era român macedonean, de credință ortodoxă, a cărui familie era stabilită de zeci de ani aici, pe terenuri cu întinse plantații de vii și cu mulți stupi; în jurul anului 1820, după sângeroase represiuni ale turcilor îndreptate împotriva creștinilor din Castoria și Bitolia, a hotărât să se despartă de tot ce avea și să-și salveze viața. A transformat repede podgoriile și stupii în mahmudele și lire turcești de aur, a traversat Balcanii călare, a trecut Dunărea și s-a stabilit în Muntenia, la Câmpulung Muscel, loc ferit care-i dădea o mai

mare siguranță decât cel din Castoria natală. Aici s-a căsătorit cu jupânița Păuna Gogu, după ce, cu aurul luat de pe vii și stupi, își cumpărase o casă confortabilă în oraș și pământuri de la boierii Golești. Doi dintre frații mai mari, **Ion** și **Costică Nanu** aveau să devină doctori celebri în București, iar unica soră Maria va fi mama poetului **Mihai Mosandrei**, una din figurile de epocă în Câmpulungul anilor trecuți. Aceste personaje celebre precum și mama lor **Matilda Nanu-Muscel** își leagă povestea lor de **Casa Nanilor**, nu departe de centrul orașului; construită în jurul anilor 1800 și restaurată de arhitectul Iotzu prin 1929 oferă încă trecătorului aerul caselor învăluite în mister; brazi înalți umbresc fațada acoperită de iederă și pridvorul susținut de stâlpi de stejar cu formă de lujeri; în față grădina de trandafiri și aleile se pierdeau în spate către strada Râului. Se întâlneau aici personaje celebre cu câini de vânatoare și pălării franțuzești, cu joben și pantaloni strânși pe genunchi, bătrâne cu părul încărunțit - era familia Nanu care se strângea adesea la casa părintească. Mezinul, Dimitrie începe școală primară la Câmpulung apoi absolvent al liceului Sfântul Sava;

Casa Nanilor - Negru Vodă, 184, Câmpulung

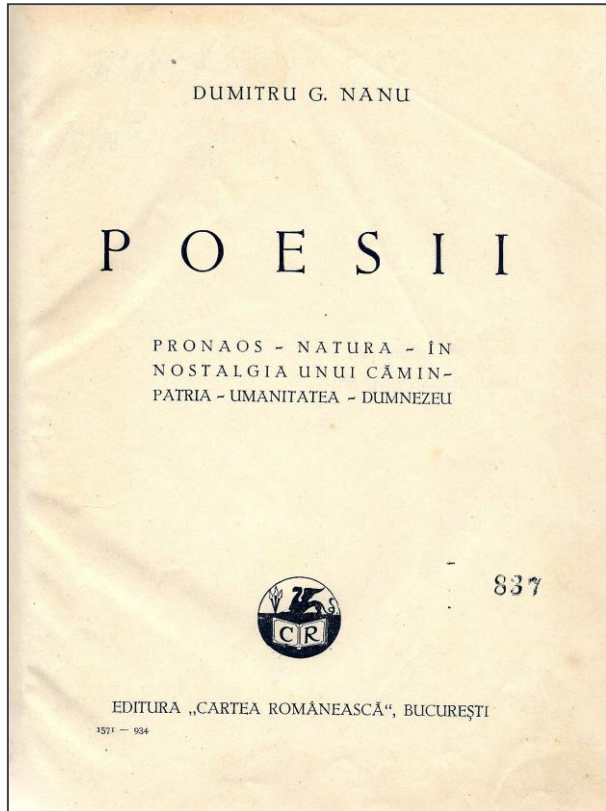

Se înscrie la Școala Veterinară, apoi apucă pe alt drum studiind dreptul la Paris și literatura la Bruxelles. În 1889 bate cu speranțe lucide la porțile consacrării și expediază poezia *Lucașfărul* la *Convorbiri literare* a lui Titu Maiorescu. Maiorescu, (consemna în jurnalul său Dimitrie Nanu), m-a chemat la el, iar poezia a fost publicată în prima pagină a revistei, ca să-mi stimuleze avântul meu tineresc. Primea pe tinerii poeți cu mare amabilitate. Mi-aduc aminte că mi-a spus: Pe acest scaun pe care stai dumneata acum au stat și Creangă și Eminescu. Să nu te miri că-ți voi face oarecare observații, dar așa este obiceiul la *Convorbiri*; numai printr-o șlefuire continuă, diamantul din tine capătă și mai multă strălucire.”

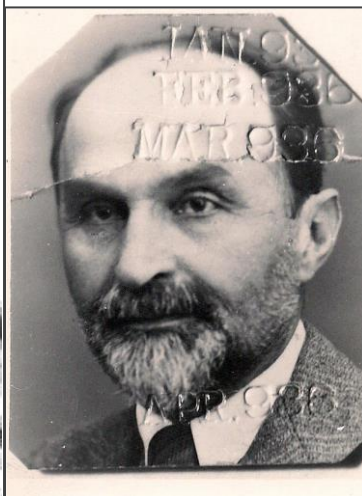
Se întoarce în țară în 1900 și predă franceza la Bacău, apoi la Bârlad până în 1906. Nostalgia locurilor natale îl readuce la Câmpulung, în liniștea patriarhală a casei părintești. Îl găsim pentru o vreme laborant la farmacia lui Gabriel Dimitriu, frecând în mojară prafuri sau cântărind în balanțe pilule medicinale. Nici aici nu se regăsește și pleacă la București atras de inclinațiile sale literare și ajunge șef de serviciu la Biblioteca Ministerului de Industrie și Comerț. Econom, lipsit de vicii, strânge ban cu ban și își construiește o casă în cartierul Floreasca, parcul Cornescu, nr.8, unde va trăi o viață tihnită după dura experiență a primului război mondial, când – în septembrie 1917 – unitatea sa de infanterie a fost încercuită de germani și a fost luat prizonier.

Ajuns birocrat la Bibliotecă, avea timp mai mult pentru pasiunea sa de-o viață, poezia, și publica versuri în mai toate revistele vremii. Cunoscând la perfecție limba franceză, începe activitatea de traducător al unor piese de teatru clasice de Racine, Corneille, Beaumarchais. În 1934 apare, într-o îngrijită ediție volumul *Poezii în Editura Cartea Românească*, o întreagă colecție de poezii după publicarea primului volum, *Nocturne* în 1900. Urcând treptele cele mai înalte pe tărâm artistic, ajunge la culme în 1937, când primește, la propunerea lui Nicolae Iorga, Premiul Național de Poezie, distincție care, în afara unei sume considerabile de bani (100000 de lei), i-a adus poetului cea mai mare satisfacție morală a vieții sale.

Coperta volumului
pentru care D.
Nanu a primit în
1937 Premiul
Național
de Poezie

Simțind „camarada“ aproape, după cum se exprimă într-o scrisoare, Dimitrie Nanu își scrie în anul 1938 testamentul. Neavând urmași direcți, lasă casa nepotului său, poetul Mihai Moșandrei, iar cărțile din bibliotecă și economiile sale, unor apropiați. S-a stins discret, așa cum trecuse și prin viață, la 12 februarie 1943, la Câmpulung - Muscel, în brațele nepotului Mihai...

Legitimație 1936

Poetul **Dimitrie Nanu** - Portret în ulei
de Panait Mihăilescu

Fiind un poet remarcabil, Dimitrie Nanu, mânuia cuvântul, încărcat cu greutatea unui om sincer în care se făcuse o schimbare, o reformă a sufletului, ca urmare a nașterii din nou. Având aceasta nouă identitate, artistul, își exprima simțirile izvorâte din adâncul ființei, în care nu mai este el ci persoana care locuiește în el, Domnul Isus:”... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2.20). Desigur, și simțirile exprimate prin diversele manifestări ale artei (muzică, pictură, sculptură, poezie, literatură, teatru), vor exprima această stare de om nou, care tinde să semene cât mai mult cu persoana care a intrat în inima și viața lui, Domnul Isus. Dacă pentru unele arte, exprimarea se face prin culoare, note muzicale, piatră și marmură, metal și bronz... poeții și scriitorii folosesc cuvântul, care are o semnificație sporită, o putere neobișnuită, întrucât și Biblia, Cartea Sfântă ne vorbește prin cuvinte, prin Cuvântul Divin. Așa că scriitorii care mânuiesc cuvintele au o responsabilitate mai mare atunci când își exprimă simțirile. Te poți juca cu pensula și culorile, în peisaje și portrete, poți modela din lut sau turna în bronz chipuri și

scene impresionante, poți clădi catedrale și biserici care se ridică la cer, înalți imnuri și orchestre cu sute de instrumente în armonii maiestose, dar când folosești cuvântul, nu te poți juca oricum, căci avem în noi Cuvântul, care ne guvernează viața, voința, simțirile și gândirea. Dumnezeu a zis, așa începe Cuvântul Divin, Geneza 1.3, 1.6, 1.9, 1.11, 1.14, 1.20, 1.24, 1.26, 1.29 toată creația s-a făcut la cuvântul rostit de Creator care a zis și s-a făcut. Ce putere și forță are Cuvântul rostit de Cel ce deține toată puterea creatoare. Apoi în Ioan 1.1: "la început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu". Așadar, vedem că scriitorii care mânuiesc până și cuvintele nu-și pot ascunde identitatea. Un astfel de creator a fost și Dimitrie Nanu, considerat de critici ca lipsit de emoție și poet mistic, neînțeles de lumea mare a reputaților critici și cunoscători de poezie...

Zborul ascendent pe tărâm artistic se găsește scris în publicații de critică literară, care nu amintesc decât sumar despre marea sensibilitate și înclinațiile sale către lucrurile de sus. Încadrat de critică pe linia poeziei "de concepție", a fost amintit în trecut de unii critici ca autor de versuri cu tentă mistică și lipsă de emoție. Nu ne oprim la critica literară sau analize stilistice, ci vrem să deslușim în același personaj ascuns în mister, un zbor la fel de maiestuos pe teren spiritual, care ni-l prezintă pe Dimitrie Nanu, apărător al Adevărului, bun cunoscător al Cuvântului Sfânt și un activ lucrător în mișcarea nou apărută la București la biserica Sfântul Ștefan unde predica Teodor Popescu. Astfel, ca urmare a apariției volumului de predici *Isus vă cheamă*, în decembrie 1922, Dimitrie Nanu scria în revista Solidaritatea:

“Paginile lui T. Popescu sunt cuvintele așa cum ies ele din inimă, fără umbră de cochetărie artistică. Acest autor a cunoscut suspinul după Lumina Divină, dar nu s-a oprit numai la urmele pe care degetele dumnezeiescului Sculptor le-a lăsat în liniile unei flori, ci s-a ridicat până la El și L-a cunoscut în dragostea Lui pentru sufletele căzute. De pe culmile de unde acest iluminat s-a ridicat, a putut să vadă că frumosul este una cu adevărul. În *Isus vă cheamă* autorul te pune față în față cu singura putere care te poate crea din nou. Străbătând etapele acestei zămisliri sufletești, afli în același timp, dacă ești artist, taina prin care poți crea, la rândul tău, adevăratele flori ale spiritului, venite să rodească și în

alte suflete care au înviat din tine. Numai cine s-a creat singur poate crea mai departe... ca sa cugeți la aceasta, îți trebuie principii stabile, adevăruri controlate, verificate cu viața însăși. Despre aceste adevăruri esențiale oricărei activități psihice, vorbește preotul Teodor Popescu în *Isus vă cheamă...* Dacă arta este expresia spontană a unei convingeri și a unei simțiri intime și arzătoare - cartea aceasta este negreșit una de înaltă valoare artistică.”

Ca urmare a închiderii bisericii cu lacăt, în toamna anului 1923, apoi a *caterisirii* părintelui Tudor, în presa vremii, spre sfârșitul anului și începutul lui 1924, apare o aprigă polemică publică. Ziarele *Dimineața*, *Adevărul*, *Universul* publicau regulat articole pro și contra mișcării creștine de la Sfântul Ștefan. Astfel, Dimitrie Nanu s-a văzut nevoit să răspundă la acuzațiile publice adresate de către înalte fețe bisericești ca preotul Grigore Pisculescu (Gala Galaction), preotul Popescu-Mălăești (Arhimandritul Scriban). Câteva extrase din broșura **Lupta dintre logică și sofism, între Evanghelie și tipic** de Dimitrie Nanu:

Până când chestiunea se va pune în judecata Sinodului, eu fac apel la cinstea intelectuală a fiecărui credincios și întreb: în care rând din Noul Testament admite Isus alt intermediar între păcătos și Tatăl ceresc decât pe Sine? Când zice “Eu sunt ușa, dacă intră cineva prin mine va fi mântuit” sau “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”, nu elimină El pe oricine alt mijlocitor? Nu este o scădere a concepției despre iubirea și blândețea Lui când căutăm avocați pe lângă milostivirea Lui? Când Apostolul Pavel în epistola către Timotei spune: “Este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care s-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” cuvântul acesta este riguros, conform cu rațiunea omenească, căci numai cine te răscumpără cu prețul sângelui este indicatorul tău intermediar. Este scris negru pe alb: “un singur mijlocitor”. Prin ce aberație scoateți 11000 de mijlocitori și abogați această esențială și categorică afirmație, care logic nu suferă nicio interpretare? Ce? Litera de Evanghelie este un hocus-pocus, un “uite popa, nu e popa?” Și să se noteze bine: ca și acum, sau mai bine zis, tocmai fiindcă Apostolul Pavel prevedea întortochelile și răstălmăcirile ce aveau să dea cuvintelor sale și ale Mântuitorului, el mai adaugă imediat în continuare, întărind afirmația

de mai sus: Fapta aceasta (că e un singur mijlocitor) trebuie adevărită la vremea convenită și propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu: spun adevărul în Hristos, nu mint.” Nu înțeleg oare, cei ce susțin contrariul că fac mincinos pe cel mai strălucit purtător de cuvânt al lui Isus: “Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără gânduri rele”. Ah! Cât de bine mai prevedeau apostolii când spuneau că multe mâini eclesiastice aveau să se întindă după acatiste și sărindare în numele a celor 11000 de slujitori ad-hoc, invocați împotriva cuvintelor exprese ale Mântuitorului, cât și ale trimișilor săi direcți. Cum? Adică suntem așa de naivi ca să nu pricepem cum s-au transformat vechile indulgențe papale în sărindare și acatiste, care au, ca și ele, tot atâta legătură cu mântuirea păcătoșului? Au nevoie Dumnezeu Tatăl și Fiul, de intervenția sfinților și a Sfintei Fecioare pentru rugăciunile pocăiților? Cum, și în cer sunt intervenții și bilete de recomandatie? Și acolo protecție, și încă tarifată pe pământ, fără prețuri maxime? Nu vedeți că în admirabilul său bun simț, poporul român însuși a pecetluit această erezie cu proverbul: “Până la Dumnezeu te omoară sfinții?”

La ce exasperare trebuie să fi adus pe acest popor taxele și mijlocirea sfinților, ca să deznădăjduiască și în cer a mai găsi dreptatea?

Ce probă mai bună poate avea cineva că închinarea la Sfinți este o erezie, decât însăși cuvintele sfinților? Nu și-a rupt hainele de pe el, Apostolul Pavel în Listra când, vindecând pe ologul din naștere, poporul l-a luat drept o dumnezeire? “Oameni buni! De ce faceți aceasta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi, noi aducem o veste bună și vă îndemnăm să vă depărtați de aceste lucruri deșarte și să vă întoarceți la Dumnezeul cel viu!”. Iată cum ne învață să ne închinăm sf. Apostol Pavel! Același lucru și sf. Apostol Petru. Corneliu s-a aruncat la picioarele lui și i s-a închinat. Dar Petru l-a ridicat și i-a zis: “*Scoală-te, și eu sunt om*”(Fapte 10.25). Și pentru a vedea cât de refractară este sfinților ideea închinării la ei, voi încheia cu un al 3-lea mărturisitor al lui Isus, din care se va vedea ca nici îngerii, necum Sfinții, consideră că acest omagiu e datorat numai lui Dumnezeu. Iată ce zice Ioan în Apocalipsa 22.8: “*Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arată, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: “Ferește-te să faci una ca acesta!...eu sunt*

un slujitor ca și frații tăi proorocii și ca cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta, închină-te lui Dumnezeu.” Mai mult decât atât, Domnul Isus afirmă că Însuși Dumnezeu Tatăl Îl desemnează oamenilor ca unic slujitor spre a fi mântuiți: “Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua de apoi. În prooroci este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine”. (Ioan 6.44-45)

Și când lucrurile acestea le spun acei trimiși de Isus să-i învețe pe oameni învățătura Lui, acei apostoli în care trufia și interesul erau așa de răstignite, încât și-au rupt hainele de durere când li s-au închinat oamenii, o să cred mai degrabă ce au spus niște clerici strănși în niște sinoade unde se băteau de multe ori până la sânge? Nu i s-a tras moartea unui patriarh din această pricină? A! Dar mulți invocă tradiția orală care s-ar fi păstrat încă din vremurile începătoare ale lumii creștine. Tradiția este bună, dar cu o condiție: să nu răstoarne valoarea cuvintelor lui Hristos și a trimișilor Lui direcți. Căci chiar acest prilej satanic de îndepărtare de la învățătura Lui l-au prevăzut acești apostoli cunoscători de oameni. Și iată ce se spune în epistola către Coloseni 2.8-9: “*Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu vreo amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește toată plinătatea lui Dumnezeu. Voi aveți totul deplin în El.*” Se poate o mai categorică statornicie ca vorbele: “Totul deplin în El”? Oare despre lucrurile pe care le-a lămurit El, “capul oricărei Domnii și Stăpânirii”, să mai iau lămuriri de la alții, care spun contrarul spuselor Sale? Apoi nu ne este de ajuns o experiență de aproape 500 de ani, ca să vedem ce roade a adus această depărtare de la cuvintele lui Hristos? Nu sunt și astăzi - cu toate că bisericiile au rămas aproape pustii - credincioși rătăciți care deformează simțământul religios și miniștrii ai lui Dumnezeu, profitori ai acestei rătăcirii? Erezia izvorând din cultul nepriceput al sfinților, prohibit în Evanghelie, a mers până acolo ca, dacă ai face o raită pe la 6 seara în unele biserici, ai să vezi acatiste plătite în care se cere - după specialitatea Sfântului - sau despărțirea unei căsătorii, sau reușita într-o afacere, chiar dubioasă, sau chiar afurisirea dușmanilor! Ba încă, demimondenele au ajuns să confunde pe Sf. Vineri cu zeița Venera și să ceară Sfintei Zile a răstignirii ceea ce numai unei zeițe

păgâne i s-ar putea cere! Cazurile sunt așa de cunoscute, încât nici nu mai trebuie să fie probate. Împotriva acestei gangrene a bisericii, s-a ridicat pe față, gata de sacrificiu, părintele Tudor.”

“Când un român vrea să-și spună mai mult relief în calitatea lui de a fi sincer, spune: I-am spus-o verde în față. Știi că eu nu sunt dus prea des la biserică”. Ca și cum biserica l-ar învăța - prin pilda vieții preotului - să fie taler cu două fețe, ori lipsit de curaj. La asemenea rezultate, la o așa psihologie ne-a adus starea din biserica noastră de până acum, încât preotul și biserica au ajuns obiecte sub stima lumii...” Tradiția admite în lumea creștină două morale cu două feluri de păcate: păcate canonice, de tipic, neprevăzute de Hristos, dar care pot exclude pe un preot din biserică, oricare ar fi puritatea sufletească a învinuitului, și păcate înfierate de Hristos cu pedeapsă veșnică, dar pe care autoritățile, sinoadele le iartă sau, și mai rău, le ignoră cu voință - oricare ar fi abjecția preoților care le practică. Este știut lucrul că o instituție bazată pe o contradicție se prăbușește ca și viața întemeiată pe o minciună. Suntem înțeleși din punctul acesta? În acest caz veți conveni cu mine că membrii Sinodului care vor dezlega pecețile de mumie, în care tipicurile unor vremuri de ignoranță au înăbușit biserica, vor rămâne de-a pururi în Cartea de aur a bisericii noastre.”

“Ce frumos ar fi să recunoașteți toți cu smerenie adevărul acesta elementar și să mulțumiți lui Dumnezeu că v-a scos în cale un om care să vă trezească din rătăcire și să ne trezească pe noi toți, care ne amăgeam de amar de ani cu o ortodoxie închipuită. În fața evidenței trebuie să vă plecați. Să nu vă amăgiți degeaba. Sentința pe care o veți da nu va condamna pe părintele Teodor Popescu. Va avea același caracter al echivocității ca și izvorul din care a luat naștere. Ea va condamna pe cei ce condamnă, arătându-le cine sunt, și în același timp pe Hristos și pe învățătura Lui, de care condamnatul s-a ținut așa de strâns. S-a dus vremea când Biblia era ținută sub obroc de clerici, întocmai cum politicienii țineau ascunsă Constituția de ochii țăranilor. Ce zarvă a fost în Grecia, acum câțiva ani, când pentru prima oară, Psiharis a tradus Evanghelia din limba elenă veche în limba greacă de azi. Numai bizantinismul putea să țină Evanghelia ca pe o carte secretă. Cine se supără că începe să fie cunoscută de marele public trădează aceleași

interese ascunse pe care le aveau preoții religiilor oculte. Oricât de grea ar fi pe alocuri Biblia, totuși are părți așa de clare, ca oricine poate să vadă prin el însuși...”

Teodor Popescu n-are nevoie de apărarea mea. Cine îl cunoaște știe că cinstea lui e mai presus de orice bănuială; iar cine nu-l cunoaște și-l bănuiește totuși de vânzare, evită să-l cunoască și continuă să-l ponegrească înainte. Aceștia nu fac decât să adauge la meritele pe care le are Teodor Popescu în fața lui Dumnezeu...”

În broșura **“Lupta dintre Dumnezeu și Mamona”**, prin care Teodor Popescu și-a recrutat mulți simpatizanți, Dimitrie Nanu, răspunde părintelui Popescu Mălăiești și unei doamne din înalta societate, Aida Vrioni, următoarele: “Ce înseamnă, doamnă, acuzația aspră faptului că omul se poate mântui numai prin credință? Sfinția Sa - Popescu Mălăiești - spune că această declarație constituie “un început de abatere de la credință”. Aceasta ar fi ca și cum aș spune “eu am credința să mă pot vindeca de durere de cap, numai cu piramidon! Ce comedie de logică ar mai fi și asta?... O doctrină dumnezeiască, ori de câte ori este propovăduită cu sinceritate în puritatea ei, fără amestecul unei neghine, va chema sufletele la ea, ca și pe vremea Apostolilor. Ca dovadă că lucrul acesta este așa, stă mărturie însăși unica aglomerare a credincioșilor în jurul bisericii Sf. Ștefan, într-o societate care părea că nu mai avea altă atracție decât pentru Cărbuș.” Nu este aceasta o pildă vie și un contrast izbitor și edificator de ce poate face o predică dezbrăcată de orice elemente eterogene, față de un Cult întelenit în niște forme din care avântul și evlavia au pierit odată cu credincioșii din biserică? Dacă pentru a pune în evidență un percept al lui Isus, găsesc la un pastor protestant o figură de stil, un amănunt din viața reală prins de vioiciune, să nu-l întrebuițez, eu, preot ortodox, în predica mea? Dar îl iau și de la un budist, necum de la un protestant, de îndată ce nu-l văd în dezacord cu învățătura lui Hristos. Și dimpotrivă, poate fi un lucru întărit cu o mie de sinoade ecumenice, dacă ideea este în dezacord cu învățătura lui Hristos și a Apostolilor, n-am s-o pun în predica mea, dacă sunt cinstit și fidel Mântuitorului. Aici stă toată chestia care ne desparte de adversari și mă mir cum și dânșii nu bagă de seamă că e o chestiune de onestitate în

gândire, de simțire și de fidelitate față de Hristos, care dictează părintelui T. Popescu atitudinea intransigenței sale... ”

La tonul declamator al doamnei Aida Vrioni: “Lăsați-ne credința!”, poetul îi răspunde cam tare, dar pe bună dreptate:

“Care credință, Doamnă? Aceea care aduce 5000 de oameni la Cărbuș (celebrul teatru de revistă patronat de Constantin Tănase) și cinci babe știrbe la biserică? V-o abandonăm bucuros, cu tot patosul domniei voastre... ”

“Duceți-vă la Evanghelie, și la Faptele Apostolilor, nu la otpusturi și la canoane ori învățături omenеști. Nu bea după ce au băut alții, căci drumeții tulbură izvorul în urma lor. Bea-l tu întâi, și apoi ascultă pe acela de care inima ta îți spune că sufletul tău a sorbit din el. Vei avea o dovadă neîndoioasă, dacă ești sau nu pe Calea Adevărului. Întreabă-te: predicatorul tău a reușit să-ți schimbe gândurile și, cu ele, viața de păcat de până mai ieri, în lumina cerută de Evanghelie? Să știi că ești pe drumul cel bun... În experiența acestei convingeri stă toată tăria celor cu adevărat credincioși învățaturii primite la biserica Sfântul Ștefan și a martirului care a fost lapidat pentru fidelitatea acestei învățaturi, drept pentru care i s-a închis astăzi biserica. Îl cinștim mai mult pe Sfântul Ștefan noi toți care luăm drept pildă intransigența și hotărârea nestrămutată a vieții și credinței lui, decât toți acei care i se închină, dar deschid larg ușa tuturor tranzacțiilor.”

Răspunzând atacurilor otrăvite ale lui Scriban - Popescu Mălăiești - Dimitrie Nanu îi răspunde în gazetele “Adevărul” și “Dimineața”: Acum mă luminez eu de ce unii ortodocși nu vor să primească personal pe Isus ca Mântuitor, cum fac cei ce-l urmează pe preotul T. Popescu... Nu vor să-L ia pe Isus ca Mântuitor, de frică, desigur, de a nu avea de-a face cu El. La marea Judecată, ar voi să fie promovați în rai, dacă se poate așa... ca unii elevi chiulangii, care vor să fie trecuți clasa în mod global, fără să mai dea ochii fiecare în parte cu întrebările profesorului... În adevăr promovarea aceasta globală în rai, pe care n-o admit cei de la Sf. Ștefan, credincioși Evangheliei, dar care e atât de preferată de potrivnicii Mântuitorului personal, e mai comodă... E mare primejdie să se

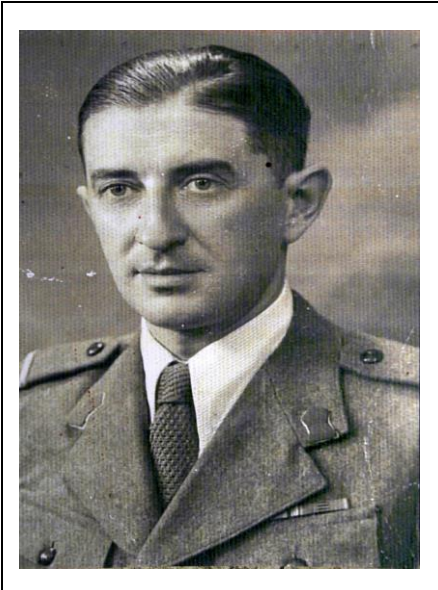
obișnuiască creștinii cu ideea că fiecare vom da ochii personal cu Hristos la Judecata de Apoi... Biserica a avut față de Evanghelie, în parte, rolul de arhivar cinstit... Dar ce au făcut tradiționaliștii? Au realizat cea mai mare minune: numai ei singuri pe lume au găsit mijlocul ingenios să pună în practică, față de Evanghelie, monumentală formulă a lui Cațavencu, relativă la Constituție: “Să nu se revizuiască primesc, dar să se schimbe poruncile Evangheliei pe ici, pe colo, pe cele de tipic, otpusturi, tocmai în punctele esențiale.” Sârmanul Caragiale, nici n-a visat el că a dat în Cațavencu formula ortodoxiei noastre!....”

Tradiția închinării la sfinți, nu este decât un simbol al politeismului, un avatar, o meteahnă organică (când n-a fost un calcul de beneficiu preoțesc), de care omul n-a putut scăpa cu una, cu doua, mai ales în Biserica necredincioasă marilor ei apostoli, care i-a educat în acest sens...

Se vede din cele scrise că Dimitrie Nanu cunoștea Scriptura și savura predicile preotului Popescu de la Cuibul cu Barză. Având o memorie remarcabilă îl copia adeseori în vorbire avându-l ca un mentor spiritual. Totuși, activitatea lui remarcabilă pe tărâm artistic și literar umbrește munca de credincios cu adevărat în adunările de curând înființate. Nu se amintește de el ca participant la adunările locale din Câmpulung, nici la cele din Carol Davila. Așa cum menționa Gheorghe Cornilescu, către Horia Azimioara: “Dimitrie Nanu a iubit mai mult slava lumii decât pe Domnul Isus”. Am cercetat din câteva documente – scrierile către nepotul Mihai Mosandrei și cu greu am găsit câteva povețe, câteva rânduri, de îndrumare spirituală, așa cum obișnuia el sa scrie în gazetele timpului. Se vede că dragostea dintâi s-a răcit, flacăra aprinsă de începutul plin de entuziasm, s-a micșorat, pâlâpăia... Dacă nu ne ținem viguroși de cele scrise, șchiopătăm, înaintăm agale ca o trăsură cu 3 roți, și nu împlinim ceea ce înseamnă o viață creștină normală, adică o clădire bine sprijinită pe 4 stâlpi de nădejde, o căruță care răzbate ușor având 4 roți adevărate: “Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni” (Fapte 2.42)... **ce-mi mai lipsește?...**

NICU GEORGESCU (1905-1953)

Printre înaintașii mișcării noastre, care a purtat făclia Evangheliei în Câmpulung și împrejurimi este și Nicu Georgescu, un vas ales, care a trecut ca o umbră, pentru un timp, însă a lăsat în urma un plăcut prinos de frumoase amintiri, *un miros de buna mireasma, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu* (Filipeni 4.18).

Deși nu se cunosc prea multe despre el, căci s-a stins de tânăr, la 48 de ani, rămâne printre norul de martori, arătat în Cuvânt la Evrei 12.1: *Și noi, dar fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară...*

Au rămas gânduri din familie, un jurnal de front, și câteva amintiri de la cei care l-au cunoscut, dar câte umblări pe cărări alese dinainte și câte fapte și jertfe ascunse, rămân neștiute dar scrise pentru totdeauna în Cartea vieții? Smerenie și modestie, rugăciuni, decizii la tribunale, luate ca pentru Domnul,

împăcare de familii ajunse la despărțire, apărarea celor nevoiași și lipsiți, câte și mai câte, sunt scrise în suflețe și vor rămâne ca mărturie pentru generațiile viitoare.

Câteva rânduri din scrisoarea către Ovidiu Georgescu, fratele său:

“Ca regulă de viață, am învățat să aplicăm în viața noastră străină și călătoare, Matei 6.34: *“Nu vă îngrijorați de ziua de mâine. Căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.”*

și 1 Tes. 5.18: *“Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi, cât și față de toți.”*, iar ca biruința să fie deplină, îndeplinim – vorba bătrânului nostru Predoiu- și articolul de la 1 Tim. 6.6 – lozul cel mare pentru sufletul credincios:

“Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire, este un mare câștig.”

Amintiri de la Doina și Liana Georgescu:

*Pune-mă ca o pecete pe inima ta,
Ca o pecete pe brațul tău*
(Cântarea Cântărilor 8/6)

Bunicul, Nicolae Georgescu, s-a născut la Albești-Muscel și a fost lucrător manual la carierele de piatră. Cioplitul pietrei i-a modelat un scris frumos și gramatical. Venind la oraș a ocupat postul de registrator la Prefectura Muscel.

În 1916 a fost chemat la oaste și a plecat lăsând în urmă o tânără soție și patru copii mici. Într-o noapte ea a visat stâlpul din fața casei căzut la pământ... la scurt timp a fost înștiințată că soțul ei fusese grav rănit pe front chiar în acea noapte și decedase într-un spital de campanie din Moldova.

Copiii au crescut și cei doi frați mai mari erau acum la facultate. Elena la farmacie și Ovidiu la politehnică. Costică optase pentru cariera militară iar **Nicu** (născut 1905), care moștenise numele tatălui, după terminarea liceului, s-a înscris la facultatea de medicină dar după un an s-a retras “neavând surse de întreținere și bani de cărți”, după cum va marturi și el mai târziu. A ales atunci facultăți fără frecvență cum erau Dreptul sau Academia Comercială.

În liceu a avut bursă și dădea meditații. În timpul facultăților, lucra ca practicant la Judecătoria Mixtă Câmpulung, unde își câștiga existența, bineînțeles, făcând și serviciile de măturat, strigat la ușă, dus corespondența.

Casa avocatului Nicu Georgescu - Câmpulung confiscată de comuniști între 1955-2005

Tribunalul din Câmpulung construit în 1901

La terminarea celor doua facultăți - Dreptul și Academia Comercială, în 1933, s-a căsătorit cu Cornelia Uleea. A fost mai întâi judecător la Pitești, apoi a venit la Câmpulung, lângă familie și mamă, ca avocat la Tribunal. Dar, cum istoria se repetă, este chemat la arme în campania din Rusia. S-a întors de acolo în decembrie 1941, cu o bucată de cărbune de Krivoirog, ca “pradă de război”.

OMUL NOU. În timpul cât tata era plecat pe front, la noi venea regulat o scumpă femeie credincioasă – Lenuța Tiliceanu. Ea spăla rufele în curte, le fierbea la cazanul cu lemne, le apreta și le călca. Din mâna ei ieșeau ”coală de hârtie”! Ne vorbea de Domnul Isus și ne chema la El. Mama și noi începusem să mergem la Adunarea Creștinilor după Evanghelia din Câmpulung. Acolo era o altă creștină minunată - tața Veta, care ne zicea cu glas dulce: - Mămică, mămică, veniți la Domnul Isus ca să scăpați de mânia lui Dumnezeu -. Ea avea o odăiță de 2/2 m unde locuia și se îngrijea de curățenia Adunării. Totul sticlea acolo!

Din timpul războiului 1941-1945

prin Câmpulung alături de soție - 1940

Într-o zi mama a fost chemată insistent la o ședință de spiritism la care participau și rude ale noastre și s-a dus. Cel ce era medium a pus o întrebare spiritului: *Cine din cei de față nu va fi mântuit?* Răspunsul a fost - Cornelia - , deci mama. Ea s-a speriat așa de tare, încât la scurt timp s-a întors la Dumnezeu. Ajunsă acasă ea a aruncat toate fardurile, pudra și tot ce ținea de lume și a venit cu toată inima la Domnul.

În decembrie 1941, s-a întors tata de pe frontul din Rusia. Îmbrățișările nu mai conteneau. Mama se temea de ce va zice el când va afla hotărârea ce a luat-o. Dacă nu va accepta, ce va face? Tata a făcut un duș și s-a bărbierit, dar nu găsea pudra care îi calma iritația feței. A întreat-o pe mama unde este. Am aruncat-o, a răspuns ea. Nu mai este aici nici pudră, nici ruj, nici vopseluri, nu mai este nimic. Eu m-am întors la Dumnezeu!

Tata a privit-o cu drag și i-a spus: *Știi despre ce vorbești; când eram student am fost și eu la Adunarea Creștinilor după Evanghelie, și a strâns-o la piept! Foarte curând a făcut și el același pas. De atunci viața noastră a luat altă traiectorie.*

*Însă eu sunt totdeauna cu Tine,
Tu m-ai apucat de mâna dreaptă;
mă vei călăuzi cu sfatul Tău...* (Ps.73:23,24.)

După 23 August 1944, tata a plecat cu Divizia 18 Vânători de Munte în campania Nord-Ardeal-Ungaria-Cehoslovacia și s-a întors în martie 1945 cu o lună înainte de capitularea generală. Menționez acest lucru pentru că din acea perioadă ne-a rămas *Jurnalul de front* ținut zilnic, din care avem acum o mică parte.

- *Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele- Efeseni2/10.*
- *...fără faptele Legii- Romani3/28.*

* S-a anunțat că se dau biscuiți la magazinul de pâine - 2kg de familie. Mama s-a așezat la rând; când i-a venit rândul vânzătoarea a apostrofat-o: Doamnă Georgescu, nu vă dau. Acum o oră a venit domnul Georgescu și a luat 2 kg! Mama a plecat aproape plângând... Seara l-a întreat pe tata dacă este adevărat ce a spus vânzătoarea; -*Da, a spus tata, am luat și i-am dus la o familie care este în mare nevoie și au mulți copii. -Bine ai*

făcut, i-a spus mama, dar anunță-mă și pe mine altădată, ca să nu mai pățesc o așa mare rușine.

* Tata a venit seara mai târziu acasă și avea var pe pantaloni. Am fost undeva unde se zugrăvea, a spus el. În Adunare era o femeie văduvă, bătrână, care trăia cu singura ei fiică într-o căsuță pe malul apei din Câmpulung. Sofica de la sere, fata ei (*Lenuța de la seră*, n.a.) era o credincioasă cunoscută și foarte dornică să ofere ajutor oricui. Amândouă veneau la adunare și trăiau la limita sărăciei. Într-o zi tata le-a făcut o vizită caritabilă și le-a găsit zugrăvind. Le-a luat bidineaua din mână și a zugrăvit el, spunând: *-Asta nu e de voi!* Misterul varului s-a dezlegat la înmormântarea tatei, când cele două plângeau și îi spuneau mamei cum le-a zugrăvit domnul Nicu casa.

* Tata mergea o zi pe săptămână la Rucăr, unde avea procese. Toți creștinii veneau la el să-i apere când se aflau la greu. Pe drumul spre Tribunal a întâlnit o femeie creștină cunoscută, care i-a spus: - Domnule Nicu, am un mare necaz. Eu cultiv ovăz pe terenul din spatele casei și vecina mea rupe scânduri din gard și lasă calul la ovăz. Am rugat-o să nu mai dea drumul calului că-mi încurcă tot lanul și nu mă aleg cu nimic, dar nu înțelege oricât aș ruga-o. Vreau să o dau în judecată, mă apărați? – Da, a răspuns tata, dar am o mare rugămintă: hai să ne rugăm împreună o lună de zile și dacă nu se schimbă nimic, mergem la judecată. Au trecut mai multe luni și femeia nu a mai revenit. Într-o zi a întâlnit-o întâmplător și a întreat-o cum s-a rezolvat problema cu calul. Domnule Nicu, domnule Nicu, a murit calul! Era de la Sățic din familia Toculeț. (*Ța-Vergina*, n.a.)

* Tata avea obicei când venea cineva să-i solicite apărarea, să-l întrebe: *-Spune-mi este drept ceea ce ceri tu? Dacă este o cauză dreaptă merg cu tine până la capăt și-ți câștig procesul, dacă nu, mergi la altcineva!*

* Tata avea o deosebită bucurie să viziteze frații și Adunările creștine din comunele muscelene. Chiar dacă distanțele erau mai mari, nu pregeta să meargă cu bicicleta la Rucăr și Dragoslavele (peste munte), sau la Domnești și Berevoiești (peste dealuri). Adesea, întâlnirile frățești se prelungeau până târziu în noapte. La întoarcere ne povestea ce înseamnă să cobori de pe bicicletă și în tăcerea nopții, sub un cer înstelat, să îngenunchezi la marginea drumului pentru rugăciune.

EPILOG: ”...apoi mă vei primi în slava” (Ps. 73.24)

Pe piatra aspră a vieții

Sa lași o dâră fină

Din aurul virtuții

Din sfânta Lui lumină. (București – aprilie 2015)

JURNAL DE FRONT (septembrie - decembrie 1944)

Valoare istorică

Jurnalul prezintă o secvență din istoria românilor, din curajul și eroismul lor pe frontul de vest, după 12 septembrie 1944, când România semnează Armistițiul cu Națiunile Unite, și-și asumă obligația de a contribui cu 38 de divizii la efortul de luptă antihitlerist. La 25 octombrie sunt eliberate ultimele localități românești: Carei și Satu-Mare. România participă la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei, mobilizând pentru aceasta cca. 567.000 de soldați. Cele mai grele lupte s-au dat în asediul Budapestei și în munții Tatra, ele fiind soldate cu mari pierderi de vieți omenești. Cele 260 de zile de participare la războiul antihitlerist se încheie la 12 mai 1945, lăsând loc întăririi influenței sovietice în România.

Valoare artistică

Sunt destui artiști care siliți de împrejurări au însoțit trupele și și-au vărsat emoțiile pe pânze, cartoane, sau în carnetele ponosite și ascunse de răpăitul gloanțelor sau vârful baionetei; au rămas astfel pentru posteritate, scene teribile, în care omul își arată cruzimea, bestialitatea și răutatea dusă la extrem, dovedind ca împlinește în adevăr dictonul latin *Homo homini lupus* (omul este lup pentru om); Grigorescu, Goya sau Delacroix au excelat cu penelul, Tolstoi sau Camil Petrescu au descris scene impresionante cu împărați și generali, jurnale de front cu aventuri amoroase... Dacă nu erau ei, nu știam niciodată cum arătau războaiele, căci pe vremea lor nu erau aparate ca să aducă veștile pe masă, sau în pat pe telefonul din palmă... imagini apocaliptice, turla de biserici doborâte de obuze, un crucifix fără inscripția INRI spulberat de ghiulele, cai morți pe drum și morminte proaspete, gloate speriate înaintau în noroi, mama cu copii ascunși în beciuri, muribunzi care așteptau sfârșitul... amintiri duioase cu cei dragi, casa din Câmpulung, fetița cărând ghiozdanul greu

la scoală, rugăciuni la culcare... toate ne dau o imagine vie asupra grozăviilor războiului.

Valoare spirituală

Pus în situații dificile, departe de casă, pe ierni viscolite și noroaie înghețate, printre tranșee și obuze, credinciosul Nicu Georgescu dovedește că nu e singur și își găsește sprijinul, plăcerea și alinarea în Domnul Isus, pe care-l poartă în inimă; numai așa poate să arate la toți că *nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine* (Gal. 2.20) și poate trece peste orice barieră de limbă, etnie, sau religie, realizează că blestemul războiului vine din cauza păcatului omenirii, căci Dumnezeu este drept și pedepsește fărădelegea; se culca liniștit cu rugăciuni în noapte, da adăpost orfanilor speriați și înfomețați, apă muribunzi fără speranță și le aduce Vestea Bună, leagă răni și ocrotește femeile în pericol, îi ajută pe germani și pe unguri, care ne asupreau de secole (Imperiul austro-ungar), potolește setea cailor răniți la marginea drumului... ca și Samariteanul milostiv din Luca 10, faptele în condiții extreme îi descoperă adevărata identitate, căci semăna cu Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii ...

... faptele sale continuă și acasă după război, când împăca familii dezbinat, făcea dreptate bătrânelor din munții Rucărului, când zugrăvea cu bidineaua pereții văduvelor care l-au plâns la cimitir, sau scotea din închisoare femei nevinovate, ca Drina bătrânului Predoiu... ele pășesc pe cărări drepte, pe poteci pregătite dinainte și merg spre veșnicie...

Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:8-10)

JURNAL DE FRONT

de Nicu Georgescu

Plec de acasă în data de *17 octombrie 1944*. Ajung la Caransebeș la 19 octombrie. Sunt repartizat Grupului 18 Aprovizionare pe front. Plecarea cu eșalonul II Montana sub comanda Cpt. Drăghici. La 10 noiembrie obținem vagoane și ne îmbarcăm pe o ploaie mărunță. Ajungem după 6 zile la Carei. Drumul greu, recolta neculeasă, distrugerii și multă lume necăjită. Debarcăm și poposim noaptea la fabrica Ardealul... care arde încă. Armată și iar armată... De la Centrul de îndrumare din Carei suntem

repartizați la Pruj. Ne încolonăm și plecăm pe jos. În gara Carei cpt. Datchevici, ne eșalonează drumul în trei etape. Primul sat este Urziceni, pe teritoriul fost românesc. Sat mare, case mari, aliniate cu grilaje de fier, grajduri mari și frumoase, încăpătoare. Primii fulgi de zăpadă.

Pe biserică încă mai flutură steagul alb... Șoseaua începe asfaltată... Suntem pe teritoriu unguresc. Poposim la Varga Ștefan iar Covaci Ana, o femeie slăbuță și suferindă îmi dă o iconiță de "bonne augur"... nu știe că sunt cu Domnul Isus și sunt permanent sub ocrotirea Lui. Ajungem în satul Wallay, sat frumos cu case frumoase, îngrijite, bine gospodărite. Puțini oameni în sat. Depășim Nir Vásáry, un sat sărac, case uniforme însă mai frumoase ca la noi... nu găsim pe nimeni în sat. Păsări și vite umblă fără stăpân și noi ajungem, la Nir Bator. Aici este prima escală. Căutăm cantonament pentru oameni și cai. Canton 22 la Olah Ștefan.

Nir Bator este un oraș cu 10-12000 locuitori. Străzile asfaltate. Drumul se desparte. Unul spre Satu Mare, altul spre Niregyhasza. Primărie cu turn pentru pompieri, case foarte frumoase, gospodarii excelente. În casă, la gazdă, curățenie, mașină de bucătărie mare... Gazda lasă tot, gătește o găină, ne face prăjituri... Mai stăm cu ei de vorbă. Ne culcăm și dimineața, la ora 6(șase) pornim în marș.

Până la Nir Bator, pe o șosea asfaltată, în dreapta și în stânga, păduri de salcâm și toată întinderea de pământ cât vezi cu ochii aparține grofului Karoly Istvan - după al cărui nume este Careii Mari. Ollaf Ștefan ne spune că are 2500 ha de pământ, că acesta stă la Budapesta, că nu întreține nici un bursier în școli, nu a clădit nici o biserică, nu are o instituție de binefacere, nici danii, ci se rezumă numai la oamenii de pe moșia lui. Ne mai spunea că un grof dacă are peste 100 ha este dator cu întreținerea unui regiment, dar toți se opreau la 99 ha. Oamenii nu au pământ ci muncesc la grofi. Cei ce au 10-20 de pogoane sunt cei mai de laudă! Au un trai și o gospodărie excelentă.

În drum traversăm calea ferată Nyregyhasza-Debrețin. În stația Maria Pocs nimeni, acele de cale ferată aruncate în aer, în tot cuprinsul numai niște găini ciugulesc printre mixandre înflorite în ronduri mari. Indicatorul arată 27 km până la Nyregyhasza. Se aude surd bubuitul tunurilor. În stânga și dreapta drumului morminte proaspete, cai morți. Iarși păduri nesfârșite ... o plantație de meri Ionathan... poduri... căi ferate aruncate în aer. Pe marginea drumului salcâmi doborâți de obuze

sau târâți pentru mascarea luptătorilor. La răscruci de drumuri, în sate, peste tot Isus Crucificatul privește cu ochi blânzi, în lacrimi, crucificarea celor pe care El i-a creat, după chipul și asemănarea Lui și pentru ale căror păcate Îl răstignesc pentru a doua oară. Îmi stăruie în ochi impresia Lui din întretăierea celor patru drumuri din pădurea de salcâmi dinspre Nir Bator.

Grozăvia războiului începe să se arate. Intrăm în Kallo Semyen. Pe stradă, pe drumuri, tancuri arse, chesoane sfărâmate, tunuri antitanc părăsite, mașini răsturnate, arhive risipite, case împușcate, arse... nimeni nu este în sat... Soldați îngropați în grădinițe de case, trei nemți la un loc...

Sat mare. În mijloc casa baronului Berenky făcută praf. Poposim la casa cu nouă copii. Toți goi... mâncăm. Spre Kis Kallo pe drum, la margini adevărata luptă, grozavă. Ne spusese Olah Ștefan în Nir Bator că trei tancuri rusești, nimiciseră populația în fugă, copii, femei, bătrâni, ce căutau să se strecoare printre coloane de armată ungară și germană. Au căzut ei ... cei nevinovați. Din coloane s-a ales praful... Ținem șoseaua asfaltată și intrăm în Nagy Kallo. Lumea revine în sat. De trei ori a fost luat prin lupte de o parte și de alta. Încă puțin și ajungem la Nyregyhasza. La intrare un obuz a spulberat colțul de sus al unui Crucifix. A luat inscripția INRI. Nu mai este Regele Iudeilor... Cine își mai amintește de El?... Poposim la Iuliana Covaci. Are cinci copii, trei fete. Am văzut pe Doina, Ioana și Craia. Ne găzduiește bine. Le dau pesmeți la copii. Observăm în pat o bolnavă. Îi dăruiesc borcanul meu cu miere. Aduc carne. Le-o dau. Seara toți în cor se roagă. Cântă. Alături de ei mă rog și eu. La șapte dimineața plecăm în marș către Buj. Trecem prin regiunile de vii ce sunt înaintea Tokay-ului. Vii pe dreapta și pe stânga, în mijloc vile, butoai răsturnate... Kotay - fabrică mare de spirt a unui grof; sat mare, frumos, populația acasă. Se aud puternic barajul de artilerie și clănțănitul mitralierelor. Șoseaua de țară, bine pietruită ne duce la Buj. Mă prezint la Divizie. Mă prezint la grupă. Soldați, cai, mașini, muncă. Slt. Niculescu drăguț și îndatoritor. Mă întâlnesc cu Victor. Mănânc și dorm la el. Ibrany, sat mare, frumos, toate satele sunt alimentate cu lumină electrică. Locuim la directorul Școlii primare, Socaci I. Doamna și bătrâna ne prepară masa. Victor aduce de toate. Localul școlii spațios.

Am intrat în servici. Zi și noapte bat tunurile de tremură geamurile, clănțâne mitralierele.

21 noiembrie. Suntem la cinci km de prima linie. Plec la Carei cu mașini. În ele sunt răniți. La ora unu din noapte, spitalul din Neregyhasza nu-i poate primi, ne moare în mașină un rănit ungar. Îl dăm jos în N. Sărman suflet. Unde mergi? Acasă l-o fi așteptând soție, copii... În mașină vaiete... la ora trei din noapte ajungem cu restul răniților la spitalul din Carei. Cu lt. Tămășel mergem să ne odihnim la castelul Karoly din Carei, pe târgi de răniți. Gălesc pe Sântion din Domnești. A doua zi am vizitat castelul. Ce frumusețe peste tot! Parchet, oglinzi cât peretele sparte... parc imens... dar trebuie să ne pregătim de plecare. Încarc mașinile cu efecte și plec. Ajung cu bine. Mulțumesc lui Isus.

24 noiembrie. Trebuie ca din gara Demenkser să aduc motorină, benzină și gaz. Mă urc în mașină și plec. Se înșiră satele... Nyhalasz, Nir Bogdany, Schekely, Romashasza... greșim drumul și iată-ne aproape de poziții. Întoarcem și ajungem în Demecser. În gara distrusă găsim ce ne trebuie. Plecăm spre bază. Pe drum coloane nesfârșite de refugiați pleacă seara spre Tisa. Plouă mărunț... și masa de copii, femei și bătrâni se mișcă greu prin noroi... Sărmană omenire... rău greșită înaintea Lui ... și primesc plata... la fel ca ei ... noi... Ajung acasă. Sub ocrotirea Lui și condus de dreapta lui... Mulțumesc Domnului Isus...

25 noiembrie. Lucrez la birouri. Divizia s-a pus în mișcare. Deocamdată noi stăm pe loc. În birou ofițerii au adus niște fete să se distreze. Îmi iau mantaua și capela și plec pe neobservat. Acasă gazda îmi spune în lacrimi că soțul este plecat la Nyregyhasza. Încă o zi liniștită. Mulțumesc Domnului Isus.

26 noiembrie. Se anunță deplasarea noastră la Rocaș. Așteptăm mașini. Între timp în sat au intrat Reg. Roșiori. Zi liniștită. Mulțumesc Domnului Isus. Tot timpul am găzduit la Socaci Bella, directorul școlii primare din Hrany, oameni culți. Trebuie să plec. Le spun gazdelor. Le pare foarte rău. Către d-l lt. Badiu, care știe ungurește, gazdele mă laudă pentru buna mea comportare față de ei. Îmi face pentru plecare o plăcintă cu mere și un pui fript. Plec cu mașina după ce-mi iau rămas bun.

Direcția : Gava-Wecerllo-Racamaz. Las Tokay în dreapta - 5km și prin Haydannanus ajungem la Tisa. Se înserase. Drumul spre pod extraordinar de aglomerat. Coloane nesfârșite... intrăm cu mașinile în

noroi până în gât... În fine ajungem la pod. Pod de vase. Prima comună dincolo de Tisa este Tisatardos, apoi Csobay Bay, Prugy. Noroi mare. Intrăm și ocupăm o clădire din care a plecat Divizia a 3-a. Descărcăm. Primesc ordin: *"te întorci și cu cinci mașini, aduci tot ce este la Ibrany"*. Plec și sunt toată noaptea pe drum. Satele prin care am trecut sunt foarte sărăcicioase și populația este fugită. Casele distruse, turla de biserici zburate... resturi... Regiunea săracă e sărăcită de trupe. Case cu pământ pe jos. În Racamaz întâlnesc pe Victor. Face pâine.

27 noiembrie. Ora 7. Aștept în Buy să mi se dea mașini. Abia venit, după o zi și o noapte de nemâncat și nedormit, sunt invitat de dl cpt. P. să iau un ceai cu unt. La o căldură moaleșitoare, a fost un deliciu. Începusem să picotesc ... vine mașina, plec la Ibrany. Încarc și la drum. Aceiași aglomerație, sate părăsite, arse, avutul răvășit ... și la pod la Tisa întâlnesc pe Mitică Vișoiu, din Jugur. E locotenent și cu paza podului. Stau un minut de vorbă cu el, nu pot mai mult, țin coloana în loc. Ajuns la Prugy descarc și plec să caut casă

28 noiembrie. Observ că azi noapte n-a cântat nici un cocoș în sat. Nu mai există. Satul gol. Oamenii mă cheamă să-mi arate ceva. E șase seara. Plec cu ei. Într-o hrubă, o pivniță, îngrădite peste douăzeci de femei și copilași.

De frica noastră stau acolo. Intru. Zeci de ochi stau ațintiți asupra mea. În fața mea o Doina ... O mângâi, se ferește. Spun unui soldat ce știe ungurește să le spună să nu le fie frică. Aceeași neîncredere. Atunci le vorbește soldatul ce-i spun eu. Se conving greu. Scot din geantă ce-mi preparasem pentru drum. Strâng copiii lângă mine și le dau câte un cârnat afumat, mere Ionathan, pâine, prăjiturile cu mere ce-mi plac atât de mult. Mâncau copiii de-ți venea să-i săruți - eu plângeam și mă rugam Domnului Isus să înceteze plata faptelor noastre rele. Am avut o noapte liniștită. Mulțumesc, mulțumesc Domnului Isus.

29 noiembrie. Distribuți, distribuți mereu. Trec trupe, coloane, coloane, artilerie grea, infanterie. Sunt chemat în grabă acasă. Soldații mi-au prins gazda și vor să-și bată joc de ea. O găsesc plângând. O liniștesc, îndepărtez soldații. Socrul ei lungit în pat, cred că va muri - soțul mort pe front la Colomeia. Casa îi este distrusă de o ghiulea. Nu mai are nimic. Îl întrebă pe Dl. Dumnezeu, cu ce a păcătuit de suferă atât? Văd cu ochii mei suferința și trăiesc grozăviile războiului. Distribuți pâine la o mașină,

număr... Un șuierat și un proiectil de tun explodează la 30 metri. Reflex mă culc. Toată lumea fuge. Stau pe loc. Nu sunt oare sub ocrotirea Celui Prea Înalt? Continui cu numărătoarea. Când mă duc la grup, cei de acolo ies din pivniță. Plec să văd vaca, o frumusețe... e obosită, venită pe drum. S-a înserat și intru în casă să mănânc... Alte proiectile cad în sat. Încă o zi dăruiată. Mulțumesc Domnului Isus...

30 noiembrie. Ziua mi se scurge distribuind. Mașini, căruțe, armată... Stau acum la Iulișca Voyito, o femeie necăjită. Au auzit că sunt bun, toți vin seara să doarmă la ea. Copiii mă salută pe stradă. Le dau pâini. Am primit ordin să plecăm. Prugy-Tartakines. Șoseaua asfaltată la Mișcolț. Mulțumesc Lui.

1 decembrie. Rămân încă în Prugy. Distribuie mereu... Coloane se scurg spre front. Vin acasă, mă spăl foarte bine, mă primenesc. Mă simt foarte ușor. Un cal rănit așteaptă lângă o fântână. Mă opresc să-i dau doua găleți cu apă. Trimit o cană de lapte cu pâine fostei mele gazde cu socru bolnav. Se aud păcănituri de mitralieră și explozii de obuze aproape. E noapte cu lună, o minune! Mă rog Lui și mă culc.

2 decembrie. Deși n-am nici o veste de acasă, sunt liniștit. Gazda îmi gătește azi o găină și s-a oferit să-mi spele rufele. Fac cunoștință cu copiii: Varga Vilma, Tokaci Erget, Varga Karoly, Tokaci Beino. Timp foarte frumos. Toți merg în haine, parcă nici n-am fi în decembrie. Trage artileria iar în sat. Toți suntem numai ochi și urechi. Primesc în camera mea ofițeri de la Călărași. Mulțumesc Domnului Isus pentru toate!

La ora 21 mă trezesc în gemete. Plutonierul Mateescu are o criză de astm. Are cincizeci ani, soția i-a murit, iar acasă îl așteaptă trei copilași. Prin bunăvoința unui domn căpitan de la Divizia I Cavalerie, chem un doctor. Îi face o injecție, pleacă. Eu rămân cu el; de stat afară prea mult îi este frig, îi încălzesc sticle cu apă caldă, iar la picioare în lipsă de cărămidă caldă îi pun o mașină de călcat încălzită pe sobă. E ora două noaptea și-l îngrijesc... acasă îl așteaptă trei copii. Voi interveni să fie evacuat la ambulanță și apoi în țară, la copiii lui... El se vaită, iar eu mă rog pentru el Domnului Isus; nu am și eu trei copii acasă?

3 decembrie. Sunt tot în Prugy. Vreau să scriu ceva acasă dar nu pot fiindcă Divizia este mereu în deplasare iar poștalionul nu trece pe la mine. Distribuie... Ungurii sunt foarte bogați; orice casă țărănească are două camere și antreu, clădiri bune și în același corp de casă magazie

unde ține afumătura, hambare pentru cereale și o cameră pentru diverse. În curte grajd mare, orice gospodar având de la cinci vite în sus, grajd mic pentru porci, fântână. Au unelte agricole: pluguri, semănătoare, niște mici mașini de mână de făcut uruială. Sunt foarte curați și mănâncă bine. Când vor ajunge și țăranii noștri să aibă această bunăstare? În casă mobilă, mai bună ca a mea, dormeze, *chaise-long-uri* de pai împletite, teracote... Vine o mamă plângând că i-au luat ai noștri trei fete să le curețe cartofi. Merg cu ea și le scot. Plouă. Mult noroi. Șoseaua cea pietruită nu ajunge pentru coloane. Mă culc mulțumind Lui pentru toate.

4 decembrie. Vin mașini de încărcă ce am în depozit pentru Mishcoltz. Încarc două și aștept restul să vină. Timpul se scurge foarte repede... trec prizonieri, între ei numai trei nemți. Ziuă liniștită. Mulțumesc Lui.

5 decembrie. Ne deșteaptă țacănitul mitralierelor; au contraatacat ungurii și unitățile din Divizia I Cavalerie în fugă și în galop spre front. În casă lampa sare de pe masă când se trage și se zguduie pereții... situație critică, intervin toți; spre seară lucrurile se mai liniștesc. Cu cât stau mai mult printre ei mă conving de grozăvia războiului. Situații insuportabile pentru om. Cât trebuie că am păcătuit împotriva Domnului Isus de ne pedepsește atâta. Eu, mulțumesc Domnului Isus.

6 decembrie. Ajut pe Toth Karoly care-i grav bolnav. Îi dau un kg de lapte, îi pun soldații să-i taie lemne, i le duc în casă, apoi la prânz îi duc o gamelă de supă de găscă. Pe ai mei din casă îi poftesc la masă și vin: Vayto Ionas, Vayto Iuliana, Fotos Iuliana, Varga Vilma, Varga Erzebet, Tokaci Erzebet, sunt mulțumiți că i-am scăpat și nu-i ia la muncă. Toți se uită la mine ca la un salvator.

E ziua mea. Mă gândesc la ai mei! Seara cu cei din casă stau și eu. Cântă toți în cor rugăciuni. Aud cântând melodia *Isus vă cheamă, veniți la El*. Cânt și eu cu ei și mă rog fierbinte Lui, fiindcă la El toate lucrurile sunt cu putință. Să facă El în așa fel încât să vină pacea... dar omenirea mai trebuie să sufere... mulțumesc Lui și adorm în pace.

7 decembrie. Fiți fericite, iubitele mele de acasă! Voia Lui a fost să fiu aici. Aici e nevoie de mii ca mine, ca tine, iubita mea Cuți și ca frații noștri. Primesc dimineață vizita lui Victor Calangiu. După amiază vine Divizia II. Soldații, ca niște barbari se apucă și strică și aruncă afară tot ce se găsește într-o casă de om. În noroi am văzut fasole, sămânță de lucernă, puf de fulgi... pe toți ai casei îi văd plângând. Intervenționez energic!

nu poate Domnul Isus să admită așa ceva! Vine și stăpânul casei. Vai, am rămas tablou. Închipuți-vă înaintând un bătrân, rănit la mână, cot și spate în timp ce ducea cu căruța lui la front muniții pentru ruși; nu am mai știut ce fac! Fugise omul din casa lui de frica noastră și tot din casă îi era praf. Pun oamenii mei de adună tot din noroi, le pun în saci, îi urc în pod împreună cu gergelele, noptiere, garderobe... Trimit după ordonanță. Îi dau bătrânului o cameră în casa lui. Ce ironie... să nu aibă unde să-și pună capul obosit în propria lui casă... (*la fel i-au făcut comuniștii și lui n.a.*). Pun un afiș pe ușă și rog pe orice român să fie omenos cu un om atât de greu încercat ca el.

Stau și mă întreb: Cum este posibil ca în câteva zile o gospodărie așa de frumoasă ca asta să fie făcută praf și omul redus la nimic? Printre oamenii noi veniți este și Costică Florescu din Filiași, chirigiu la Victor și nenea Radu. Îl dau în grija lui... și măicuța mea dragă, de ziua ta n-am obosit făcând bine! Am o bătrână bolnavă și pe acest om Vayta Ianoș rănit și supărat. Măine mă voi ruga de un medic de la Ambulanță să vină să-i vadă și nu mă voi lăsa. Cât sunt de mâhnit în suflet că nu știu să vorbesc ungurește... *Câtă alinare nu aș fi adus lor și câte nu le-aș fi povestit ca să-i câștig pentru Hristos. Cum le-aș fi vorbit de frumos! Ce pace sufletească le-ar fi dat El în sufletele lor amărâte!* În timp ce cunoșteam pe acest om, acasă m-a căutat plângând o femeie. Soldații îi ceruseră ceva în care să facă pâine ... nu-i credeau că n-are, că mănâncă porumb fiert - îi intraseră în casă, o dăduseră afară, în drum. Tot El a vrut ca un ofițer ce căuta la mine cameră să fie martorul acestei mărturisiri! S-a dus el acolo și a liniștit lucrurile. Plec de la Vaylo Ianoș după ce îi fac un cadou, deși nu-i aparțin - 2 boi lăsați în părăsire, fiindcă îi dureau picioarele și un vițel dat mie de ruși. Un ajutor pentru el, o binefacere pentru animale, căroră nimeni nu le duce la gură o găleată de apă sau o mână de paie. În acel moment i-au venit și copiii de la roboată. Bătrânul le spune tot. Toți îmi mulțumesc. Mă culc plângând - Mă rog Domnului meu.

8 decembrie. Calul pe care în fiecare dimineață îl găseam așteptând la buza puțului, să se îndure cineva să-i dea apă și pe care îl adăpam cu dragoste, din cauza rănilor a căzut... a murit.

De dimineață proprietarul meu Vaylo Ianoș a fost pansat la Ambulanță. Am timp liber, vizitez cimitirul satului și găsesc musceleni morți:

Iordache Constantin, serg.
Simion Nicolae cpt. ctg.1944
Mălușanu Ion, sold. ctg.1945
Runceanu Ion, sold. ctg.1945

Abia plecat din cimitir și un convoi simplu, un soldat cu o cruce, preotul, un coșciug purtat de patru soldați, un maior, un sublocotenent și o grupă de soldați.

Este înmormântat sublt. Teodorescu din 3 Olt - 3 salve de arme și nu mai e nimic apoi. Mă rog pentru sufletul lui și rog pe Domnul Isus să-l ia la El. Un căpitan din Divizia 2, Huta vrea să mă dea afară și din locuință și din depozit. Foarte îngâmfat și arogant. Îi răspund cum trebuie și apelez la arbitrajul unui domn colonel. Rămân pe loc. Seara o petrec liniștită. Copiii cântă, în casă e cald și bine. Sunt mulțumit și mulțumesc Domnului Isus pentru toate.

9 decembrie. Zi foarte liniștită. Mă gândesc mereu la ai mei... sunt numai cu ei și între ei, chiar mai mult decât dacă aș fi acasă, fiindcă câteodată deși sunt cu ei, nu-i pot aprecia sau mai bine zis nu îndrăznesc să-i apreciez la justa lor valoare... așa sunt eu. Tot timpul îmi văd copiii mei dragi, pe Craia mea drăgălașă, pe Ioana plecând la grădiniță, pe Cioki, pe Vasile, pe Bebe, pe mama, pe Cornelia, pe Fica, Anca, toți, toți... Ce bine ar fi pentru omenire o pace! Ce binefăcătoare pentru toate viețuitoarele! Cât o dorim toți de mult; trebuie însă să suferim, trebuie plătite prin suferință amară păcatele noastre.

Seară liniștită. Mulțumind Domnului Isus adorm...

10 decembrie. Tot la Prugy, la gazda mea. Zi foarte liniștită. Mulțumesc Domnului Isus pentru toate.

11 decembrie. La ora douăsprezece plec din Prugy. Când le spun celor de acasă că plec, toți plâng. Îmi iau rămas bun și ... la drum. Primul sat Takta Kenes, șoseaua e străjuită de cireși, satul e frumos. Takta Larcanii. Șoseaua e străjuită de nuci. Alte și alte sate. Ajuns la Gestely, trebuie să plec la Nyregyhaza după subzistențe.

12 decembrie. În Nyregyhaza primesc ce trebuie. Aglomerație mare... seara plec... Timp de primăvară.

13 decembrie. Ajuns la 12 azi noapte, caut casa mea și mă culc, mulțumind Lui. Ziua mi se scurge scriind acasă și la toți ai mei! Gestely

este un orășel frumușel. Biserica distrusă. Case frumoase. Mulțumesc Lui.

14 decembrie. Am scris acasă. Am pus data de 16 decembrie. Îi felicit de sărbători. Sunt găzduit la oameni; ne primesc bine, îmi pregătește masă, îmi face focul.

Azi au căzut aici primii fulgi. Până acum am mers numai prin pusta ungară. Se vede lanțul munților. Primim ordin de deplasare. Lăsăm Miscoltz în stânga noastră și noi urcăm direct spre munți, mergem spre Lech-Kosice. Între timp primesc ordin să plec la Neregyhaza. Seara plec. Ninge liniștit și fără vifor. Abia mai vedem prin parbriz. Cantonez în Tisalutz la Victor împreună cu cpt. Solescu. Eu mă trântesc în pat, Victor cu Solescu joacă șah. Mulțumesc Lui. Dimineața la șase plecăm.

15 decembrie. În drum spre Nuregyhaza. Un bucătar de la Compania auto ne pregătește o pulpă de căprioară. Mâncăm și plecăm. Drumul o frumusețe și cum merg gândurile îmi zboară acasă la ai mei, la iubitele mele... s-apropie Crăciunul... vin sărbătorile... eu gonesc prin pusta ungară și nu știu de ce... Azi m-am rugat Domnului Isus mult și lacrimile mi-au curs mai mult și gândul mi-a stăruit asupra Crucifixului zburat de obuz la Nyregyhaza ... O dorință, o nostalgie m-a apucat. *De-aș fi între ai mei și toți împreună cu Mântuitorul nostru Isus... Adorm cu acest gând și cât de fericit sunt.* Mulțumesc Lui de toate...

16 decembrie. Nici o veste de acasă încă. Însă sunt liniștit. În ochi îmi stăruie impresia vizuală a Ioanei mele când, îți amintești Cioc drag, a plecat în după amiaza aceea la grădiniță și o priveam amândoi din spate, iar tu ai exclamat: "*Mânca-v-ar măicuța*" și eu nu am putut zice nimic... aveam lacrimi în ochi... Cât îmi e de dor de voi... Ce binefacere ar însemna pentru omenire o pace?! Cât mă rog Domnului Isus pentru asta! Câte vieți n-ar fi salvate, ura, mania, răzbunarea, cu tot cortegiul de distrugerii, nenorociri și mizerii ar lua sfârșit. O pace liniștește pe toți și toată lumea ar mulțumi Lui că le-a fost ruga ascultată. Fiindcă numai El poate asta. În drum spre Lech, apoi înapoi la Nyregyhaza... dar nu plec. Sunt nevoit să caut un cantonament. Găsesc pe strada Nador utka 16. Trebuie cu soldații să mă culc pe jos. Plec după alt cantonament și găsesc pe strada Luther 6, la rez. Ilona. Mă duc acolo. Cred că numai Domnul Isus m-a trimis. Într-o cămăruță o mamă cu patru copii, trei fete și un băiat: Maria, Leni, Olga și Sandor desculți și flămânzi. Le dau tot ce am

și un soldat ce avea un iepure l-a gătit pentru ei. Nu am văzut în viața mea așa copii flămânzi. L-au mâncat tot cu pâine... le dau 1000 lei. Nu rămân în cantonament acolo, vin și dorm pe jos.

17 decembrie. Duminică. Pentru nevoile serviciului intru în casa din str. Nador 20. Locuiește un anume Balogh Gyulo, un funcționar superior. Ce am văzut acolo am rămas uimit. O bibliotecă extraordinară. Clasici francezi, Byron, latiniști, tipărituri în latinește din 1776, enciclopedii românești, franțuzești, nemțești, latinești, Ovidiu, Horațiu, etc. Am stat în genunchi două ore și m-am uitat la cărți. Pe perete un tablou: Isus Hristos crucificat iar dedesubt scris: ”Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce mă părăsești? “ L-aș fi dorit mult să-l am. N-am cui îl cere... ți-l las acolo să străjuiască El prin grija Lui casa și avutul...

Caut popota. Intru din greșeală la nr. 22. Ei bine, casa întreagă părăsită, lucrurile, tablourile la locul lor... pianul într-un colț, baia întreagă, tot. Au fugit să-și scape viața și scăpând-o să nu aibă oare prilejul să-L cunoască pe El și să aibă viața veșnică? Ajung la popotă. Nu sunt înscris. Aștept până mănâncă toți... apoi să văd dacă mai rămâne mâncare! Oare numai cu mâncare se hrănește omul? Slavă Lui...

18 decembrie. Aștept mașini în Nyregyhaza.

19 decembrie. Vin mașinile, încarc și plec. Însera în Tisalut. Un cantonament prost. Mănânc seara pâine felul I, felul II pâine prăjită și felul III apă. Mă culc mulțumind Lui de toate.

20 decembrie. Nu știți voi, iubitele mele, cât îmi este gândul la voi, toți ai mei dragi, cum vă văd în orice moment pe fiecare și pe toate, cât vă doresc de mult și cum mă rog Domnului Isus pentru voi...

E noapte și avem ordin de deplasare în Szomere; la 22 decembrie sunt în sat și găsesc cantonament la notarul din sat. Oameni culți, foarte de treabă, au doi băieți; mă primește ca invitat al lor. Nu pot să nu-mi primesc și camarazii și lucrăm cu toții în casă la ei, mâncăm împreună. Sunt foarte îndatoritori, ne gătește mâncarea și suntem în foarte bune raporturi. Printre picături vizitez satul. Vizitez castelul. Curios că în fiecare regiune, la doua-trei sate este un castel. Castelul îl găsesc ocupat de armată și nu-l pot vizita și nici nu pot vedea ce este în el. Satul se găsește pe valea râului Hernad, regiune muntoasă cu păduri vaste, brad și stejar. Aici rămânem până în 8 ianuarie. Aici, cu ei împreună am făcut noul an... pe care și ei și noi sperăm să fie mai bun, mai liniștitor, iertător

al atâtor suferințe și nenorociri, un an pe care-l dorim toți aducător de pace... Gândul și dorința mea zboară departe, departe în orașelul meu drag, la iubiții mei scumpi, la tot ceea ce o viață întreagă mi-am dorit să am și când în sfârșit El mi-a dat, a trebuit, tot din voia Lui, să plec. Îi mulțumesc Lui... Nu știți voi, iubitele mele, cât vă doresc de mult și când mă rog Domnului Isus, lacrimile mele nu conținesc... iar printre ele vă văd rugându-vă pentru mine, pe toate. Și eu mă rog pentru voi și rugăciunile noastre se întâlnesc sus, la El.

În depărtare se profilează munții. Onga-Szisko-Csobad-Foro Felsomirostânga-Felsosend-Sala-Fulokerci-Semere-Buzita

Granița cehoslovacă

Onga-Felsozsolca-dreapta; Kossa-81km,

Budapesta 189 km-Szisko-Aszalo-Csobad-munții sunt aproape.

Orașel foarte frumos... Forro-Fulokorcs-Szemere. Intrăm în regiunea bradului și stejarului pe o vale minunată străjuită de munți, dar suntem informați de ofițeri că trebuie să ne oprim în Fay. Întorcem, ajungem în Fay și intrăm în castelul grofului Geza Vitiz, o clădire monumentală cu tablouri mărime naturală, pe pereți și notez:

Groful Andrassy Gyulla	1823-1890
Rackokzi Ferenk	1676-1735
Frank Iosif	1830-1916
Erzsbet Kiraline	1837-1898,

de o realitate și un expresionism neîntrecut.

Castelul a aparținut Grofului Fay iar în 1911 a fost cumpărat de Dr. Vitez Geza. Vizitez sala de biliard, peste tot șemineuri, parchet, furierii scriu cu tocuri de pană de gâscă, picturi. În sala principală unde sunt tablourile săpate în basoreliefuri, dansul Naiadelor cu Pann, răpirea Proserphinei, împețirea lui Paris cu frumoasa Elena, scenă din Homer, tablouri din romantismul francez, muzică de cameră, jocuri și petreceri câmpenești Versailles, Rambouillet...etc. Primul sat din Ungaria ce nu a suferit mult de pe urma războiului.

Cantonament găsesc la Primar. Mă culc, mulțumind Domnului Isus pentru toate și cu gândul apoi la ai mei, cei mult dragi... ..

Sabia bunicului

(de Dragoș Smărăndescu - primul nepot din București)

Unora din generația mea le-au lipsit bunicii. Cred că știi cum a fost istoria zbuciumată a României la mijlocul secolului trecut. Îți întrebi pe cei rămași în viață și, în afară de poze îmbătrânite, frumoase la vremea lor, îți arată un jurnal de front (dacă s-a mai păstrat sau dacă a mai fost găsit), îți spun ceva povești adunate din răgazurile de pace ori din amintirile camarazilor, îți descriu câteva pățanii hazlii (fără asta nu se poate); iar tu, culegându-le pe toate, te imaginezi atunci, pe aceleași străzi bătute de ei, dar care azi arată ceva mai altfel decât în poze. E la fel ca atunci când, citind Scriptura, te regăsești în duh în parfumul Bere-Șebei, așteptând-o alături de Isaac pe cea care vine parcă de prea departe...

Pentru unii, la toate astea se adaugă ceva: sabia bunicului. Așa afli tu, cel crescut în perioada tiraniei minciunii, că armata a fost odată strălucitoare, și nu doar "gata", cum este azi. Și mai afli că istoria unora dintre bunici s-a terminat undeva departe, într-un oraș de care n-ai mai auzit până atunci, dar al cărui nume îți rămâne veșnic cu miros de șenile: de exemplu, Stalingrad.

Sabia bunicului e cumva dovada că nu ești al nimănui. E semnul, ce-l ții poate deasupra patului, că pe umerii tăi stă o istorie pe care o vei da mai departe copiilor. Iar atunci când o vei face, vei adăuga la parfumul povestirii melodia ce a rămas cumva ca poruncă:

*"Presărați pe-a lor morminte
Ale lacrimilor flori
Să le fie somnul dulce
Fericirilor eroi."*

Mai apoi, treburile zilei ce te cuprind, alături de întrebarea cea veche: 'Pentru ce se moare?'

Moartea bunicului meu nu poartă nici uruit de tanc, nici sirenă de bombardier în picaj. Iar asta pentru simplul motiv că s-a întors teafăr de pe front. Când mă gândesc la faptul că a plecat în veșnicie mult prea devreme, mult înainte să mă nasc eu, asociez acest eveniment doar cu un tratament antibiotic prost condus și cu sunetul surd al bulgărilor de pământ căzând pe capacul sicriului. Dar dincolo de toate acestea mai e

ceva din cele lăsate de el ce strigă a înviere: sabia bunicului. Știu că atunci când a cumpărat-o ori când a primit-o era probabil nouă; da, despre ea e vorba, despre Biblia lui! Nu că fără ea aș fi al nimănu, căci sunt al Domnului, prin harul Celui binecuvântat; dar mi-a fost dat privilegiul s-o țin în mână, să mă hrănesc din ea, să-mi fie tărie pe paginile ei cuvintele Domnului Oștirilor. Când o privesc, ori când o citesc, nu mă cuprinde nicicum pioasa amintire a celor ce, cum spunea un altul, și-au dat viitorul lor pentru prezentul nostru, deși respect profund sacrificiul celor ce au fost capabili de un astfel de gest; da, oricare dintre ei ar fi putut fi bunicul meu... Nu, ci sabia duhovnicească cu coperți de piele grăiește despre o împărăție ce va veni și, mai mult, despre zori ce azi nu pot luci, fiindcă Domnul încă mai așteaptă vreun rătăcitor: poate chiar pe cel pe care mi l-a scos azi în cale... Căci nu despre mărirea unei patrii pământești grăiește sabia bunicului meu, ci despre ceea ce crească, întemeiată pe cuvintele din Duminica dintâi: "Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru. " Cuvinte prin care Preaiubitul îmi spune că, născut fiind din apă și din Duh, fiind adică dintre aceia pe care El îi numește frați, nu-mi pot pierde nicidecum mântuirea; cuvinte ce-mi sunt steag, ce-l port oriunde, oricând, dar care flutură cumva anume când trec muntele Mateiaș, dinspre Câmpulung spre Rucăr, așa cum făcea adesea bunicul; și mă duc la urmașii spirituali ai unui anume frate Idor, prietenul bunicului meu. Și deși acel frate Idor, unul din primii 'pocăiți' din sat, n-a avut copii, totuși frații pe care-i îmbrățışez acolo în priviri îmi sunt copiii unui prieten. Fiindcă, nu-i așa, la Dumnezeu toți sunt vii!

Port deci în inimă un steag ce mi l-a dat El; și mă bucur de a avea (oare câți au acest privilegiu) o sabie venită de pe adevăratul front, cel spiritual; o sabie cu coperți de piele: Biblia bunicului. Iar când mi se arată în duh Căpetenia oștirii Domnului, Îl văd și pe El cu o sabie, scoasă din teacă, în mână: e sabia în fața căreia se supun toate duhurile răutății, orice tron al duhurilor necurate din locurile cerești; și i se supun moartea și locuința morților. Atunci înțeleg semnificația spirituală a ceea ce este, în fond, doar o carte în coperți uzate. Și atunci, în astfel de clipe, toate de pe la noi se fac atât de mici...

(București - mai 2015)

Nicu Georgescu, un devotat credincios din Adunarea creștină din Câmpulung. Vizite la Adunările din Mușcel.

(de Eugen Nedelcu - Texas, 2015)

Un credincios deosebit în Adunarea creștină din Câmpulung-Muscel, după al doilea război mondial, a fost Nicu Georgescu. L-am cunoscut pe când eram adolescent cu prilejul unei vizite pe care a făcut-o la părinții mei. M-a impresionat înfățișarea și atitudinea lui smerită și binevoitoare cu care s-a apropiat de noi. El ne povestea atunci cu multă sinceritate cum l-a binecuvântat Dumnezeu în viața personală și de familie, lăsând să se înțeleagă că în viața sa Evanghelia făcuse o lucrare tainică de transformare spirituală.

Am rămas de atunci cu impresia că Dumnezeu l-a folosit pe dânsul ca să ne facă cunoscut, chiar înainte de a frecventa Adunarea din orașul meu natal, adevăratul rost al vieții și să ne sugereze unele lucruri prețioase pentru sufletele noastre.

Venise de curând, de pe front, din Cehoslovacia, după terminarea războiului, unde Dumnezeu l-a ocrotit și ferit de orice pericol, ajutându-l să se întoarcă sănătos acasă, la familia lui dragă. Acest fapt îl făcuse să fie recunoscător față de bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu.

Când am început să frecventez această Adunare, m-am bucurat să-l întâlnesc pe Nicu Georgescu, cu care am început să am momente memorabile de părtășie în Domnul Isus, atât la Adunare, cât și pe drumurile făcute împreună cu dânsul. De asemenea, am cunoscut și pe doamna Georgescu, distinsă și binevoitoare, precum și familia lui, pe atunci, patru fete: Doina, Ioana, Craia, Liana și mai târziu, un băiat, Ghedeon (Doru).

Nicu Georgescu, deși cunoștea destul de bine Sfânta Scriptură și avea o vorbire logică, fluentă de avocat, totuși vorbea mai rar în Adunare, dar se remarcă prin calitatea de sfătuitor sau de păstor, care se apropia cu multă blândețe și înțelegere de mulți frați și surori. În discuțiile lui cu credincioșii el le îndrepta mereu atenția spre Persoana și lucrarea Domnului Isus.

El era preocupat de o legătură intimă cu Domnul Isus, pe care o trăia și o dovedea cu mult simț de răspundere. Vocea lui blajină și spiritul

său calm și plin de răbdare și îngăduință, inspirau încredere celor care îi cereau vreun sfat sau mărturiseau ceva, simțindu-se totdeauna încurajați de el cu îndemnuri și sfaturi înțelepte.

Îmi amintesc de o meditație pe care el a expus-o într-o duminică seara asupra unui text din 2 Corinteni 2:14, 15, cu privire la mireasma cunoștinței Domnului Isus, răspândită prin cei credincioși în orice loc. El a subliniat rolul pe care îl au creștinii născuți din nou, de a arăta pe Domnul Isus prin viața lor, celor din jur. Acest fapt devine o răspundere personală ca să dăm o bună mărturie față de oameni, ca ei să vadă ceva deosebit în viața noastră și să se apropie și ei de Domnul Isus ca să fie mântuiți. Pentru a ilustra acest privilegiu al celor credincioși, dânsul a comparat această mireasmă cu parfumul emanat într-o fabrică de parfum. Dacă am vizita o astfel de fabrică, hainele noastre ar deveni atât de parfumate, încât parcă am fi într-o lume a florilor cu mireasma lor încântătoare. Dar, când ieșim afară, ne mirăm că purtăm cu noi acest parfum pe drumul nostru mai departe. Pe măsură ce ne depărtăm de această sursă deosebită, constatăm însă că parfumul de pe noi se pierde treptat, până când, din nefericire, aproape că dispare complet.

Altădată, am observat că domnul Nicu era mereu însuflețit de dorința ca să-i vadă mântuiți pe toți din familie, rude, colegii din Baroul de avocați ai Tribunalului județean Mușcel, unde lucra, precum și mulți oameni din oraș. În acest scop, pe lângă rugăciunile pentru alții, uneori dânsul invita și pe unii tineri din Adunare, ca și pe mine, să facem împreună vizite la spitale, să oferim tractate creștine la oamenii care se plimbau pe Bulevardul „Pardon” din centrul orașului, mai ales duminica seara etc.

Dar alteori, el însuși se ducea cu tratate și broșuri ca „Planul de mântuire” (scris de Teodor Popescu), din casă în casă pe drumurile spre satele Valea Româneștilor, Bilcești și Șelari. Cred că de la dânsul am aflat despre mica Adunare din Șelari, pe care am vizitat-o într-o duminică seara cu Petre Papuc, în casa unui frate credincios.

O plăcută amintire o am dintr-o excursie pe care am făcut-o cu dânsul și cu un tânăr prieten într-o duminică dimineața la Adunarea creștină din Dragoslavele, în vara anului 1946. Am mers pe jos prin satele Valea Mare-Pravăț și Nămăiești, iar apoi prin pădure pe drumul mai direct prin Curmătura Pravățului.

Domnului Nicu îi plăcea să viziteze și alte Adunări ca cele de la Rucăr, Dragoslavele, apoi cea de la Lerești, care-i amintea de drumul pe care mergeau credincioșii pe valea Râului Târgului, spre muntele Mușuroaiele, unde se adunau noaptea, când erau urmăriți de jandarmi. La Lerești se bucura să se întâlnească cu o serie de frați ca Cicu, Dârstaru, care erau batrâni ai Adunării, Duminică, Ghițescu, Brândușoiu etc.

În toamna anului 1946, acasă la dânsul, a avut loc o întâlnire frățească a mai multor credincioși pentru a se citi din Cuvântul lui Dumnezeu, la care a participat și distinsul oaspete Gheorghe Cornilescu. Dânsul venise la Câmpulung pentru a asista la orele de limba latină la Liceul de băieți Dinicu Golescu, în calitate de inspector general la Ministerul Învățământului. Când a vizitat și clasa în care eram eu, am fost plăcut impresionat de prezența dânsului, dar totodată și foarte emoționat.

Au trecut anii și, pe când eram student în București, am aflat o veste care m-a mișcat profund, că domnul Nicu Georgescu a plecat acasă la Domnul, în ianuarie 1953, la vârsta de 48 de ani, în urma unei gripe infecțioase. Am plecat la Câmpulung cu trenul împreună cu o doamnă credincioasă, și un tânăr, care l-au iubit și apreciat pe acest frate scump, și am luat parte la înmormântare, la care a luat cuvântul la cimitir fratele Ghica Șandru din Rucăr, în fața unei mari asistențe.

Nicu Georgescu a lăsat în urmă, după scurta lui viață, o dâră fină (cum spune o cântare creștină) de frumoasă mărturie a numelui Domnului Isus. Viața lui de credință a fost o apariție meteorică. Cred că Domnul l-a luat la El, pentru rațiunile Lui, ca să continue lucrarea lui de devotat slujitor în cer, căci Domnul are nevoie de slujitori și în cer, așa cum aflăm dintr-un verset pe ultima pagină a Bibliei: *„Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie a lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îi vor sluji.”* (Apocalipsa 22:3).

Vizite la Adunările din Mușcel

Pe urmele lui Nicu Georgescu, am mers și eu cu un prieten creștin, Nicu Stoica, la Lerești, unde am cunoscut un tânăr credincios Cezar, de care ne-am atașat cu dragoste frățească. De asemenea, tot cu Nicu Stoica am vizitat de câteva ori Adunarea din Albești-Mușcel, al cărei prezbiter era un frate în vârstă cu numele de Apostol. Aici, Domnul

a făcut o lucrare frumoasă prin întoarcerea la El a unui cântăreț din biserica ortodoxă a satului, care a devenit un destoinic lucrător în acea Adunare, care în ultimii ani a crescut foarte mult. Aici, la Albești, este și o tabără a tineretului creștin din județul Argeș, cu o frumoasă activitate și excursii pe valea Bratiei și în Munții Iezerului.

Amintiri pline de nostalgie mi-au rămas din vizita pe care am făcut-o împreună cu domnul Teodor Popescu și soția, în comuna Domnești, în vara anului 1945. Cu o zi înainte dâșii au fost invitați acasă la părinții mei pentru masa de prânz. Nu pot uita acele momente plăcute de a asculta cuvintele pline de har cu care dânsul ne-a onorat și s-a bucurat mult că mama mea cunoscuse adevărul Evangheliei și că eu făceam atunci primii pași pe calea credinței. Pentru mine un cuvânt încurajator din partea dânsului a fost explicația semnificației numelui meu Eugen („născut bine” sau „de viță nobilă.”).

La Domnești era atunci o adunare în formare, dar cu o atmosferă de dragoste și bună legătură frățească. La această Adunare veneau și rudele mele, Iosif și Paraschiva Achim și copiii lor, Leonida, Margareta și Nicu, apoi Nae Safta, familia Profesor Mișu Ionescu, Chivereanu, Rusalim etc. Astăzi, din această Adunare au mai rămas trei persoane: Nae Safta și două surori.

De aici domnul Teodor Popescu și-a continuat vizita la Adunările mai mari de la Pietroșani și Bădești. Dânsul a revenit pe plaiurile dragi ale Mușcelului, la Adunările de pe Râul Doamnei: Pietroșani și Bădești în vara anilor 1946 și 1947. Îmi amintesc de frumoasele predici de evanghelizare și de zidire pe care dânsul le-a rostit într-o livadă de pruni din Pietroșani, când s-au întors multe suflete la Dumnezeu.

O altă vizită la aceste Adunări a mai făcut Domnul Teodor Popescu și în primăvara anului 1948. Lucrarea Domnului a propășit după vizitele dânsului și astăzi aceste Adunări (Pietroșani și Bădești) au crescut mult; au mult tineret și credincioșii se adună în clădiri noi, spațioase și confortabile.

Una din primele vizite la o adunare generală a fost în vara anului 1945 la adunarea din Capul Piscului, unde am întâlnit din nou pe unul din batrani, fratele Băra, care vizita adesea magazinul tatălui meu. A fost o atmosferă de mare bucurie pentru toți frații care au cântat multe cântări de laudă. Tot în acea perioadă am fost la Adunarea din Schitu Golești, al

cărei prezbiter era Călin Iorga. Mai târziu am vizitat și Adunarea din Cotești și din nou cea din Schitu Golești, care mi-au lăsat o plăcută amintire.

Mai mult, cu dorința de a vedea lucrarea Domnului în partea de nord a județului Mușcel, am vizitat, pe când eram elev de liceu și apoi student la București, o mică Adunare în formare în satul Podul Dâmboviței, în casa familiei creștine Benga. Ori de câte ori coboram din munți cu prilejul cercetărilor geografice de teren, găseam o caldă primire și ospitalitate în această casă, care cu timpul a devenit o Adunare mai mare. Aici am revenit cu ocazia unei vizite împreună cu prietenul Șerban Constantinescu într-o duminică după amiază, prin 1982.

Astăzi frații credincioși și familiile lor beneficiază de o clădire spațioasă, construită după 1989. Un lucrător destoinic în această Adunare creștină este Nicu Comăneci din Sătic (fiul lui Nicolae Comăneci), pe care l-am vizitat de câteva ori în casa lui deschisă pentru oaspeți din acest sat, situat în pitoreasca depresiune a Podului Dâmboviței din cadrul Culoarului Rucăr-Bran.

Împreună cu acest frate și cu Rodica și Ionel Măianu, care a contribuit la construirea sălii de Adunare din acest sat, am vizitat Adunarea din Sătic, situată într-o căsuță din partea sudică a acestui sat risipit de munte, de pe valea Dâmboviței, la nord de Cheile Plaiului, în cadrul cărora s-a descoperit nu de mult peștera de la Colțul Surpat. Aceasta este una din cele mai mari peșteri în această zonă formată din calcare și conglomerate calcaroase. Pitorescul acestei regiuni este dublat de legătura frățască a mai multor credincioși, dintre care sunt foarte cunoscute familiile Comăneci, cu frați destoinici în meseria lor de lucrători la pădure și de creștini plini de râvnă pentru Domnul. Am cunoscut pe bătrânul Ghica Țuluca, păstor în muntele Plaghia, pe Tinia Busuioc (țața Tinia), precum și pe cei trei frați Niță, Nicolae și Costică Comăneci. Acesta din urmă ne-a însoțit ca ghid într-o ascensiune destul de grea și cu peripeții pe peretele de vest și creasta Pietrei Craiului, în vara anului 1947, într-un grup format de Nae Ovejdanie, Vică Dobrescu, un frate din București și cu mine. Când am ajuns pe creastă, am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a ocrotit prin locurile accidentate pe care le-am străbătut. După ce am admirat o splendidă panoramă a munților Bucegi, Leoata și Făgărașului, am coborât spre stâna de oi din muntele Funduri.

De aici, ne-am îndreptat spre Podul Dâmboviței prin valea Brusturet-Dâmbovicioara.

Îmi amintesc cu plăcere de o altă excursie în vara anului 1947, cu câțiva tineri credincioși prin vestitele chei ale Dâmbovicioarei spre Peștera Dâmbovicioara, cântând cu înflăcărare o nouă cântare a fratelui Moldoveanu, „*Purtăm în suflet dor de veșnicii*”. După ce am vizitat peștera, am urcat pe o potecă până de-asupra peșterii, unde pe un mic podiș am găsit casa lui Ilie Uretu, unde se adunau câțiva credincioși care se bucurau de Domnul Isus pe aceste meleaguri din extremitatea nordică a județului Mușcel. De aici, mărturia creștină s-a extins cred că, pe o cale tainică și la satele din județul Brașov: Fundata, Șirnea și Moieciu din frumoasa regiune a Branului, unde am cunoscut câteva familii de credincioși. Chiar mai departe, în comuna Vulcan, din „Țara Bârsei” (Depresiunea Brașovului), am întâlnit o familie de credincioși la care am ajuns într-o noapte, în toamna anului 1958, cu ocazia unor cercetări de teren, împreună cu un student, în zona Platforma Poiana Mărului-Zărnești. Aici, spre surprinderea mea, am găsit o caldă ospitalitate, după ce trecusem prin multe emoții într-o pădure deasă de fag, din care Domnul ne-a scos pe o potecă pe care ne-a dirijat în urma unei rugăciuni fierbinți de a ne scăpa de pericolul de a fi atacați de animalele sălbatice (urși, lupi, porci mistreți) din acea regiune.

Trezirea spirituală prin Evanghelie pe meleagurile Mușcelului s-a extins în multe sate din zona actualului județ Argeș și s-a adâncit prin creșterea celor credincioși în cunoașterea Domnului Isus ca Mântuitor și Domn și în mărturia lor creștină. Aceasta este o lucrare remarcabilă a harului divin într-o țară care are astăzi cele mai multe adunări creștine din Europa.

(Eugen Nedelcu - 15 februarie 2015)

Amintiri despre unele Adunări creștine din Muscel

(Ion I. Safta – Domnești, județul Argeș-martie 2015)

Sunt originar din satul Bădești (comuna Pietroșani) de pe valea Râului Doamnei, în vârstă de 88 de ani. Imi amintesc cu nostalgie și cu lacrimi de începuturile slabe, pline de prigoniri și suferințe, dar și de bucurii ale Adunărilor creștine de pe Râul Doamnei (fostul județ

Muscel): Bădești, Pietroșani și Domnești. Am locuit la Domnești după căsătoria mea cu Margareta Achim, sora Leonidei Petrescu.

O frumoasă amintire o am în primul rând, despre Adunarea din Bădești, satul meu natal, în care tatăl meu, Ion Safta, a fost printre primii credincioși ce s-au bucurat de harul Domnului și au avut casa deschisă pentru oaspeți. Credincioșii din Bădești au dus vestea mântuirii prin har și în alte sate de pe Râul Doamnei. În timpul prigonirilor care au avut loc după vestirea Evangheliei, credincioșii din Bădești se adunau prin păduri sau prin case noaptea, iar pe mine, când eram copil, mă puneau să stau de veghe ca să văd dacă vin jandarmii, și să-i anunț ca să fugă prin grădini. De asemenea, îmi apar și acum în minte mulți frați destoinici și înflăcarați pentru Domnul Isus din comuna Pietroșani, care formau o amintire frumoasă și treceau eroic prin multe încercări, necazuri și prigoniri: Gheorghe Călin, Gheorghe Iordache, Nedelcu, Nae Ciobanu etc. Odată au venit jandarmii cu preotul din comună și cu niște oameni răi și au arestat mai mulți credincioși pe care i-au dus în clădirea primăriei iar eu, copil fiind, mergeam după ei și stăteam afară ca să aud cum îi băteau fără milă. Altădată, la Domnești, unii credincioși erau bătuți cu uluci cu cuie, iar o credincioasă și-a pus mâinile pe cap ca să se apere și ei i-au rupt degetele cu bătele. Era o teroare mare, de nedescris: bătăi și iar bătăi. Eram prigoniiți chiar și de rude, care ne puneau pe bolovani, când treceam apa de la Bădești la Pietroșani. Costică Iorgulescu, din Pitești, care cunoștea multe suferințe ale credincioșilor mușceleni, a afirmat cu durere că „*de la Rucăr la Pitești a curs sânge de creștini,*” din pricina prigonirilor. După prigonirile mai vechi au urmat altele și mai grele în timpul comunismului, dar Domnul i-a ocrotit pe toți ai Lui, care au trecut biruitori prin toate încercările. Împreună cu tinerii din Bădești, din dorința de a cunoaște și alte Adunări, plecam cu mult entuziasm peste dealul Voineagu și ajungeam la Valea Siliștii și apoi la Aninoasa, pe valea Bratiei, unde sunt și astăzi Adunari frumoase, primitoare de oaspeți, la care se adauga o veche Adunare pe aceeași vale, la Vlădești. O plăcută Adunare de rudari se află la Berevoieștii Pământeni pe valea Caselor, de unde se urcă spre Râpa Fetei și satul Malu, pe culmea dintre râurile Bratia și Bughea. Mai este o Adunare de rudari pe valea Bughiei, la nord de satul Bughea de Sus. Cu tinerii din Bădești ne continuam drumul de la Aninoasa, trecând peste Dealul Rugeanca și

coboram în valea Bughiei, de unde urcam Dealul Mărcușului și ajungeam la Câmpulung. După ce am vizitat Adunarea, ne-am îndreptat spre Nămăiești, și apoi am trecut prin Curmătura Pravățului spre valea Dâmboviței, la Adunarea din Dragoslavele și apoi la cea din Rucăr. Aici ne-am bucurat să-i vedem și să învățăm din experiența fraților Idor, Ghică Șandru și Grapă, care au suferit multe prigoniri.

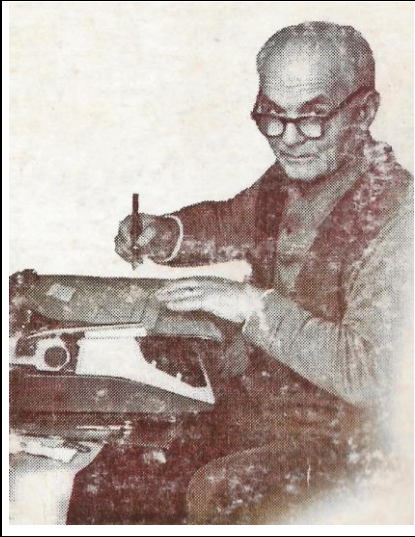
De la ei am aflat, atunci, despre pățania fratelui **Vasilică Moiescu**, care predica la Rucăr în timpul prigonirilor. Odată, l-au prins rucărenii și l-au aruncat în râu, dar frații l-au salvat și l-au îmbrăcat cu o sarică de cioban, iar apoi l-au dus noaptea până la Mateiaș, iar de acolo a mers pe jos până la Câmpulung, și în zorii zilei familia Papuc s-a trezit cu el, bătând în poartă.

Mai târziu Niță Târnelci a cumpărat terenul pe care s-a construit vechea clădire a Adunării din Câmpulung, pe strada Cuza Vodă, lângă podul Ieriminoiu de pe Râul Târgului.

Un frate din aceasta Adunare, Mihai Beloiu mi-a fost ca un părinte și totdeauna am gasit o ușă deschisă în casa lui, unde am fost primit cu multă dragoste și înțelegere. Acest frate a fost atașat de Adunările din Bădești și Pietroșani, pe care le vizita adesea și producea mare bucurie pentru toți credincioșii. Odată a venit în vizită la Bădești împreună cu soția și cu fiul său Mihai.

Pe valea pitorească a Dâmboviței la sud de Dragoslavele se mai află câteva Adunări unde găsim multă dragoste frățască, ca cea de la Piatra-Stoieniști, situată pe un podiș de calcare, apoi cea de la Bădeni-Cotenești, unde sunt mulți frați rudari, sprijiniți în lucrare de Nicolae Cernat, un credincios inimos și bun slujitor creștin. Mergând în jos pe valea Dâmboviței se întâlnesc frumoasele Adunări de la Râul Alb și Gemenea din județul Dâmbovița. Pe valea Bădenilor, nu departe de Stoieniști, se află o Adunare mai mare de rudari, renumită prin entuziasmul și ospitalitatea credincioșilor, cu program de predici și cântări în fiecare seară, fără limită de timp în slujba de laudă și proslăvire a numelui Domnului nostru. Ion Racolțea conduce cântările cu o pianină și este unul din îndrumători. Mă bucur mult la această vârstă de harul revărsat peste aceste meleaguri îndrăgite de mulți credincioși, prin lucrarea Evangheliei, care a adus vestea cea bună a mântuirii prin har și prin credință în jertfa de pe cruce a Domnului Isus Hristos.

VASILICĂ MOISESCU (1905-1985)

L-am cunoscut pe **Vasilică Moiescu** când venea pe la noi la Câmpulung, după ce a fost eliberat din închisoare în 1964, alături de alți martiri ai neamului Richard Wurmbrand, Nicolae Moldoveanu... Era o iarnă cu soare la ferestre, țurțurii pe geam picurau monoton, porumbeii ieșeau din amorițe și huruiau sub streșină, mama făcuse focul și lemnele trosneau în soba de teracotă. Se cunoștea cu tata din Seminarul teologic, unde erau pedagogi frații Cornilescu, apoi la

Cuibul cu Barză și preotul Popescu care predica pocăința și jertfa Domnului. Erau din grupul de elită, cărturari de excepție, citeau Cuvântul în original, aveau o cultură impresionantă. S-a născut în 1905 pe meleagurile noastre, ale Muscelului, în Domnești, sat cu obârșii mioritice, cu dealuri spumate de salcâmii în floare, umbrite de livezi și podgorii, stupine și gospodării ce se aruncă în vremuri depărtate, care au dat mitropoliți și patriarhi, învățați și cărturari de mare clasă, Tonoiu, Moiescu și alții.

Mi-l amintesc ca un bătrânel blajin și mărunțel, cu ochelarii peste chelia lucioasă, radia bucurie și pace de Sus, îl trăia pe Mântuitorul, pe care l-a vestit necurmat, de pe băncile teologice până în temnițele și beciurile comuniste. Eram de-o șchioapă și nu pricepeam mai nimic din tainele piramidei, cu numere răsucite, septimale și constante, logaritmi și spirale nebuloase, zecimale la nesfârșit, Plank și Faraday, cuante și teoria relativității, vorbea cu frate-meu cel mare care avea 2 licențe în fizică și matematici; tata se uita la ei și stătea mai retras, plecat pe colțul mesei cu Biblia deschisă la rând... Deschise o revistă frumos colorată, Paris Match în franceză cu giulgiul de la Vatican, care-o purtase la subsioară... ce

minune, chipul Lui Isus, prelung și diafan, ca în frescele lui Giotto și Rubliov, imprimat pe pânza ponosită de vremi, păstrată în cotloane secrete și scos la iveala cu raze X. M-am holbat și eu la poze, discuțiile erau fără sfârșit, piramida cea mare cu versete biblice, apoi mama ne chema la masă cu ciorba aburindă și rugăciuni îngerești...

Îl consider demn de păstrat în rândul marilor personaje muscelene, ca unul care a pornit cu reformatorii Cornilescu și Popescu, Mihai Beloiu și Emil Constantinescu, care a dus flacăra Evangheliei peste musceluri, dincolo de Carpați, în Ardealul lui Trifa și Dorz, mai apoi la Arad, de unde a plecat acasă...

Este un giuvaer ales, trecut prin martirajul suferinței, o mireasmă de la viață la viață, un genial cercetător al idealurilor înalte care se găsesc în Cuvântul Sfânt dar și în Biblia de piatră, pe care n-a atins-o, dar a cântărit-o cu cifre fără sfârșit, a pus-o în balanța divină și a simțit-o cu respirația rugăciunii smerite. Armonia universală, dintre spirit și materie, dintre cântecul astrelor și Cântările Betaniei, dintre poemele psalmilor și tunelele săpate în granitul piramidei, apoi ca o revelație de excepție, dezlegarea misteriosului factor deficient 286.011. Cine a mai năzuit așa departe? Toate gândurile și calculațiile cu transformări septimale și versete din proorocii vechi, toate eforturile și năzuințele duc către **Piatra din capul unghiului**, la vârf, care lipsește cu același deficitar 286.011. Desigur, pare o nebunie, să pui în ecuații planul lui Dumnezeu, unde numerele își pierd semnificația, El este nemărginit, infinit și nu poate fi cuprins în sisteme formulate de mintea omului.

Dacă $1+1+1=1$, căci Tatăl+Fiul+Duhul=Dumnezeu, adică **Unul**, aritmetica primitivă nu-și mai găsește locul și calculele se pierd în deșertăciune... Dintre toate scrierile despre Marea Piramidă, singura minune a lumii, rămasă în picioare, nu se ridică nimeni sa lege Cuvântul divin de perfecțiunea colosului din Egipt, Biblia de piatră. Am făcut căutări pe internet, cu motoare iscusite, dar n-am găsit nicio referință asupra Armoniei Universale decât la Vasilică Moisescu. Cei mai mulți se minunează de construcția misterioasă, sunt fel de fel de teorii despre inginerie avansată, despre nefilimi sau fiii lui Dumnezeu, scripete și plane înclinate, fel de fel de născociri, care se întrec prin imaginație și inconsistență. Se menționează miraculoase rapoarte și constante, pi și numărul de aur, numere cuantice și gravitație, calendare precise cu 3

zecimale, istoria omenirii de la primii oameni, războaiele mondiale și câte și mai câte...

Ce-mi mai lipsește? Este titlul unei cărți scrisă de reformatorul Dumitru Cornilescu, când era pastor la Școala de diaconie din Landli (probabil 1930-40) cu prefața făcută de un Ernst Modersohn. Răspunsul îl dă chiar Mântuitorul când se adresează tânărului bogat, de 3 ori în Evangheliile: Matei 19.16, Marcu 10.16, și Luca 18.18: “Când a auzit Isus aceste vorbe, i-a zis: **îți mai lipsește un lucru**: vinde tot ce ai, împarte la săraci, și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă.” Este mereu UN SINGUR LUCRU pe care omul, prin eforturile sale nu poate să-l îndeplinească. Tot timpul îi mai rămâne ceva de completat, acel factor compliant, deficitar, pe care l-a găsit Vasilică Moiescu la piramidă, misteriosul același *-mai trebuie-* 286.0111; ca să ajungem la statura plinătății, ca să fim ca El, omul păcătos are nevoie de nașterea din nou, prin credință și pocăință; prin regenerare, născut din apă și din Duh, Ioan 3.5, omul îl primește pe ISUS în inima lui, și devine prin sfințirea zilnică, de durată, asemenea cu Mântuitorul, un fiu de Dumnezeu.

Dumnezeu, Creatorul a creat perfect cerurile și pământul, cu tot ce a fost pe el, omul inclusiv; exista o armonie perfectă, universală în toate; a sosit însă dezechilibrul, deviere de la creația inițială, datorită păcatului introdus de Lucifer și demonii lui, care au fost aruncați pe pământ - înainte de a fi oamenii (pământul era pustiu și gol Gen. 1.2); ce lipsește ca să te aliniezi cu planul divin, de armonie desăvârșită, așa cum a fost creația originală? Lipsește ISUS în om; întreaga Biblie spune același lucru: Dumnezeu s-a făcut Om ca omul să devină fiu de Dumnezeu, prin nașterea din nou - credința și pocăința: ecuația ar fi:

$$7 \times 7 \times 7 = 286 + 111 \text{ (ISUS)}$$

286 este factorul deficient, complementar care se adaugă sau scade, după cum necesită sensul interpretării. Este copilărește să pui în ecuație un miracol, făcut de Duhul Sfânt, care uimește prin măreție, și depășește imaginația omenească:

“Ioan 3.7-8: *Nu te mira că ți-am zis: trebuie să vă nașteți din nou
Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul,
Dar nu știi de unde vine, nici încotro merge.
Tot așa este și cu oricine este născut din Duh.*”

Umple-ți vidul - o carte scrisă de Richard Wurmbrand, tratează același adevăr: omul are nevoie de Isus în el ca să fie cum l-a creat Dumnezeu inițial; noi suntem vase care să fim umplute cu Ceva Divin = Isus, (Ieremia 18/Fapte 9.15/Rom 9.21/2 Tim 2.20/Ioan 2.6).

Dacă nu citim cu înțeles adânc, spiritual, legat de Biblie, nu vedem mai nimic decât niște cifre miraculoase din rapoarte stranii: pi, numărul de aur, istoria omenirii, constante din știință - așa cum apare piramida pe internet și în istoria arheologiei, fără legătura cu Isus, piatra din capul unghiului; de la zidăria de piatră, moartă, se extinde +/- factorul deficient 286 care ne duce la Piramida Ideală, care nu se vede; fără Isus în noi, nu putem ajunge la creația divină, lipsește mereu un factor 286; pentru credincioși nu mai trebuie dovezi din Biblia de piatră, ca să credem și să ajungem la nașterea din nou și la *sfințirea zilnică*, "*fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul*" (Evrei 12.14); noi avem Cuvântul și ne este de ajuns. Sunt 3 locuri în Cuvânt, unde se menționează mărturiile puse de Domnul ca evidențe pentru cine vrea să creadă și să le recunoască:

Luca 19.39-40:

"Unii Farisei, din norod, au zis lui Isus: Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii! Și el a răspuns: Vă spun că, dacă vor tăcea ei, Pietrele vor striga"

Habacuc 2.11: "*Căci piatra din mijlocul zidului, strigă, și lemnul care leagă grinda îi răspunde*"

Isaia 19.19:

"Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul."

Chiar cu aceste mărturii, care strigă, oamenii tot nu cred; împietrirea inimii, datorită păcatului, îi duce la necredință, chiar dacă în fața lor ar învia cineva din morți.

Iată, pilda bogatului nemilostiv,

Luca 16.27-31: *Bogatul a zis: Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimiți pe Lazăr, în casa tatălui meu;*

Căci am 5 frați, și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Avraam a răspuns: au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei. Nu părinte Avraame, a zis el: ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.

*„Și Avraam i-a răspuns: Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci,
Nu vor crede, nici dacă ar învia cineva din morți.”*

Date biografice:

S-a născut la 28 mai 1905, la Domnești-Muscel, ca al 4 lea fiu al lui Vasile Moiescu, cântăreț bisericesc și poștaș, și al mamei Ecaterina, fiică a Preotului Grigore din Poenărei-Muscel. „Mama a fost aceea care mi-a dat să citesc Biblia pe când începusem să silabisesc, știind pe de rost psalmi și lungi rugăciuni, organiza slujbe la miezul nopții, sculându-și copiii, așa cum, în propria ei copilărie, tatăl ei, „un patriarh prin cumițenia și traiul său”, își deprinsese fiicele cu atribuțiile rolului de țârcovnic-paracliser”. (din autobiografie)

Peisaje de basm cu grădini și poieni în jurul Domneștilor de Muscel

Se va face cunoscut drept Vasile V. Moiescu (pentru ușurință îl amintesc ca Vasilică Moiescu)

Între anii 1912-1916, urmează școala primară în localitatea natală, avându-l ca dascăl pe învățătorul Luca Paul.

Căsuțe țărănești la Nușoara, lângă Domnești unde partizanii s-au luptat cu eroism împotriva tiranilor comuniști-Elisabeta Rizea, ultima eroina a fost vizitată în 2001 de regele Mihai

Biserica rupestră din Corbi, cu origini în sec XI-XIII și căsuțe cu prispă și viță la geamlâc

Cu eforturi mari din partea tatălui se înscrie la Seminarul Ortodox Mitropolitul Nifon din București. Seminarul își finanța bine profesorii, mulți dintre ei având și catedre la Universitate. În drumul spre Seminar, trebuia să străbată trei dealuri, cu straița în spate, până la gara din Câmpulung, de unde lua trenul spre București.

În Seminar, l-a avut ca profesor la limba elină pe Gheorghe Cornilescu, fratele lui Dumitru Cornilescu, traducătorul Bibliei. Gheorghe Cornilescu a avut o influență deosebită asupra elevilor săi, lărgindu-le orizontul intelectual cu lecturile pe care le recomanda acestora și totodată crescându-le interesul față de Biblie.

Tânărul Moisescu începe să se apropie de textul Evangheliei și tot atunci începe să frecventeze Biserica „Cuibul cu barză”, unde oficia Teodor Popescu, cumnatul lui Gheorghe Cornilescu.

Născută în sânul Ortodoxiei, ca o trezire spirituală, mișcarea de la „Cuibul cu barză”, ca și cea de la Sibiu, a lui Iosif Trifa, „Oastea Domnului”, pleda pentru o viață și trăire bazate numai pe credința în jertfa Domnului Isus. În acea vreme, la Biserica „Cuibul cu barză” veneau intelectuali ca Octavian Goga și figuri aristocratice cum ar fi prințesele Ghica și Calimachi (care au finanțat construirea Adunării din Carol Davila și tipărirea noii traduceri a Bibliei).

Curând, atât seminariștii care veneau la predicile lui Teodor Popescu, cât și profesorul Gheorghe Cornilescu, nu erau pe placul înaltelor fețe bisericești, fiind suspecți de sectarism. Pentru a-i aduce pe seminariștii

„rătăciți” pe calea dreaptă, însuși Patriarhul de atunci a intervenit oferindu-le burse în străinătate sau promițându-le parohii importante la absolvirea studiilor.

Întâlnirea cu Teodor Popescu este relatată de însuși Vasilică Moiescu:

„Reformatorul Tudor Popescu într-o predică despre nardul de mare preț, m-a pomenit ca model de tânăr, care, în loc să-i dea Diavolului de lucru, se ocupă cu numerele din Biblie, cu culorile ei și cu alte asemenea «ciudățenii» (referire la curcubeul spiritual din Evanghelia după Ioan cap.3.16). «Lăsați-l în pace! El nu vă obligă să-l acceptați. Vrea doar să vă împărtășească marea lui bucurie că a descoperit cum versetul focar al Bibliei (Ioan 3.16) poartă și culorile curcubeului, exact în ordinea acestuia.»”

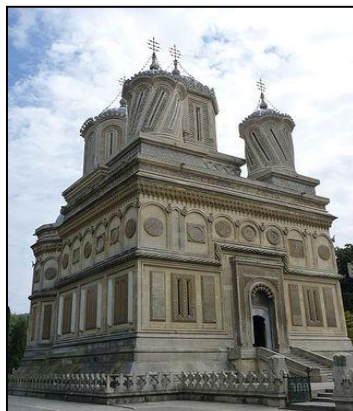
Cu toate acestea, nu a cedat. Nefiind preocupat de cele lumești, de avantajele materiale oferite de un post călduț, statornic în credință, așa cum va fi în întreaga sa viață, nu a acceptat compromisul. Exprimându-și nemulțumirea față de pregătirea care li se făcea viitorilor slujbași ai Domnului, seminaristul Moiescu reușește să-și atragă antipatia „preotului spiritual” care, dându-i nota 7 la conduită, îl face să-și piardă bursa, să fie deci în imposibilitatea de a-și plăti internatul, chiar după ce promovase clasa a cincea, în 1921.

„Am devenit ateu” - notează el în „Autobiografia” sa – „dar nu pentru multă vreme. În toamna anului 1922 m-am convertit, nu la un cult, ci la Hristos.”

Nevrând deci să facă vreun compromis, își va da examenele în particular pentru clasele a șasea, a șaptea și a opta; pentru a-și plăti manualele și taxele, se va angaja mai întâi învățător suplinitor în comuna Stănești-Muscel, lângă Domnești. Ca să nu riște o eventuală persecuție a înalților ierarhi, se transferă la Seminarul Negru-Vodă de la Curtea de Argeș.

Pentru a-și termina studiile de seminar se transferă ca învățător-suplinitor în Basarabia la școlile din Mândrești-Bălți, Izvoare-Bălți; aici se înscrie la Seminarul „Veniamin Costachi” din Iași, pe care îl absolvă în 1925.

Deși se bucură de prețuirea cercurilor evanghelice ieșene, colaborând la revista „Betania” și compunând cântări duhovnicești, **se întoarce la București, pentru a urma Facultatea de Teologie**, fără un prea mare entuziasm.

Seminarul Veniamin Costachi“ din Iași 1914 și Biserica Domnească cu mormintele regilor Carol I și Elisabeta, Ferdinand și Maria.

Începută în 1925, facultatea va fi abandonată în anul 1926, pentru că *”mie și prietenului meu, Ilie Enea, ni s-a refuzat înscrierea în anul următor, pe motiv de idei sectante. Fără o clarificare acceptabilă, Ministerul nu ne aprobă să dăm diferența de la seminar la liceu. De aceea bucuroși am declarat că nu mai facem parte din cultul ortodox.”*- își amintește în autobiografie-

În luna iunie a anului 1928 își susține examenul de bacalaureat la Liceul „Sf. Sava”, celebrul liceu bucureștean și, abandonând orice iluzie de a mai face studii teologice, îi spune decis mamei sale: *„prefer să fiu măturător de stradă decât să-mi vând sufletul pe colivă”*. Se înscrie în toamna aceluiași an la Facultatea de Științele Naturii din Cluj, pentru a urma Biologia.

Pentru că nu se poate întreține financiar în Cluj, este nevoit să se întoarcă în București, să se transfere la Facultatea de Filosofie și Litere a Universității din București. Facultatea o va absolvi în decembrie 1932, obținând la examenul de licență „cinci bile albe, cu mențiunea Magna cum laude, specialitatea: **Filologia clasică, cu următoarele materii: 1.Greaca, 2.Filologia comparată, 3.Arheologia**”.

În anul 1934 va obține și un certificat de absolvire a Seminarului Pedagogic Universitar „Titu Maiorescu” din București, din dorința de a activa ca profesor de limbi clasice.

Deși absolvent al Facultății de Filosofie și Litere „magna cum laude”, precum și al Seminarului pedagogic universitar din București, ”*nu am putut obține catedră de profesor, deoarece, datorită situației economice și sociale grele, se desființaseră orele de limba greacă pentru care fusesem pregătit și șomajul intelectualilor era în toi*”, nota Vasilică Moisescu în autobiografia sa.

Face tot felul de munci, începând ca vopsitor de stâlpi electrici, factor poștal, birocrat la Judecătoria Bacău, la parchetul tribunalului Prahova, apoi la Ministerul Justiției din Capitală.

Se înscrie la doctorat între anii 1936-1940, și se adresează Profesorului Universitar I. Andrieșescu, o somitate a arheologiei românești, continuatorul lui Pârvan și Directorul Muzeului Național de Antichități, pentru a primi aprobarea de a fi înscris pentru teza de doctorat în Arheologie: ”*Motivez cererea mea prin faptul că de 15 ani, paralel cu cercetările personale în teologia comparată, m-am ocupat intens cu studiile arheologice, în special cu egiptologia. În anii din urmă, am izbutit să contribui cu lumini originale la descifrarea tainelor științifice și profetice ale Marii piramide, pe baze perfect demonstrabile. Între altele, am găsit cheia, leit-motivul Marii piramide, adică a factorului de deplasare, asupra căruia planează o enigmă în recentele tratate despre Marea piramidă. Materialul de studiu l-am clasat după cea mai pedagogică metodă de compoziție, așa cum nu a mai fost redactat până în prezent acest subiect, foarte căutat de publicul apusean.*”

Deși i-a fost aprobată înscrierea la doctorat, susținerea tezei nu a mai avut loc, dată fiind iminența războiului. Lucrarea finalizată va fi confiscată, peste ani, de securiștii aflați în percheziție la domiciliu. În 1942, la 9 mai, va primi distincția supremă, Ordinul „Coroana României”, în grad de cavaler, semnat de Mihai I și de Ministrul Afacerilor Străine, Mihai Antonescu. Această medalie era menită să ateste importanța științifică a studiilor sale de piramidologie, deja cunoscute în epocă.

În 1942 se căsătorește cu Gheorghina Sânziana Mladin, o tânără absolventă a Liceului Comercial din Arad, având preocupări asemănătoare legate de religie și matematici; nemulțumită de ariditatea activităților contabile, Sânziana ar fi dorit să aibă o meserie legată de activități caritabile, cu impact social. În amintirile ei menționează:

”Felul meu de viață mă ducea mereu spre cei oropsiți și necăjiți. Școala de Surori de ocrotire, de la Cluj, s-a mutat la Arad. Aveam 22 ani. M-am înscris. Am făcut doar un an, pentru că m-am căsătorit în 1942 și m-am mutat la București.”

Trăind în lumea miraculoaselor coincidențe, convins că nimic din lumea aceasta nu e întâmplător, toate concurând pentru împlinirea Planului Divin, Vasilică Moiescu își amintește:

”Când m-am hotărât să mă căsătoresc, am rugat pe Domnul să-mi indice numele viitoarei soții, prin deschiderea Bibliei. Mi s-a oprit privirea asupra pasajului din Evanghelia după Luca, la capitolul 1, versetul 63: «Zaharia a cerut o tăbliță de scris, și a scris, zicând: Numele lui este Ioan. Și toți s-au minunat.». N-am dat atenție atunci decât traducerii numelui Ioan - Harul lui Dumnezeu - imaginându-mi că ea îmi va fi dăruită de El. Doar când am citit în buletinul ei de naștere că mai are și alt nume - Sânzeana (cu varianta Sânziana), am băgat de seamă precisa legătură cu textul de mai sus, căci numele provine de la sărbătoarea Sânzienelor, zânelor, celebrate la ziua nașterii Sfântului Ioan Botezătorul (San Jean). De noaptea de Sânzienie (aproximativ la solstițiul verii) se leagă atâtea legende, al căror simbolism mi-a prilejuit cheia descifrării enigmaticei Catedrale din Chartres.” (din autobiografie)

La București, fiind la Ministerul de Justiție, își amintește: *”Eram însărcinat cu achiziționarea și expedierea numeroaselor materiale de apărare pasivă pentru tribunalele și judecătoriile din toată țara. Lăzile cu măști, târnăcoapele, sirenele, extinctoarele etc. erau depozitate în subsolurile umede, neaerisite, întunecoase și arhiprăfuite ale Ministerului. Aceste condiții, precum și urcarea pe stelaje și deseori până la etajul III, unde erau șefii mei, m-au distrus trupește.”*

În noiembrie 1946 se pensionează pe caz de boală. După pensionare se mută, împreună cu familia, la rudele soției, în Arad.

Sânziana Moiescu își amintește:

”Securitatea, aflând că Vasilică nu e bine privit de bapțiști, al căror formalism mort îl critica, a căutat să-l folosească ca informator împotriva lor.

Oricât era el împotriva formalismului, îi iubea pe frații de credință și sub nici un chip nu s-ar fi făcut o unealtă în mâna Securității.”

Hotărât așadar să nu cedeze presiunilor Securității și ca să scape de ei, se decide să se refugieze pentru un timp la rudele sale din Muscel.

Gospodării cu prispă și fântână la poartă și biserici vechi în Corbi - Muscel

Sosiți la Corbi (lângă Domnești-Muscel) în noiembrie 1949, vor rămâne acolo până în ianuarie 1951. Între timp, dragostea maternă fiind mai puternică decât frica, Sânziana va găsi curajul de a-și recupera cei doi copii mai mari rămași la Arad, astfel că, în aprilie 1950, reușește să îi aducă și pe ei în Argeș, pentru o perioadă scurtă, după care se va întoarce cu toată familia la Arad, unde Vasilică se va confrunta cu cele două probleme eterne: cea a spațiului locativ și cea a găsirii unui loc de muncă. În acea perioadă, urmează cursurile de recalificare în strungărie la Centrul de Recalificare nr.5 Arad.

În cele din urmă, la 14 iunie 1952, prin Oficiul de Plasare, este repartizat la Cooperativa de Consum Zădăreni, ca ajutor de contabil.

Din iunie 1952 până în ianuarie 1953 a lucrat la Gospodăria Agricolă de Stat „Tudor Vladimirescu”, din cadrul Trustului „Gostat”, apoi se va angaja ca magazioner și gestionar la Sanepid Arad. Va fi transferat abia la 1 august 1954 la Punctul Sanitar de Frontieră Curtici, pe post de agent dezinfectant principal, cu un salariu brut de 340 de lei, plus 51 lei spor de pericolitate.

Greutățile vieții continuă, astfel că în 1955 este împuternicit să efectueze control permanent în trenurile internaționale, precum și asupra personalului de serviciu sau oricăror persoane aflate pe teritoriul Punctului de Frontieră. A fost agent dezinfectant la Curtici până la 1

august 1957, când a fost transferat, cu ocazia încadrărilor, tot ca agent dezinfectant, la Circumscripția Sanitară Vladimirescu, unde va rămâne, scriptic, până la 15 ianuarie 1959, când, în urma arestării, i se va desface contractul de muncă.

În seara zilei de 16 decembrie 1958, în urma descinderii oamenilor Securității și a percheziției, Vasilică Moisescu va fi arestat. Sânziana Moisescu notează:

”În Decembrie 1958, în seara de 16 a lunii, ne-am pomenit cu un grup de securiști. Nu știam în acele momente că un alt asemenea grup a intrat și în apartamentul surorii mele și cumnatului meu, Sida Dumitru, în aceeași casă. Tot atunci au atacat și casele celorlalți din grupul de întrunire, care tot atunci au fost ridicați pentru același lot.

După ce au cotrobăit peste tot, adunând un maldăr de scrieri și lucrări ale lui Vasilică, cărți și corespondența de peste ani cu diversele personalități din țară și de peste hotare, spre a le confisca, l-au ridicat și dus și pe el, cu ei. La despărțire, fără a le cere voie, ne-am rugat, iar cuvântul dintre noi a fost: Domnul Iisus Însuși.”

Atunci au fost confiscate nouăsprezece manuscrise gata de tipar și vreo 20 de plicuri mari, cu nenumărate calcule de peste 12 cifre, rezultatul parțial al cercetărilor de zeci de ani, după cum va menționa mai târziu Vasilică Moisescu:

”Mi-au fost confiscate în afară de numeroase cărți deosebit de valoroase, corespondența mea cu personalități din țară și din străinătate, nouăsprezece manuscrise gata de tipar și vreo 20 de plicuri mari, cu nenumărate calcule de peste 12 cifre, unele chiar de 25, toate deduse din raportul pi, umplând fiecare câte o pagină de coală. Zeci de ani am tot calculat, în speranța nedezamăgită că voi găsi corespondențe între Biblie și natură. Satisfacția trecea de cea a armoniilor muzicale. Era un fel de beție duhovnicească.”

Împreună cu el au fost ridicați alți 11 membrii ai grupării - Moiseștii - cum i se spunea: Mladin Gheorghe, Iovin Mihai, Băbuț Teodor și Ban Traian, Harap Dumitru, Moț Simion, Ginga Ioan, Szekely Ioan, Gădăleanu Vincențiu, Vesel Alexandru și Todor Nicolae. Au primit pedepse grele între 25 și 7 ani muncă silnică. Au fost însă eliberați ca urmare a decretului omenos al dictatorului Gheorghiu deținuți politici cu renume printre care și Nicolae Moldoveanu și Richard Wurmbrand.

Unul din supraviețuitorii grupului, **Traian Ban din Gurahonț**, astăzi - 2015 - încă trăiește liniștit în Anaheim, California.

El își amintește: ”Vasilică mi-a încredințat un manuscris prețios, nepublicat încă, știind că nu spun la nimeni și locuiesc departe în Gurahonț; eu vizitam lunar adunarea lor din Arad, de câte ori treceam la sediul din Timișoara cu serviciul... nu știu cum, dar securitatea a aflat că

dețin ceva prețios de la el și într-o zi m-am trezit cu o vizită neanunțată a unui *pastor evanghelic*, care a venit să mă cunoască. L-am pofit în casă și am plecat la servici. M-a așteptat să vin, când am putut, și între timp, rămas singur în casă, a scotocit peste tot și mi-a sustras manuscrisul lui Vasilică, fără ca eu să știu. În el scria *cine cunoaște un comunist convins, acela l-a văzut pe diavolul*”... desigur asta era o probă *negru pe alb* la adresa lor și au pus-o la dosar, ca acuzație de primă mână.

La proces, ca o eroină martiră, soția Sânziana are o atitudine fermă și este gata să se jertfească cu soțul și ceilalți frați de suferință:

”Sânziana mea s-a purtat ca o eroină, căci, fiind interogată dacă are ceva de adăugat la procesul-verbal semnat de ea, a rostit așa: «Sunt fericită că soțul meu este aici pentru cauza Domnului Isus.» Fiind amenințată de ofițerul președinte că poate s-o aresteze și pe ea, s-a îndreptat voioasă spre banca acuzaților. A fost o încurajare venită oportun pentru toți tovarășii mei de suferință, învinuiți că am complotat la răsturnarea regimului.”

(Din biografia lui V.V. Moiescu)

În iulie 1964 este eliberat, dar sleit de puteri și destul de bătrân pentru a-și putea relua slujba. Oficiul forțelor de muncă îi va oferi un post de vânzător de bilete de loto cu tarabă și nimic mai mult. În cele din urmă va primi totuși un ajutor social, apoi o pensie mică.

Ca și pe alți lideri spirituali, securitatea avea grijă să-i urmărească pas cu pas, să le întindă capcane și să le facă viața imposibilă. Iată ce i-au plănuit în noiembrie 1980:

“Deși fusese avertizat să nu-și părăsească domiciliul, atunci când află că bunul său prieten și tovarăș de închisoare Traian Dorz, liderul spiritual al mișcării Oastea Domnului, era bolnav la domiciliul său din satul Livada Beiușului, s-a hotărât să-l viziteze. A făcut greșeala de a-și anunța telefonic vizita, urmând să ajungă la destinație cu mașina unui prieten. Au plecat în dimineața zilei de 16 noiembrie 1980 cu un Trabant spre Beiuș. La intersecția din localitatea Beiuș unde urmau să se îndrepte spre Livada Beiușului - ce se afla la doar 4 kilometri depărtare - au fost loviți din lateral de o Volga neagră, chiar pe partea unde se afla Vasile V. Moiescu.

În urma acestui accident, Vasile V. Moiescu a intrat în comă profundă, stare care a durat mai bine de o săptămână, fiind internat în secția de Terapie intensivă a Spitalului Beiuș. Și-a revenit din comă, dar sănătatea i-a fost grav afectată și i-a grăbit sfârșitul. Familia a aflat ulterior că șoferul mașinii lucra la Securitate. Paul Goma a vorbit la postul de radio „Europa liberă” despre acest dubios accident.”

(Din biografia lui V.V. Moiescu)

Aspecte inedite din viața personală:

*soția sa își amintește:

“Ca mai toți scriitorii și oamenii deosebiți din generația sa, Vasilică a avut un adevărat cult al muncii. Își punea ceasul să-l trezească dimineața pe la ora 4 și făcea studiu pe Sfânta Scriptură în limbile ei originale până pe la ora 8. Își făcea notițe și însemnări pe care le folosea în scrierile sale. Totul cu o mare rigurozitate și seriozitate. După micul dejun se ocupa de piramidologie sau de alte subiecte. Își permitea un scurt răgaz pe la amiază, pentru ca mai apoi să-și continue munca.

Din zori până seara târziu, scria mereu, calcula mereu, din când în când făcând loc câte unei pauze, în care timp ne bucura și cu câte o poezie inspirată. Lucra neobosit, cu speranță în inimă. Era convins că, dacă un singur mădular al Bisericii primește o descoperire și se bucură de ea, bucuria lui se răsfrânge și asupra tuturor mădulelor întregului Corp.

Renunțase de mult la bunăstare, vază, totuși era prețuit de nenumărate persoane care îl vizitau din toate colțurile țării. În pofida crizei de timp în care se afla, oricine și la orice oră era binevenit.

Cum perchezițiile erau frecvente, tot ce scria și ce avea scris mai dinainte trebuia să fie ascunse prin pivniță, din care pricină multe s-au deteriorat, chiar distrus. Și cu toate acestea, avea o bucurie ce nu l-a părăsit nici o clipă. Toți așa l-au cunoscut. Bucuria și încrederea neclintită în Dumnezeu au fost tăria lui.”

*„Pe când mă aflam în închisoare”, notează Vasilică Moiescu în „Autobiografia” sa, „calculam pe materiale de culoare închisă, cu ajutorul unor bucățele de săpun și a unui vârf ascuțit, cu cifre reduse, deoarece memorasem raportul pi cu 12 cifre. Rezultatele multor calcule am reușit să le scot afară, când am fost eliberat în 1964, cusute cifrat pe bucăți de material”.

*Ca să avem o imagine a educației din timpul seminarului, ne-a rămas un carnețel-agendă, în care, fiul de funcționar sărac din Domnești, își ține evidența cheltuielilor cu precizie de contabil, oferindu-ne posibilitatea de a afla, alături de lecturile clasice obligatorii, preferințele sale în materie de carte. În lungile sale liste, alături de nume ca: Fenelon, La Fontaine, Corneille, Schiller, Shakespeare, Cicero, Seneca, Marc Aureliu, Sf. Augustin, J. Pestalozzi, Victor Hugo, care împreună cu Ioan Gură de Aur și exegezele lui Gala Galaction asupra lui Renan constituiau, probabil, o parte din bibliografia obligatorie a Seminarului, întâlnim și cărți îndrăznețe, cum ar fi: „De profundis” a lui Oscar Wilde, „Catehismul budist” de Olcott, „Teoria relativității” a lui A. Einstein, „Teoria undulației universale” de V.Conta, „Micromegas” și „Zadig” ale lui Voltaire, „Originea Speciilor” și „Așa grăit-a Zarathustra”, o carte despre hipnotism a lui Wundt, ba chiar și lucrarea „Spiritul și visele” a românului naturalizat în Franța - Vaschide, cu activitate de pionierat în domeniul cercetării inconștientului, înainte de psihanaliști. Din literatura română, menționează „Din valurile vieții” și „Educațiunea morală” ale lui Ioan Slavici, „Poezii” de Octavian Goga, „Fire de tort” - George Coșbuc, „Oameni și fapte” - Nicolae Iorga, „Corespondența Anghel” - Șt.O. Iosif, „Cuvinte sufletești” - Carmen Sylva, „Păsările noastre” - Simion Florea Marian, „Cartea omului practic” - Eugeniu Speranția, „Poate creștinul să fie socialist?”- G.Galaction. În aceste liste eclectic

de cărți cumpărate, figurează la loc de cinste Flammarion cu două titluri: „Visuri înstelate” și „Urania”, în două volume.

*Personalități marcante m-au declarat om de știință. Un comitet de savanți, în frunte cu renumitul matematician D. Pompei, m-au recomandat să țin un ciclu de conferințe la Ateneul Român, în 1947. „Cea mai de seamă a fost seria de conferințe din februarie 1947, la Ateneul Român. Fiind o iarnă grea, tramvaiele circulau prea puține. Totuși, deși cu taxă de intrare, publicul umpluse sala. Am avut un succes răsunător, bine regizat și de scriitorul M. Bibiri-Sturia, directorul revistei Neo-Europa. Un inginer dintre auditori, îngrijorat că prea mult caz făceam de Biblie, a vociferat să revin la subiect. Am răspuns: «Subiectul este Domnul Isus»”.

*știința pozitivă se numește tot ce se poate reda prin numere, căci nimic nu este mai lipsit de subiectivism decât numărul. Marea piramidă, redând totul matematiceste, pentru a da de firul conducător, e de ajuns să știi anumite raporturi proprii numai ei, în afară de cele avute în comun cu oricare piramidă, socotită geometric. Ea este un vast sistem de proporții care, în strictă reducere, revin toate la baza ei de măsurătoare: Orbita solară, întâlnită pretutindeni în structura sa, ca și măsura într-o bucată de muzică. Consider ca punct central al acestei teze evidențierea rostului piramidei și anume: Glorificarea Soarelui spiritual, prin simbolurile lumii solare, în toate amănuntele de construcție. De aici până la ghirlanda de profeții, extraordinar de precise date de ea, mai ales asupra istoriei sacre, nu-i nici o distanță, căci ISUS este «Lumina lumii».

* Preocupările legate de Marea piramidă a lui Keops datează încă din perioada când, la Seminar fiind, frecventează biserica „Cuibul cu barză” (1920-1923). Acolo o va cunoaște pe Collete Bruteanu, nepoata lui Iuliu Maniu (viitoarea soție a lui Sergiu Grossu, militant din exilul său francez pentru dreptul la libertatea de conștiință - n.a.), care, redactor fiind, cunoscându-i ideile, îi solicită un articol pentru revistă, iar Vasilică Moisescu acceptă provocarea.

soția sa povestește:

„Subiectul deci a fost găsit. S-a apucat să caute în biblioteci, ca să se informeze cât mai temeinic. Dar nu s-a mulțumit cu cât i se cerea pentru articol, căci subiectul acesta a pus stăpânire asupra lui, urmând de aici ani de cercetare și calcule. S-a documentat în limba franceză, folosindu-se de cărțile unor arheologi și piramidologi, care dădeau măsurători făcute cu precizie, de către ingineri competenți, la fața locului... (Piramida lui Keops). Fiind cercetată în Occident de o seamă de oameni de știință, s-au dezvoltat prin coridoarele, întretăierile și liniile găsite, istoria omenirii și cea biblică, precum și o mulțime de date științifice cu previziuni pe care doar știința actuală le poate confirma. Interpretarea lor s-a putut realiza doar după ce a fost măsurată cu sistemul britanic, compus din deget, uncie/țol, picior, cot, yard. O măsură oarecare corespunde unei anumite durate de timp. Un exemplu din istoria religioasă este coridorul care este ascendent, dar e atât de scund, încât trebuie să mergi aplecat. Sui, dar încovoiat (spațiul) reprezentând perioada Legii. La data care marchează Învierea Domnului, coridorul devine dintr-odată de șapte ori mai înalt, 7 fiind numărul deplinătății. Piramida nu spune nimic de la sine decât întărește Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, a fost numită «Biblia de piatră». Versetele din Biblie care se referă la Piramida lui Keops, au valorile literelor-cifre, în limbile corespunzătoare (ebraica pentru Vechiul Testament și greaca pentru Noul Testament), cu numerele întâlnite în Piramidă. Vârful ei lipsește. La echinocșii, la amiaza zilei, dacă te așezi la mijlocul laturii Piramidei, soarele ocupă vârful lipsă. Mulți piramidologi au descoperit și au interpretat diferitele aspecte ale Piramidei, Vasilică având și el de completat unele, chiar din știință. Partea principală a lucrării lui constă în descoperirea interpretării numărului omniprezent în Piramidă: 286,1. Axa intrării în piramidă și a coridoarelor e deviată de la planul median cu 286 țoli. În dreptul răstignirii, întâlnim iar diferența de 286 țoli. Și vârful lipsă, niciodată zidit, e 286 țoli. Așa cum am mai spus, Vasilică din tinerețe s-a ocupat și cu numerele, cu 7, în special. S-a gândit să transpună pe 286 în sistem septimal. Prezența numărului 7 de-a lungul factorului complinitor 286 (cum l-am întâlnit și la coridorul ce devine de 7 ori mai înalt) este o indicație spre rezolvarea lui numai prin sacrul sistem septimal.”

* **Călătoria lui Pavel la Roma**, în legătură cu călătoria apostolului redată în Fapte, cap.27 și 28, redă simbolic și profetic călătoria Bisericii pe pământ, în 7 etape distincte, perfect corespunzătoare tuturor ciclurilor septimale din planul profetic al Sfințelor Scripturi. E o lucrare unică, de valoare certă, subiect de care până la el nimeni nu a avut cunoștință.

* **Taina Tainelor din piramida lui Keops** a fost publicată în 1944 în revista Neo-Europa, numerele 23-28; este o lucrare sinteză de 70 pagini cu principalele caracteristici ale mării piramide, și legătura dintre acestea cu interpretarea textului Scripturii transformat în bază septimală; iată în deschidere, câteva motive de mare însemnătate a numărului 7:

“Tot ce este știința exactă și experimentală se reduce la numere. Providența a pregătit pe dezlegător să înțeleagă graiul numerelor, căci prin numere se cârmuiește lumea. Am iscodit filosofia pitagoriciană, am întreat toate științele, care prin numere se unifică, și mai presus de toate, am aprofundat studiul Sfintei Scripturi. După vreo douăzeci de ani de cercetări am obținut ca rezultat "*legile seriilor septimale*" care odată și odată se vor aplica în toate domeniile cunoștințelor omenești. Dacă nu aș fi lucrat atâta vreme cu ele, nu mi-ar fi venit în minte să "traduc" pe 286 din numărătoarea obișnuită în cea din 7 în 7.

Arheologii din Apus nu s-au gândit să toarne pe zecimalul 286 în grupe de 7, căci, după câte știm, nu s-a mai ocupat altcineva cu echivalarea numerelor în acest neobișnuit sistem aritmetic. Creierul și limbajul omenesc, de când s-a pomenit nu a cugetat și nici n-a exprimat numerele altfel, decât în grupe de câte 10: unități, zeci, sute, mii, zeci de mii... și nicidecum nu s-a oprit la 7 unități, care formează seria septimală, (în loc de 10), iar 7 serii să formeze o grupă și mai mare: 49. Număr corespunzător sutei zecimale ș.a.m.d. Din cauza aceasta, sunt obligat să scriu despre: **însemnătatea numărului 7**

Ceea ce este cotul sacru pentru dezvoltarea atâtor date astronomice ascunse în dimensiunile Marii Piramide, este și numărul 7, pentru interpretarea rezultatelor măsurătorii, fiind privit ca hieratic din cea mai îndepărtată antichitate. Fără numărătoarea din 7 în 7 este de neconceput să afli sensul factorului deficient al Piramidei enigmă. Nu-mi este greu să spun dintru început cu ce număr septimal se traduce 286, dar nu e folositor pentru cititor, până nu îl deprindem cu mentalitatea septimală. Probabil că sistemul acesta aristocratic era mânuit cu multă dexteritate de

către inițiații templelor, dar cum n-a ajuns până la noi decât ecoul acestui sistem secret, ne mărginim să indicăm câteva frânturi, menite să convingă despre importanța numărului 7 ca încheietor al seriei. Cu echivalarea numerelor în clase septimale nu se ocupă nici aritmetica superioară decât în treacăt, cu indicația vagă că se pot însurii numerele și în alte sisteme: binar, trinar, * quaternar, quinal, sexagesimal, în duzine. Nevoia m-a făcut să formulez și regulile aritmetice ale transformării, ele depășind cadrul acestui articol. După cum lungimea cotului piramidic și a submultiplului său degetul, este dată pe un relief din interiorul Marii Piramide, tot așa sistemul septimal este recomandat ca dezlegător al tainei piramidice prin cele 7 etaje ale Marii galerii, niște trepte în formă de boltă, care se prelungesc din cele 286,1022 degete ale peretelui nordic al acestui coridor. Marea Piramidă mai conține numărul enigmatic și în cele 7 coridoare ale ei. Proporțiile principalelor dimensiuni ale acestei Piramide cuprind pe 7 astfel:

- latura bazei e cât 7 divizori comuni înmulțiți cu p,
- muchea cât 7 divizori comuni x 3,
- înălțimea verticală cât 7 divizori comuni x 2.

Egiptenii nu socoteau o întâmplare că Nilul se vărsa în mare prin 7 guri și că avea 7 nivele (cădea în 6 cataracte). În Delta lui înfloreau 7 orașe. Templul lui Denderah avea intenționat 7 porți, de comparat cu cei 7 stâlpi ai înțelepciunii. Templul lui Abydos avea 7 capele, iar până la templul din Karnac al lui Amon te suiai prin 7 trepte.

Și în filosofia egipteană erau cunoscute seriile septimale. Dăm un singur exemplu: egiptenii știau că ființa umană e constituită din 7 principii. În natură, tot ce face esența ei este seriat după 7. Am găsit nenumărate serii septimale, bine studiate. Fără să intru în amănunte, amintesc pe cele mai simple cu putință:

- Curcubeul are 7 culori.
- Gama muzicală e compusă din 7 trepte.
- Muzica se scrie cu 7 valori de note, iar nuanțele muzicale sunt tot 7.
- Pitagora inventase un instrument muzical cu 7 coarde, pentru a fi în acord cu armoniile din natură, datorită acțiunii numărului 7, cel mai respectat în filosofia lui matematică.
- Pământul are 7 zone climaterice, repartizate după simetria enunțată într-una din legile seriilor: la capetele seriei (1 și 7) sunt cele două zone

polare. Lângă ele (2 și 6) sunt zonele temperate, urmate de cele toride (3 și 5) care sunt de o parte și de cealaltă a zonei ecuatoriale (4).

- Luna are 7 faze,
- Omul 7 vârste,
- Creierul 7 straturi de neuroni.
- Capul intră de 7 ori în statura umană.
- Gestația la om și animale durează perioade din zile multiplii de 7.
- Planta tipică e compusă din 7 părți: rădăcină, tulpină, ramuri, frunze, flori, fructe și semințe.

Fiecare din aceste părți se divid și subdivid septimal. La fel și în alte științe. Doar un exemplu din geometrie:

- Două cercuri nu pot avea între ele decât 7 poziții: externe, tangente externe, secante, tangente interne, interne, concentrice și identice.
- O serie mecanică: spațiu, materie, număr, mișcare, formă, energie și timp. Aceasta serie e foarte cuprinzătoare, determinând geografia și istoria, chimia și fizica, aritmetica și geometria, toate pivotând în jurul lui 4 ca centru. Sunt atâtea și atâtea serii, mai ales filosofice, dar ne oprim aici. Numărul 7 cardinal e menționat direct **în Biblie de 287 de ori**, deci cât numărul prin excelență piramidic, indicându-ne și pe calea aceasta că enigma lui 286,1 nu se poate soluționa decât cu sistemul septimal. Numărul 7 ordinal e pomenit **de 98 ori în Sfânta Scriptura**, Numărul 7 distributiv de 7 ori. În total de **392 ori, adică $7 \times 7 \times 7 + 7 \times 7$** .

Indirect, numărul 7 se află de nenumărate ori în Cartea Sfântă, până și în numărul de capitole, fraze, cuvinte, litere, forme verbale sau împrejurări, etc. Se înțelege că e vorba doar de originalul celor 70 de cărți ale Bibliei, în limbile sacre, concepute mult timp înainte de a lua ființă poporul grec sau evreu. Nu e fără rost faptul că săptămâna are 7 zile. În Vechiul Testament există și săptămâna de 7 săptămâni, săptămâna de 7 ani și săptămâna de 7 milenii, de unde se deduce că mileniul spre care pășim va fi readucerea sabatului creațiunii, raiul terestru. În templu erau 7 obiecte principale, toate așezate după sensul aflat prin legile seriilor. Amintim misteriosul candelabru cu 7 brațe ce se acordau unele cu altele în jurul unui pivot central. El simboliza, printre altele, că adevărata lumină ne vine prin sistemul septimal. În capitolul 13 din Matei sunt 7 parabole ce se pot studia paralel cu cele 7 epoci ale cârmuirii divine. În Apocalipsa, 7

e pomenit de 7X7, iar principalele lucruri despre care tratează această carte profetică sunt orânduite în 7 serii de câte 7.” (din Taina Tainelor)

“**Armonia Universală**”- referitor la apariția acestei lucrări, Vasilică Moiescu declară : „în 1947, am reușit cu sprijinul lui Ioan Botoș din Șiria - Arad, care m-a ajutat cu bani, și a tipografului Gheorghe Munteanu, să se tipărească în două mii de exemplare.” Este o lucrare de excepție, de 200 pagini, remarcabilă prin topica diversă și plină de senzațional. Gânduri profunde despre numere, măsurători, filozofie, constante în știință, armonia cosmică, armonia sufletului uman, dezlegarea enigmei factorului 286, Domnul Isus ca piatră din capul unghiului, vârful care lipsește, istoria omenirii, cele 7 dispensații și Apocalipsa... este atât de profundă încât depășește nivelul mediu de înțelegere; necesită cunoștințe speciale în toate domeniile, dar mai întâi de toate, un duh pătrunzător, luminat de făclia Evangheliei și a Duhului Sfânt. Nu este de mirare că nu se găsesc cugetători care să dezbată aceste revelații atât de profunde; am provocat pe mulți, sa-și dea cu părerea asupra gândurilor și n-am primit încă răspuns...

”**Taina Sărbătorilor Mozaice**”, „**Triumful Hristic**”, „**Diana Efesenilor**”, „**Tineri creștini în societate**”, “**Masa Domnului**” au fost confiscate de securitate și distruse. Se cunosc câteva referiri subliniate de securiști în dosarul-proces, ca acuzații de învinuire al autorului. În ”Taina Sărbătorilor Mozaice”, securiștii au remarcat afirmația : “Cine vrea să cunoască pe dracul, îl vede oglindit în comuniștii convinși” ca probă evidentă de incriminare.

Concluzii:

Vasilică Moiescu, muntele de dor, izvorât din colinele Muscelului, dintre poieni și grădini cu câpițe aurii, unde porumbeii și roiurile de albine își dau întâlnire, este un căutător al revelațiilor divine, izvorâte din Cuvântul Sfânt dar și din tot ce are pământul mai persistent, piatra, biblia de piatră, piramida-minunea lumii care sfidează timpul și arată cu degetul către vârful care lipsește, către piatra din capul unghiului, Domnul Isus, lumina lumii. Dacă numai pentru revelația numărului 7 umplem 2, 3 pagini, unde ar încapa misterele dezlegate într-o viață pasionată, cu nopți adâncite în calcule cu zeci de zecimale, cu transformări septimale ale

Cuvântului, cugetări și suspine în temnițele insalubre, rugăciuni și mijlociri pentru frații de credință? Dacă s-au păstrat o fărâmă din scrierile sale, care uimesc prin revelație și înțelepciune, cum nimeni n-a mai îndrăznit să scrie, ce impresionantă va fi uriașa lui lucrare când împreună cu sfinții, vom savura cu toții revelația divină, în veșnicie? Câte tomuri să cuprindă gândurile acestui căutător destoinic, care se scula zilnic la 4, cu cocoșii în noapte, însetat de izvorul care nu seacă niciodată, care aduce roua dimineții, pace, nădejde, lumină și răcorirea sufletului care tânjește după Domnul Isus. Oare mai există asemenea temerari? Mai există acei căutători de adevăr, gata să se jertfească, să se umilească, să accepte cu bucurie și demnitate, toate împrejurările, nu tocmai plăcute ale unei vieți zbuciumate, de suferință, de dăruire pentru aproape?... ca să afle și ei, măcar o firmitură din frumusețea și bogăția ascunsă în Cuvântul Sfânt, în Biblia de piatră, pe care n-a văzut-o dar a simțit-o cu atingerea credinței, cu rugăciuni în noapte, cu năzuințe spre veșnicie. Și toate arată cu degetul spre vârful lipsă, ce lipsește colosului de piatră, acel **ce-mi mai lipsește**, care l-a întors pe tânărul bogat în căutările sale neîmplinite (Matei 19.16, Marcu 10.16, Luca 18.18), miraculosul factor care prin adaus și scădere duce la asemănarea cu statura ideală a piramidei invizibile, la identitatea cu care am fost creați încă înainte de întemeierea lumii, la fel cu imaginea Fiului Preaiubit, Domnul Isus.

Pietrele vorbesc, cuvintele vorbesc, transformate în sistem septimal Îl arată pe Domnul Isus, planetele în armonia cosmică Îl laudă, cântările Betaniei îl preamăresc, cuantele nevăzute, care urmează legi armonioase la nivele microscopice, armonia universală, în Cuvânt și creație, om și univers, totul arată cu degetul către *”El, care este chipul Dumnezeuului celui nevăzut, cel întâi născut în toată zidirea, pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile, care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute... Toate au fost făcute prin El și pentru El.”* (Col. 115-16)

Ultimele versuri scrise cu mâna lui și lăsate pe masa pe care și-a plecat capul, când și-a dat ultima suflare:

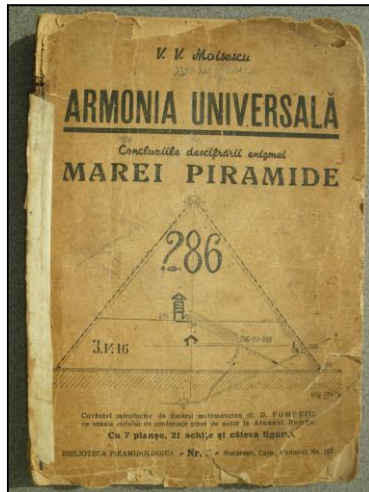
Voi, care-mi plângeți despărțirea,
De-ați ști de fericit cât sunt:
Nu pieri floarea în Iubirea
Ce m-a mutat de pe pământ.

E dulce să privești lumina
Ce se revarsă pe pământ,
Dar mai de preț îmi e odihna
Ce-i dincolo de-acest mormânt.

V-am fost împrumutat o vreme,
Ne-am bucurat, am suferit...
Ca și pe mine-o să vă cheme
Acel ce toate-a rânduit.

(Arad 1985)

Concluzii

Lucrarea de față este o istorie vie a lucrătorilor care au adus Vestea Bună pe meleagurile de dor ale Muscelului; ei au arătat cu viața și faptele lor, ca sunt purtători de lumină, căci roadele lor vorbesc mai mult decât doctrine teologice, predici sau conferințe, rămân în inimi simțitoare la chemarea divină, sunt purtate de vânt și suflu de Sus pretutindeni, din vâlcele ascunse și hățișuri uitate, până sus, pe culmile munților, printre flori de colț și poieni cu mioare; le-am auzit la conferințe, dar și noaptea în jurul unui foc la pirostriei, în vârful de munte, depănate agale de bătrâni păstori care au învățat să citească pe Biblie.

Privind în urmă, la scurgerea timpului, dar și la Evanghelia, observăm că reformele din bisericile seculare, catolică și ortodoxă, s-au făcut prin trezirea inimilor a două categorii de oameni, două clase, una de sus și una de jos; cei mulți, ceata de mijloc, au fost ignoranți și indiferenți, pierzându-se pe calea largă care duce la pierzare: Matei 7.13-14:

“Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea.

Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”

Cine a primit Vestea Bună că s-a născut un Mântuitor, un Salvator, un Împărat al iudeilor?

Prima grupare

Matei 2.1-2: “... *iată ca au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim și au întrebat: Unde este împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit și am venit sa ne închinam Lui.*”

Acest Babilon religios, unde domnea întunericul, păgânismul, vrăjitoria și închinarea la idoli, (condamnate încă de la început de Dumnezeu - Lev. 2.27; Deut.18.10-11), a fost început de Nimrod, viteazul răzvrătit (Gen. 10.9), se continuă cu vrăjitorii lui Faraon înaintea lui Moise (Exod 7.11-22; 8.7,18,19), cu ghicitorii în fața lui Daniel, care tălmăcind visele împăratului, i-a scăpat de la moarte (Daniel 2.2; 5.7), la urmă cu femeia din Apocalipsa 17.4 - sistemul papal și ortodox, cu decadența și ororile lui. Lumina se vede în întuneric și cei 3 magi, cărturari de elită, dar și cu inimi deschise și ochi veghetori, au urmat Steaua și au ajuns să vadă Pruncul, i-au adus daruri, aur, tămâie și smirnă și s-au închinat Lui. Cine au fost magii din Răsărit, din Babilon? Martin Luther, Jan Hus, John Wycliffe, Calvin și Zwingli, iar la noi Dumitru Cornilescu, Teodor Popescu, Emil Constantinescu, Mihai Beloiu, Vasilică Moiescu, personaje remarcabile, cu licențe și doctorate în teologie și literatură, cititori de Cuvânt în ebraică și greacă, dar și cu inimi deschise, acordate la armonia și chemarea divină.

A doua grupare

Luca 2.8 : “*În ținutul Acela erau niște păstori, care stăteau afară pe câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor.*

2.15-16: ... păstorii au zis unii către alții: haidem să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul. Și s-au dus în grabă, și au găsit pe Maria, pe Iosif și Pruncul culcat în iesle.”

Sunt ciobanii, clasa de jos, needucați, disprețuiți, puși la colț, ce trăiau în munți, izolați, cu opinci și ȋtari afumați, înfășurați în desagi și sumane ponsosite, cu cojoace grele și slinoase, mustăcioși cu bărbi necioplite-viață primitivă, plină de primejdii și grozăvii, lupte cu lupi hămesiți, cu urși fioroși în miez de noapte, umiliți și disprețuiți... *Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor* (Luca 2.9). Dumnezeu nu se uită la educație, la cunoștințe, la aparențe; El privește înăuntru, în

inima omului simplu și sincer, care caută să vadă fața Lui. Nu sunt oare rucărenii Idor, Șandru, Grapă și Țuluca? Apoi țatele din Sățic, care învățau să citească pe Biblie? Ei și-au deschis zăvorul inimii pentru Evanghelie, și au primit onoarea de a asculta glasurile cerești care laudau pe Cel prea Înalt: Luca 2.13: “și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: slava lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”.

Dumnezeu este același, ieri azi și în veci, Cel care bate la ușa (Apocalipsa 3.20), dar și inima omului este la fel, ieri și azi, “nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ier. 17.9). Istoria se repetă, de la magii din Răsărit și pastorii din Betleem, la cărturarii reformiști (de la Luther la Teodor Popescu) și ciobanii din Rucăr și Sățic, două cete aparent opuse, de sus și de jos, au ales împreună să urmeze steaua luminoasă care duce către pruncul Isus, Salvatorul omenirii.

Aspecte ale vieții de credință

- caracteristica credincioșilor din Muscel

-**Muscelenii** care au ascultat Vestea Bună, adică Evanghelia, **au crezut** din toata inima lor în Domnul Isus, Mântuitorul și au dovedit cu viața și faptele lor că **au dragoste** din Dumnezeu, dragostea *agape*-față de aproapele lor și ca o cunună a celor două, așteptau cu **nădejde** venirea Domnului, pe norii cerului. Aceste 3 virtuți ale vieții creștine, această trilogie de valori dumnezeiești, *credința* adevărată, *dragostea* de aproape și *nădejdea* în răpirea pe nori, sunt subiectul preferat al Apostolului Pavel, cel care a scris 14 cărți din Noul Testament. Dacă n-avem *credință*, n-avem nici Evanghelie - Vestea Bună, nici Mântuitor. Dacă n-avem *dragoste*, n-avem nici inimă care să semene cu Dumnezeu, fără *nădejde*, n-avem nici viață viitoare, nici moștenire veșnică și fericită, care să ne aștepte la sfârșitul alergării pe pământ.

-**Tesalonicenii**, care l-au avut pe Pavel în mijlocul lor, pentru numai 3 săptămâni (Fapte 17.1-4), au practicat aceste virtuți și au ajuns la o frumoasă mărturie, de adunare dintre neamuri care creștea în număr și călca pe urmele Apostolului, care îl urma, la rândul lui, pe Domnul Isus: 1 Tes. 1.6: “Și voi înșivă, ați calcat pe urmele mele și pe urmele Domnului,

întrucât ați primit Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt.”

*Ce făceau ei? 1 Tes.1.3: “căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de încercarea **credinței** voastre, de osteneala **dragostei** voastre, și de tăria **nădejzii** în Domnul nostru Isus Hristos!”; ajunseseră o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia, “dar vestea despre **credința voastră în Dumnezeu**, s-a răspândit pretutindeni (vers 7), “căci ei înșiși istorisesc ce primire –(**dragostea de frați**)- ne-ați făcut (vers. 9), și “așteptați din ceruri pe Fiul Sau, -(**nădejdea în venirea Domnului**)- pe care L-a înviat din morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare.” (vers. 10).*

Aceleași virtuți, văzute ca veșminte protectoare, de apărare, se repetă în 1 Tes. 5.8: “dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa **credinței**, și a **dragostei**, și să avem drept coif **nădejdea** mântuirii.”

- **Colosenii**, care au auzit Evanghelia de la Epafras, ajutorul de nădejde în misiunile Apostolului Pavel, excelau și ei în practicarea celor 3 însușiri de bază ale omului credincios, o treime desăvârșită: Col. 1.4-5: “și am auzit despre **credința voastră în Hristos Isus**, și despre **dragostea voastră**, pe care o aveți față de toți sfinții, din pricina **nădejzii** care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit înainte în cuvântul adevărului Evangheliei.”

Observăm ca adunările adevărate și sănătoase erau ancorate în **credința** salvatoare, ca început și fundament, aveau **dragostea** ca desfășurare și zidire, și așteptau cu nerăbdare **venirea** Domnului.

Credința care duce la mântuire-salvare

Crezul creștin se deosebește de alte credințe de pe pământ, prin recunoașterea că Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe pământ și a murit pe crucea Golgotei pentru păcatele oamenilor-ale mele și ale tale. Această doctrină, singura credință - *sola fide*-, acest adevăr, simplu și clar, străbate toată Scriptura și culminează cu Ioan 3.16, care sintetizează în câteva cuvinte, planul lui Dumnezeu de salvare a omenirii:

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Dumnezeu și-a arătat **dragostea** pentru omul pierdut în păcate și fărădelegi, și a dat pe Fiul Său preaiubit, pe Domnul Isus, să moară pe cruce, astfel că oricine **crede** din inimă și sincer acest fapt împlinit, să nu piară, ci sa obțină în schimb viața veșnică, care este ancora, **nădejdea** credinciosului. Cele 3 dimensiuni ale vieții creștine sunt și aici evidente, căci Dumnezeu **iubește** pe omul care **crede**, și-i dă viață veșnică, **speranță** și cunună viitoare. Ele merg în veșnicie, așa cum sunt arătate în 1 Cor. 13.13:

“Acum dar rămân acestea trei; credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”

În Luca 23.41-42, se arată credința care duce la mântuire, a tâlharului de pe cruce, care își dă seama cine este (se recunoaște vinovat-se pocăiește), și că are un viitor asigurat alături de Domnul:

“pentru noi este drept să primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău. Și a zis lui Isus: Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!”

Omul păcătos trebuie să recunoască starea în care se găsește, de faliment total, care n-are ieșire, să se vadă așa cum îl vede Dumnezeu, căzut în păcat, căci așa s-a născut, Ps. 51.5:” *Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea*”, nu cum se crede el, cu păreri bune și îngăduitoare, sau cum ne văd oamenii. Acest proces de adâncă recunoaștere a stării adevărate a omului fără Dumnezeu, se numește în Cuvânt **pocăință**, în grecește *metanoia*, adică schimbarea minții - atitudine față de persoana ta schimbată, întoarcere în direcție opusă, în sensul și felul cum Dumnezeu mă vede, nu cum merg eu, sau ce cred eu despre mine însumi.

Re-pent în engleză, *be-kehren* în germană, *re-pentir* în franceză, *arrepentir* în spaniolă, *po-căință* în română (din slavona *caianie* înseamnă *regret*; prefixul *po*, ca întărire), toate arată același lucru: schimbare a direcției de gândire, de umblare cu gândul și cu fapta, de regret și părere de rău asupra stării în care mă găsesc, și alegerea unui drum bun, o impresie nouă, așa cum vede Dumnezeu, creatorul universului. Oricât de dureros și umilitor este acest proces, este absolut necesar, și e normal să ne doară și să ne înfioare: Ps.38.18: *“Mă doare pentru păcatul meu”*, Iov 42.6: *“de aceea mi-e scârbă de mine, și mă pocăiesc în țărână și cenușă”*, Isaia 6.5: *“Atunci am zis: Vai de mine!*

Sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.”

Credința care nu salvează

Credința care nu se întemeiază pe jertfa Domnului Isus și nu este unită cu pocăința, este o credință falsă, care nu duce la mântuire. A crede că există Dumnezeu, că a creat toate lucrurile, că Isus a murit la Golgota acum 2000 de ani, este inefficientă, este și credința dracilor, căci “*Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci, dar și dracii cred ... și se înfoiară!*” ((Iacov 2.19); ei - dracii - știu toate adevărurile, căci au fost de față când Domnul Isus era răstignit pe crucea Golgotei, mai mult, au existat înainte de creația omului, și totuși ce folos că ei își petrec toată veșnicia în iadul veșnic, pregătit pentru ei și conducătorul lor Satana. Ei nu se pocăiesc, nu le pare rău, nu regretă starea trecută și viitoare, de pierzare veșnică și-și urmează căpetenia în întuneric.

În Biblie se arată și exemple de astfel de credință moartă, care nu este însoțită de po-căință, de regret, de realizarea stării de faliment și păcat în care se găsește omul pierdut. Povestea lui Simon, magul-vrăjitorul din Fapte 8.14-24 este exemplul unei credințe incomplete, căci : “*a crezut și după ce a fost botezat, nu se mai despărțea de Filip și privea cu uimire semnele mari care se făceau*” (Fapte 8.13); el și-a arătat credința poleită, spoită pe dinafară, dar continua să facă tot vrăjitorii, ba mai mult i-a cerut lui Petru și Ioan să cumpere cu bani puterea miraculoasă: “*dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt*” (vers 19); ce-i lipsea acestui vrăjitor, cu credință falsă? Răspunsul vine clar și fără îndoială: “***Pocăiește-te*** dar de această răutate a ta, și roagă-te Domnului să te ierte de gândul acesta al inimii tale, dacă este cu puțință;” (vers 22). Po-căința înseamnă deci nu numai schimbarea dispoziției (cred ceva, dar merg înainte pe calea mea), ci schimbarea poziției; nu numai peticirea hainei vechi cu petece noi, ci schimbarea hainei cu una nouă, înseamnă lepădare de sine și întoarcere la Dumnezeu, fără sa mai iei ceva din trecut. Pilda Fiului risipitor din Luca 15.11-32, arată po-căința adevărată, care plânge și regretă starea jalnică și disperată, departe de casă, singur și părăsit, jinduind roșcovele porcilor, care se desfătau în noroi și strigă cu

durere, își vine în fire, realizează dezastrul în care se găsește, vers 17-19: “*și-a venit în fire și a zis: câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-I voi zice; tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău;*”

El se întoarce, schimbă direcția și se îndreaptă umil și ispășit spre casa tatălui care-l primește cu brațele deschise, îi pune un inel în deget și încălțăminte în picioare, îl îmbracă cu o haină nouă, taie vițelul cel mai bun și-l pofteste la masă. Așa lucrează Dumnezeu cu omul care se pleacă și-și recunoaște fărădelegea; el iartă, ne dă în dar credința și pocăința, ne îmbracă cu Fiul Său preaiubit și la sfârșit mântuirea și viața veșnică.

Domnul Isus își începe lucrarea în Galileea prin vestirea Evangheliei lui Dumnezeu, urmată de porunca :” **Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie** “ (Marcu 1.15) și Matei 4.17. Fapte 17.30 întărește aceleași îndemnuri și porunci: “*Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindenii să se pocăiască;*”

Dragostea din Dumnezeu

Credința care nu aduce nici o schimbare în om nu este credință; ea se vede clar în viața de toate zilele. Credința din inimă, însoțită de regret și pocăință, duce la nașterea din nou, la schimbarea vieții omului păcătos, care devine o făptură nouă, avându-l pe Fiul lui Dumnezeu, pe Isus, stăpân al vieții sale, care prin lucrarea tainică a Duhului Sfânt, locuiește în inima omului și-l îndreaptă, îl întărește și-l însoțește prin viață până-n veșnicie. Roadele acestui miracol, fructele și faptele Duhului din Gal. 5.22 sunt imaginea celui născut din nou, care dovedește prin viața sa că are dragostea *agape*, din Dumnezeu, cununa tuturor virtuților, care va rămâne în veșnicie. Agape continuă să iubească chiar când nu i se răspunde la fel sau chiar când celălalt nu se mai face vrednic de a fi iubit. Agape este o dragoste necondiționată de purtarea celui alt: 2 Petru 1.5-6: “*De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați, iubirea de oameni.*” Lucrarea Duhului, “*care v-a curățit sufletele, ca să aveți o*

dragoste neprefăcută, iubiți cu căldură unii pe alții, din toata inima (1 Petru 1.22), pentru că “voi sunteți păziți prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi (vers 5), o nădejde vie, o moștenire nestricăcioasă (vers 3-4)”. Iacov, spune : “*vrei dar să înțelegi, om nesocotit, credința fără fapte este zadarnică?* (Iacov 2.20), credința lucrează împreună cu faptele, și prin fapte, credința a ajuns desăvârșită (vers 22).

Eroii credinței au strălucit prin faptele lor (Evrei 11), muscelenii le-au urmat exemplul și au călcat pe urmele Domnului. Nicu Georgescu se apleca și lega rănile soldaților căzuți, plângea cu mama îngrozită care-și strângea copiii în beciurile întunecoase, adăpa calul doborât de schije la marginea drumului, zugrăvea pereții văduvelor, fără să știe nimeni; bătrânul Predoiu, împărțea iaurt, ca vindecare pentru sufletele din paturi de spitale, Mihai Beloiu trăgea căruciorul cu cartofi și-i lăsa la poarta văduvelor, baciul Țuluca te primea la foc de taină și povestea întâmplări de demult, țatele din Sățic aveau casa deschisă și te omeneau, când erai istovit pe cărările de munte, ori rătăcit pe Piatra lui Crai, bătrâna Tiliceanu radia de bucurie și dragoste, printre rufe călcate, albe ca neaua, împărțea Vestea Bună și câștiga suflete însetate după Adevăr... și galeria continuă, merge în veșnicie, cu faptele înșirate care arătau pe Domnul, Samariteanul milostiv din Luca 10.

Nădejdea în venirea Domnului

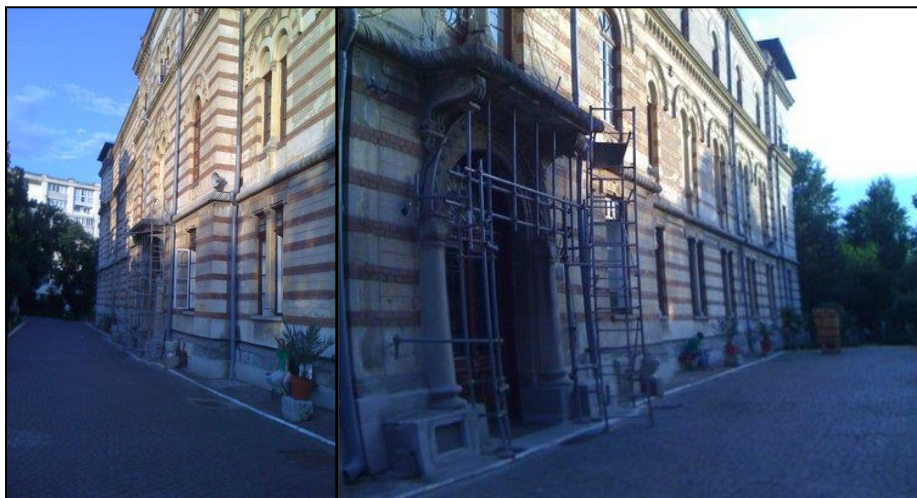
Credința primește și are, *dragostea* dă și **nădejdea** așteaptă. Venirea Domnului pe norii cerului, să-și răpească Mireasa, Biserica, este o taină descoperită apostolului Pavel, cel care a fost răpit, el însuși, la al 3-lea cer (2 Cor. 12.2). Această minune viitoare, care a aprins inima credincioșilor de-a lungul veacurilor, de la martirii aruncați la fiare în arenele romane, răstigniți cu piroane, sau arși pe rug de călăii inchiziției, până la eroii în lanțuri și torturați în celulele comuniste, ține făclia speranței nestinsă, ca și candela din Templu care ardea neîntrerupt, și însoțește sufletele însetate în veșnicie, când vor fi mereu în prezența Domnului. A fost descoperită tesalonicenilor, cei care excelau în virtuțile creștine amintite mai sus: aveau tăria **nădejdi** în Domnul (1 Tes 1.9), așteptau din ceruri pe Fiul (1 Tes 1.10), vor fi înaintea Domnului la **venirea** Lui (1 Tes

2.19), vor fi fără prihană, în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la **venirea** Domnului nostru (1 Tes 3.13), cei vii vor fi **răpiți** toți împreună cu ei, **în nori** ca sa întâmpinam pe Domnul în văzduh (1 Tes. 4.17), duhul, sufletul și trupul (mântuirea completă) sa fie păzite fără prihană la venirea Domnului (1 Tes 5.23), să nu fie amăgiți, sau luați prin surprindere (2 Tes 2.1). Dacă într-o singură scrisoare se amintește de 5 ori și se repetă într-a doua cu detalii, cu atât mai mult, după 20 de secole, acest mesaj de mare bucurie, trebuie să ne însuflețească și mai mult, pe noi, pe toți cei ce credem și sperăm s-o vedem cu ochii și să urcăm împreună pe nori, însoțindu-l pe Domnul și pe cei plecați înainte, care vor fi primii chemați. Muscelenii dintre dealurile înflorite, păstorii din munți și țatele din Sătic, care vedeau stelele mai aproape, sclipind ca licuricii printre culmile Pietrei lui Crai, au avut nădejdea în inima și au purtat-o ca pe-o podoaba de mare preț.

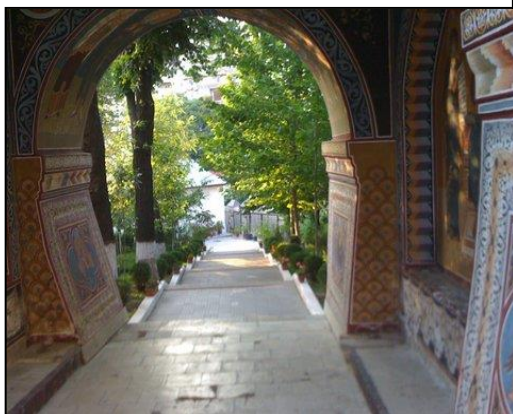
Pe calea îngustă care duce spre cer, au suferit martirajul credinței creștine adevărate, ca și Apostolul, care se lăuda cu cinstea de a fi un slujitor al lui Hristos: *”...eu sunt și mai mult. In osteneli, și mai mult, in temnițe, și mai mult; în lovituri fără număr; de multe ori în primejdii de moarte!...bătut cu nuiiele, ... împrôșcat cu pietre, în primejdii pe râuri, în foame și sete, frig și lipsă de îmbrăcăminte...”* (2 Cor. 11.23-27). Prigoana, prin păduri și coline, urmăriți de jandarmi și preoti feroși, bătuți cu scânduri de gard țintuite (Idor, Grapă, Șandru), aruncați în râuri să se înece și-apoi închisi în temnițele comuniste (Vasilică Moisescu), exilați în Bărăgan pe iernile viscolite (Mihai Beloiu, 9 ani de exil), lăsați fără casă și pensii (Nicu Georgescu), batjocoriți și alungați cu pietre, au suferit și suferă asupra nemiloasă înainte și după comuniști și intră în galeria bisericilor alese, Smirna (Apoc. 2.8) și Filadelfia (Apoc. 3.7). Purtând aceste virtuți în viața zilnică, având o trăire schimbată, pusă deoparte, sprijinită pe cei 4 stâlpi care nu se clatină - *stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni* (Fapte 2.42), muscelenii l-au urmat pe Domnul Isus, s-au contopit cu El, i-au urmat pașii pe nisipul vieții trecătoare, pe Calea cea strâmtă care merge în vesnicie...

Poze color

Seminarul Ortodox unde erau pedagogii frații Cornilescu

Biserica Șerban Vodă din curtea Seminarului

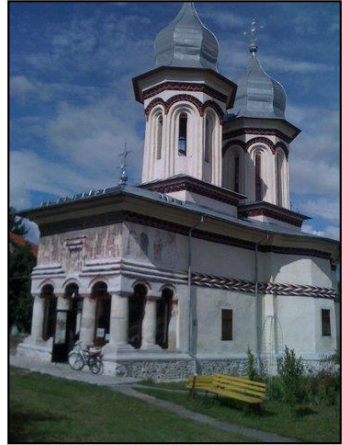

Biserica Cuibul cu Barză ascunsă
printre blocuri-2013

Case vechi pe strada Richard-Câmpulung

Biserica din Șubesti 1551-1552

Căsuța din deal pe strada Richard unde Nicolae Predoiu și familia au trăit pentru o vreme

Intrarea Maicii Domnului în Biserica Șubesti
Portalul cu fresca din fațadă

Tribunalul din Câmpulung-1901

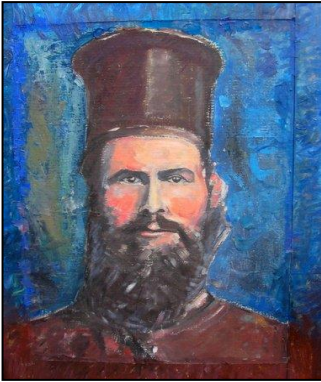
Mihai Beloiu (1901-1985)

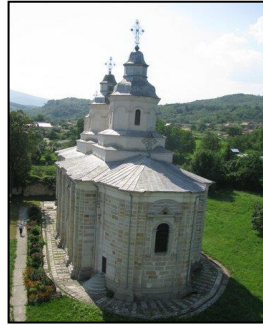
Marieta Beloiu (1915-1988)

Gheorghe Beloiu-tatăl lui Mihai Beloiu

Mănăstirea Cașin-ctitoria lui Gheorghică Vodă 1560; locaș unde 6 generații de preoți au fost din familia Beloiu

Casa din Câmpulung, pe Negru Vodă, unde familiile Alexandrescu și Beloiu au trăit zeci de ani împreună

Casa unde au locuit părinții-în spate Turnul Băilor Un bunic, la fântână
(picturi de Alexandru Donici)

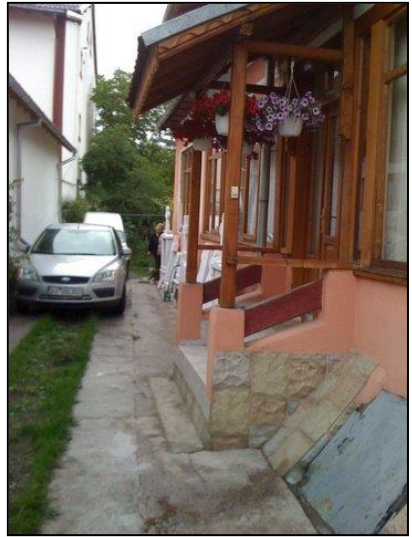

Tipografia **Vlădescu** - Câmpulung

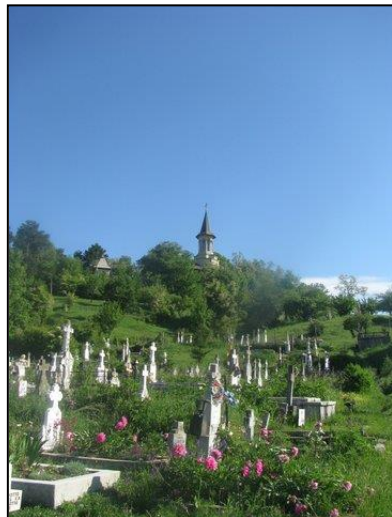

Case vechi lângă Piața Mare scoase la vânzare
Câmpulung 2013

Casa familiei Grecu din Câmpulung unde poposea verile Teodor Popescu

Mormântul lui Nicolae Predoiu și dealul Flămânda cu cimitirul

Cărăruie sub salcâmi și soc în floare

În livada cosită proaspăt, casa bătrânească și fântâna veche unde **Țică Iacob** scotea apa, peste pârleaz

Căsuța lui Nae Ovejdanie

Vasilica Zubac și cămăruța cu versete

Ta-Veruța și casa de pe deal - Sătic

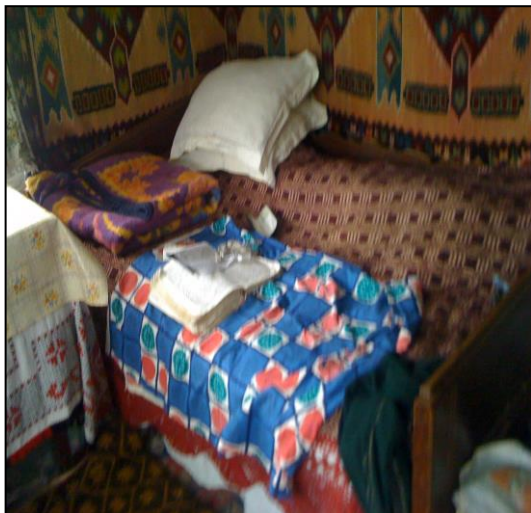

Flori de colț și Marele Grohotiș - Piatra lui Crai

Țața Tina și căsuța din povești

Ruine-iunie 2013

Țața Vergina și Biblia – Cuvântul vieții

Mamă, așteptând... Sătic 2013

Se strâneau prin păduri și poieni de munte

Bătrânii din Rucăr și Sătic povestesc

Adunarea din Sătic

...plecând de la Adunare, înainte de ploaie

Râul Târgului -peisaj de iarnă-Alexandru Donici

Căsuțe țărănești la Nușoara, lângă Domnești unde partizanii s-au luptat cu eroism împotriva tiranilor comuniști-Elisabeta Rizea, ultima eroină a fost vizitată în 2001 de regele Mihai

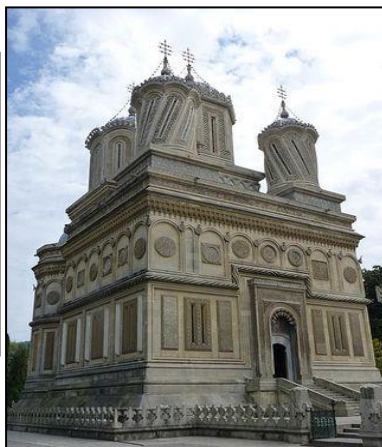

Biserica rupestră din Corbi, cu origini în sec XI-XIII și căsuțe cu prispă și viță la geamlâc

Peisaje de basm cu grădini și poieni în jurul Domneștilor de Muscel

Seminarul Veniamin Costachi din Iași 1914 și Biserica Domnească cu mormintele regilor Carol I și Elisabeta, Ferdinand și Maria.

Gospodării cu prispă și fântână la poartă și biserici vechi în Corbi - Muscel

Casa avocatului Nicu Georgescu - Câmpulung - confiscată de comuniști între 1955-2005

Bibliografie

1. Azimioară Horia, Din viața și lucrarea lui Teodor Popescu, Editura Emmanuel, 1988.
2. Măianu Alexandru, Viața și lucrarea lui Dumitru Cornilescu, București, 1985
3. Cuculea Daniel Gabriel, O lucrare creștină în România, Societatea Evanghelică Română, București, 2000
4. Țon Iosif, Credința adevărată, (Editura SMR, 2008)
5. Beloiu Pavy, Isus temelia vieții, Editura Agape, Fâgâraș, 2013
6. Giurescu Constantin C.- Istoria Românilor, Editura Enciclopedică, București, 2011
7. Djuvara Neagu, O scurtă istorie a românilor povestită celor tineri, Editura Humanitas, București, 2000,2010
8. Biografia Vasile V.Moisescu-www.moisescu.ro
9. Moisescu V. V. Taina tainelor din piramida lui Keops, Editura Multimedia, Arad, 2000
10. Răuțescu Ioan, Câmpulung Muscel-monografie istorică, Editura Ars Docendi, Bucuresti, 2010
11. Sâvoiu Adrian, Dimitrie Nanu-Mihai Moșandrei
Correspondența, Editura Ars Docendi, București, 2010
12. Xenopol A.D., Istoria Românilor din Dacia traiană, Editura Elf, Bucuresti, 2009
13. Azimioară Horia, *Am trăit atâtea minuni* -Viața și activitatea lui Tudor Popescu, 1988

Dacă reformarea în biserica catolică s-a făcut succesiv în țările vest europene, cuprinzând aproape jumătate din bătrânul continent, la noi s-a derulat anevoios, încet și cu mare opoziție din partea oponenților guvernanți uniți cu clerul ortodox. Putem să spunem cu demnitate ca țara noastră este singura națiune dominant ortodoxă în care s-a început o reformă originală fără intervenție și influențe din afară.

Privind în urmă la reforma din secolul al XVI-lea, ne întrebăm: se mai poate petrece așa ceva? Răspunsul este: da, așa ceva s-a întâmplat! Lucrurile s-au petrecut în România și urmările acelor evenimente s-au concretizat în constituirea multor biserici, pe care le-am vizitat în decursul anilor. Despre toate acestea nu prea s-a vorbit și le cunoaștem destul de puțin, până când am citit câte ceva. Reforma modernă în România a fost legată, ca și reforma din secolul al XVI-lea de *Epistola catre Romani*. Personalitățile implicate au fost doi preoți ortodocși: Dumitru Cornilescu și Teodor Popescu. Similitudinea dintre viețile lor și viața lui Martin Luther este izbitoare. De fapt, Teodor Popescu a și fost numit un Luther român.

(Dan Duncan - Belivers Chapel, Dallas, Texas)

PAVY BELOIU

Câmpulungean, cel mai mic din familia Beloiu, urmaș a 6 generații de preoți moldoveni, pasionat de artă și inginerie, dar și de a aduce Vestea Bună a Evangheliei prin scrieri și amintiri despre înaintașii mișcării evanghelice în România.

